

Tình Yêu Trong Bóng Tối

Contents

Tình Yêu Trong Bóng Tối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	27
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	54
8. Chương 8	61
9. Chương 9	67
10. Chương 10	73

Tình Yêu Trong Bóng Tối

Giới thiệu

Tên gốc: Love In The DarkĐánh máy: thasquall, poko-poko5000, hpsaomai, XUONGRONGDENHấn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-trong-bong-toi>

1. Chương 1

Stephanie Stuart lịch sự cười, đưa chìa khoá buồng cho người đàn bà đứng trước quầy tiếp đón, rồi nói:

- Thưa bà Graham, tôi mong rằng nghỉ ở đây bà sẽ được thoải mái. Anh George sẽ đem ngay hành lý của bà lên buồng. Bà nghỉ ở lầu một. Sau khi qua khỏi thang máy, xin bà rẽ phải, phòng của bà nằm ngay giữa hành lang.

- Có thể đem ngay lên phòng tôi một tách nước trà được không ? Người đàn bà tóc hoa râm lấy tay phác một cử chỉ - tôi mệt và thèm uống một cốc trà.

- Tất nhiên là được thưa bà. Tôi sẽ bảo đưa trà lên ngay phòng của bà. Stephanie vừa gật đầu vừa đưa mắt nhìn kỹ bà khách. Bà ta có vẻ mệt mỏi, nói đúng hơn là bà ta có vẻ kiệt sức:

- Thưa bà, bà có cần gì nữa không ạ? Xin bà đừng ngại. Chúng tôi ở đây là để phục vụ khách thôi mà.

- Cô tốt quá! Những cái tôi cần lúc này chỉ là một tách trà, tắm nước nóng và nằm nghỉ một hai tiếng đồng hồ. Sau đó tôi chắc khỏe khoắn lại thôi.

Bà Graham trông gầy và xanh, hai gò má nhô hẳn ra, Stephanie mong rằng bà ta không ốm. Cô nhớ trước đây đã từng nhìn thấy ai đó có dáng vẻ như vậy – môi nhợt nhạt, những nét phiền muộn mệt mỏi. Cô sẽ không ngạc nhiên nếu bà Graham bị bệnh đau tim. Nhìn theo người đàn bà đi về phía cầu thang máy, cô cau mày suy nghĩ rồi viết mấy chữ PHC vào tờ phiếu cá nhân của bà Graham. Khách sạn Wyville có thói quen lập một hệ thống phiếu theo dõi với từng khách, trong đó liệt kê mọi thứ: nào là khẩu vị, sở thích, tính tình, và những điều nguy hiểm. Hệ thống này giúp cho văn phòng điều hành nhân viên không dễ xảy ra một sai sót nào cả - Dù cho khách là một sĩ quan đã về hưu, tính khí kỳ quặc, có đến nghỉ ở đây ông ta cũng không bức mình về việc đưa nhầm báo buổi sớm mai, hoặc mang trà Tàu đến trong khi ông ta chỉ thích uống trà Ấn Độ, hoặc bùng tôi cho ông ta món thịt thăn lợn muối nướng sơ qua trong khi ông ta chỉ ưng nó được nướng kỹ giòn tan. Stephanie bỏ tờ phiếu của bà Graham vào trong ngăn kéo lưu giữ các tờ phiếu. Cô nhìn đồng hồ đeo tay rồi nhăn mặt - Anya lại đi chậm. Đã 6 giờ 10 phút rồi. Giờ làm việc của Stephanie chỉ tới 6 giờ chiều là hết, nhưng người thay ca cho cô là Anya Cater bao giờ cũng tìm cách xén đầu cắt đuôi giờ làm việc của mình hay đến làm việc muộn và nếu ông quản lý không để mắt theo dõi, sẽ lĩnh về sớm.

Gill bước vào từ cửa phía sau Stephanie. “Đi chợ hả?” Cô ta nhìn quanh hành lang – “Anya đâu?” Thấy vẻ mặt của Stephanie, cô ta lườm bàu “Lại đến muộn nữa ư? Thực là quá quắt! Nó chẳng còn coi ai ra gì nữa cả, cứ thế này thì nó đáng bị tống cổ đi thôi. Nếu nó không mau mau có mặt ở đây thì mình đến phải điện cho ông Woodmat. Tối nay mình không thể ở lại muộn được.”

- Đương nhiên rồi, cậu tính đi dự lễ hội có phải không?

- Phải, lễ đính hôn của Elseph! Mình không thể vắng mặt được. Bà Carmeron sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho mình.

Stephanie nói nhẹ nhàng nhưng có phần nghiêm túc. Bà Carmeron có thể tốt và dễ tính, nhưng bà cũng có thái độ cứng rắn không khoan nhượng đối với những điều mà bà đòi hỏi ở những người khác, chính vì vậy Stephanie có hơi hốt hoảng. Cô đã nhận lời mời đến dự lễ đính hôn của con gái bà, tức bà đòi hỏi cô phải có mặt ở đó.

- Bà Carmeron à? Thế cậu không muốn nói là Euan U? Gill trêu chọc. Stephanie vừa cười vừa lắc đầu.

- Ủ, mình hiểu rồi, bây giờ cậu đã tóm được anh chàng, nhưng không nắm chắc được mẹ anh ta, có đúng không?

- Đại loại như vậy.

Cặp mắt xanh lơ của Stephanie long lanh, đôi môi rộng của cô tràn đầy hạnh phúc.

Thấy Anya đến, Stephanie chạy vội vào văn phòng, quơ chiếc áo khoác ngoài, rồi cùng với Gill bước nhanh ra cửa khách sạn. Một chiếc taxi vừa đỗ và người khách đang xuống xe. Stephanie vô tình nhìn thấy người khách từ taxi bước ra, vừa ngoái cổ lại nhìn đồng hồ đo trong xe. Gió thổi mớ tóc vàng của anh ta bung lên, tạt ra phía sau để lộ khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp đẽ, sắc sảo và diêm tĩnh. Cô thấy đau nhói trong ngực. Chẳng lẽ lại như vậy? Chẳng lẽ số phận lại chơi khăm cô đến thế sao?

Gill đang trân tráo nhìn người đàn ông đó không chớp, đôi môi cong còn như đang huýt sáo: “Người đàn ông này là ai thế nhỉ?” Miệng lẩm bẩm, chân bước chậm lại để có thể nhìn lâu hơn – “mình hy vọng anh ta sẽ ở lại đây. Tối nay ta có chỗ đón khách nào không ha?”

- Cậu có biết tên anh ta không?

Stephanie không trả lời, cô đã đi quá lên trước vài bước, đi nhanh như chạy. Chẳng nhìn lại phía sau, song cô cũng biết anh ta là ai và biết chắc rằng khách sạn không hề chờ đón anh ta, nói chính xác hơn là cô – cô

không hề chào đón anh ta. Gill hỗn hển đuổi theo cô:

- Cậu vội đến thế ư?

Stephanie không trả lời, cô vừa đề máy xe vừa suy nghĩ: “Trời đất ơi, anh ta đến đây làm quái gì vậy nhỉ? Anh ấy không hề đăng ký trước, phải chăng chỉ là khách trọ một đêm? Có lẽ trên đường đi đâu đó, dừng tạm đây một đêm, sớm mai lại đi tiếp”. Ôn chúa, là anh ta không đến trước đây 10 phút, khi cô còn đang có mặt tại quầy tiếp tân. Cô luôn nhìn vào trong xe, vừa cài dây an toàn vừa nói: “Mình mong anh chàng không phải là khách trọ một đêm. Xem ra chả giống loại người đi lang thang chào hàng. Mình hy vọng đến thứ hai anh ta vẫn còn ở lại”. Stephanie vừa cho xe nổ máy vừa suy nghĩ: “Hy vọng là đến thứ hai anh ấy không còn ở lại đây nữa”. Khi lái xe ra khỏi bãi đậu xe, cô thấy chiếc taxi đang vòng chữ U rồi phóng đi, người khách mới đến không còn ở đây nữa nhưng cả hai cô gái đều trông thấy người gác cổng đang lách mình qua cánh cửa tự động trên tay xách hai cái vali da loại đắt tiền.

Gill chăm chú nhìn rồi bình luận: “Ồi dào, hành lý oách chưa kia! Có phải da thật không? Anh chàng nhồi nhét vào vali mới ghê chứ. Mình cam đoan anh ta đã có vợ như mọi người đàn ông tuyệt nhất bao giờ cũng vậy”. Cô ta hầu như không để ý đến sự im lặng của Stephanie cứ huyền thuyên trong khi họ đi bằng qua thành phố vào tối thứ bảy. Khách sạn ở cách xa bờ biển, nhưng từ các phòng ở trên các tầng lầu cao vẫn có thể ngầy ngất nhìn biển. Thành phố xinh xắn này nay chẳng còn là thời hoàng kim của những ngày nghỉ của bờ biển Victorian, nó đã từng là như vậy. Dấu ấn của thời đó đã từng được biểu hiện nhiều nhất vào mặt kiến trúc, kể cả kiến trúc của khách sạn Wyville Ams. Xây dựng thì đồ sộ nhưng nhiều nét rắc rối, lỉnh kỉnh, ngay so với thời đó, khách sạn này cũng quá ư là đồ sộ, một nửa số buồng thường bị bỏ trống.

Thành phố Wyville mang dáng dấp như vùng nước ven sông. Phố xa đây rầy những phòng trọ thời Edward nay đang tàn tạ, chạy dằng dãi trước biển. Một số ít những nhà trọ này hiện vẫn còn hoạt động, thường là vào mùa nóng. Còn phần lớn đều đóng cửa từ đầu xuân cho đến đầu hè, phô bày những cửa sổ già có nước sơn trầy tróc. Thành phố này nom u sầu, tựa như một cô dâu chạy trốn, quần áo cưới nhếch nhác, khách khứa mãi chẳng đến cho, tương lai nhàu nát.

Stephanie bỗng rùng mình. Gill im bật, cau mày nhìn bạn:

- Cậu làm sao thế? Mặt tái mét thế kia, này giờ mình chẳng để ý?

- Một chút thôi – Stephanie đáp và gượng cười. Cô quành xe vào khu nhà mới xây ở thành phố rồi mới dừng xe lại. Gill sống với bố mẹ ở một trong những ngôi nhà hợp nửa gỗ nửa bê tông nằm giữa một cái vườn bé xíu như mùi xoa. Stephanie nhào người về phía bạn, lớn tiếng chúc: “Nghỉ vui ve nhé!”

- Mình cũng chúc cậu như vậy. Này, đừng có mà quá trễ dạ hội đấy, kéo bà Carmeron lại chẳng nhận cậu là con dâu nữa đâu.

Stephanie cố nặn ra một nụ cười mà thật ra chả có gì đáng cười. Cười để làm cho tâm hồn lắng dịu xuống qua những phút giây căng thẳng mà chỉ có mình cô hiểu.

- Xin cậu nhớ cho là mình với Euan chỉ mới bắt đầu hẹn hò đi chơi có khoảng 3 tháng nay thôi, chuyện cưới xin chưa từng được nhắc đến.

Gill bước ra khỏi xe, và theo đà khoái chí, đập cửa xe đánh rầm một cái làm Stephanie co rúm cả người. Cô cảm thấy váng vất, lạng lạng, đứng như đầu suốt buổi tối. Nếu không lễ hội này đi tong mất thôi.

Nhưng sau đó vừa lái xe cô vừa suy nghĩ: thật ra nó đã đi tong mất rồi. Và có lẽ tối nay cũng như những ngày kế tiếp cũng sẽ như vậy. Giờ đây cô ước ao mình sẽ không phải đến đó nữa. Cô muốn được một mình để suy nghĩ, tại sao anh ấy lại xuất hiện ở đây? Phải chăng anh ấy đã biết cô sống và làm việc ở đây, nên đã cố tình đến để khẳng định? Hay chỉ là tình cờ? Và nếu như vậy anh ấy sẽ ở trong bao lâu? Cô bỗng thấy ngạt thở, vội hít một hơi thật dài, lòng thấy bối rối, gương mặt nhợt nhạt. Không, có lẽ đó chỉ là một ngẫu nhiên. Đúng là cô cảm thấy như bị nhấn chìm khi nhìn thấy anh chợt xuất hiện ở cửa khách sạn nơi cô làm việc. Cuộc sống của cô chỉ vừa mới bắt đầu bước vào một thời kỳ vui tươi, nhưng cơn ác mộng vừa mới bắt đầu phai nhạt trong tâm trí cô. Chẳng nhẽ những cơn ác mộng ấy lại cay nghiệt quay trở lại hành hạ cô tiếp tục? Mãi với những bối rối, bức xúc trong lòng, cô đã lờ qua khu nhà của mình. Đến lúc nhận ra, cô đột ngột thắng xe lại làm bánh xe trơn trượt trên đường nhựa, thậm chí cô cũng không hề biết là trời đang mưa. Khi cô rẽ phải, một chiếc xe phía sau bấm còi âm ỉ. Biết lỗi của mình, cô nhìn vào kính chiếu

hậu nhận ra Robert đang bám theo cô trên chiếc xe Ford mới của anh. Cô vẫy tay chào và lái xe vào chỗ đậu gần nhà. Robert cũng cua một vòng lượn hẹp rồi đỗ lại, bước ra ngoài, tựa lưng vào cửa xe.

- Thế nào, định giết người đấy ư? Em mơ tưởng đến ai trong khi cần phải tỉnh táo trên đường thế hả? Có muốn anh chỉ rõ người ấy là ai không? – Robert ngoác miệng ra cười, cặp mắt nâu neho tinh nghịch. Stephanie trườn người ra khỏi ghế lái, tiến về phía anh trai mình.

Người ngoài khó mà đoán được họ là hai anh em ruột. Họ chỉ giống nhau duy nhất một điểm đó là màu tóc, màu nâu xậm ăm ắp rất gần gũi với màu gỗ phi được đánh vecni. Robert trạc 30, vóc vạm vỡ, chắc nịch, nét mặt hơi thô và khá đặc biệt nếu không muốn nói là đẹp, nét mặt tươi tắn thoải mái. Còn Stephanie đáng người nhỏ nhắn, mảnh mai và duyên dáng. Cặp mắt xanh lơ thỉnh thoảng có nét u sầu như đang bị điều gì ám ảnh, cộng với cái cổ cao trắng ngần càng làm cho cô trông mảnh mai, yếu đuối.

- Hôm nay anh về sớm quá đấy – Cô lên tiếng khi anh đang đi đến bên cô – Phải chăng anh đã bị bệnh viện đá dít vì đã giết chết bệnh nhân?

- Hôm nay may mắn bọn họ đều sống sót – anh nhún nhả đi đến bên cô và cùng nhau tiến về ngôi nhà. Anh đã gắng sức nhưng đừng phải một lũ ương bướng, họ cứ kiên quyết sống ỳ ra đấy.

- Chị làm ca chiều hả anh?

Robert gật đầu. Vợ chồng anh làm cùng bệnh viện nhưng họ thường làm khác giờ, vì vậy hai vợ chồng chị cùng ăn trưa một tuần có một lần. Gwen vẫn thường bảo, trước khi cưới họ gặp nhau còn nhiều hơn là bây giờ.

Stephanie đắm chiều nhìn anh trai ” Anh không ưa bà Cameron à ?”

- Không ưa ở chỗ nào được nhỉ ? Lúc nào cũng lịch sự , lúc nào cũng hợp lệ. Chúa ơi , anh đâu dám không ưa bà ta !

Robert đã đi khỏi , nhưng tiếng nói của anh vẫn còn vang tới tận cầu thang . Stephanie đưa mắt nhìn theo anh trùu mến và lo lắng . Anh đã làm việc suốt nhiều giờ như trong hàng tháng trời , không biết anh còn có thể chịu đựng được trong bao lâu nữa . Mà tiền lương thì thất bại thảm hại .

Cô vào bếp để chuẩn bị món rau sống để ăn kèm với món trứng trộn phomat bơ lo . Trong khi trứng đang được hấp trong lò , cô vội vã đi về buồng tắm , chuẩn bị cho buổi tối nay . Đứng dưới vòi sen , dòng nước làm Stephanie cảm thấy thoải mái hơn . Thêm mười lăm phút cho việc mặc bộ váy lụa hồng san hô và đứng trước bàn trang điểm , rồi quay trở lại bếp . Cô lên tiếng nói vọng xuống nhà .

- Còn mười phút là có thể ăn được rồi anh ạ .

- Cứ yên chí .

- Anh đừng có quên mặc lễ phục cho buổi tối nay luôn nhé .

Stephaine thò đầu qua cầu thang nhìn về phía anh trai , Robert đang ngửa người trên tay vịn cầu thang và làm trò hề với cô . Nhìn thấy ông anh vẫn còn mặc chiếc áo khăn lông tắm , cô la toáng lên ” Trời ơi , sao anh còn chưa thay đồ , mau lên !”

Robert cũng la lại ” Ha, ha,” rồi biến mất. Stephanie trở lại bếp . Cô lo lắng nhìn đồng hồ . Nếu anh cô còn không chịu hối hả , quàng tay quàng chân cho lệ thì món trứng phồng của cô đến hỏng mất . Món ăn này phải được ăn nóng khi vừa mới lấy từ trong lò ra , nếu không độ phồng của nó sẽ xẹp xuống , nhão nhoét như đất sét .

Qua cửa sổ cô ngó lại bàn ăn một lần nữa , đủ hết chẳng thiếu một thứ gì . Robert đâu rồi nhỉ ? Vừa nghe thấy tiếng chân anh trên cầu thang , cô xỏ đôi găng tay và lại mở lò .

Một tiếng rưỡi sau hai anh em đã có mặt trên con đồi trước cửa nhà Cameron . Đó là một ngôi nhà lớn . Được xây một cách công phu và cầu kì kiểu Vitorian . Đây cũng là một trong những thành quả của ông Hamish Cameron - Ông nội của Euan . Ông quyết định dừng chân tại đây và lập nghiệp . Hamish sống đến năm năm chín tuổi , lấy vợ lần thứ ba và cuối cùng cũng có được đứa con trai để nối dõi . Hamish đệ nhị bị ông bố già đè nén quá mức nên đã lớn lên trong cảnh vật vỡ vụn cấu kính . Khi nhỏ ông mơ ước trở thành

một nghệ sĩ . Nhưng đã bị ông bố già phang cho một gậy , rồi sau đó bắt phải lấy cô em họ . Hamish đệ nhị vâng lời . Nhưng ông đã qua đời khi còn rất trẻ vì bị đột quỵ vì bệnh tim khi đang bơi trên biển với thằng con trai nhỏ Euan . Vì ám ảnh của cái chết của bố nên Euan quyết định đi học Y . Mặc cho sự phản đối quyết liệt của bà Cameron . Có lần Euan đã tâm sự với Stephanie: ” Bố tôi thật bất hạnh , ngay cả khi ông nội tôi đã qua đời , ông vẫn không thể vất cái nghề kinh doanh cho ai khác để mình có thể tiếp tục con đường nghệ sĩ mà ông hằng say đắm ” .

Sau khi chồng chết , bà Cameron thay chồng lên quản lý công ty xây dựng , và bà đã giành được những thắng lợi to lớn . Bà dự định sau này khi con trai đủ lớn sẽ trao lại cơ nghiệp này . Nhưng Euan đã thừa hưởng đức tính sắt đá của bà mẹ nhất định học Y . Bà không sao thuyết phục được anh bỏ ý định đó . Và anh đã tốt nghiệp , làm việc tại bệnh viện Wyville , chuyên về phẫu thuật khoa tim mạch . Còn bà mẹ vẫn xuất sắc trong vai trò quản lý công ty .

Lễ hội tối nay là tổ chức ăn mừng cho cuộc đính hôn của cô con gái Eisepth và anh chàng kiến trúc sư của công ty John Barry . Cuộc thành hôn này sẽ đem lại cho John một địa vị tươi sáng ở công ty , nhưng nó cũng đem lại cho bà Cameron điều mà Euan đã từng từ chối bà - tiếp quản công ty . Những kẻ độc mồm độc miệng kháo nhau rằng đây là cuộc thành hôn được đạo diễn , nặng mùi kinh doanh hơn là lãng mạn . Thực ra họ chẳng hiểu Elsepth một chút nào , chứ Stephanie thì biết rõ bạn . Cô biết chắc Elsepth mê tít John, còn tình cảm của anh chàng xem ra chưa được rõ ràng , anh ta đâu có để trái tim mình trong túi áo ?

Sau khi Robert đỗ xe vào chỗ trống duy nhất trên con đường dài trước cổng nhà , anh đưa mắt nhìn lên các cửa sổ sáng choang và bên trên chúng là bóng dáng kì lạ của mái nhà nổi rõ trên bầu trời sáng trắng .

- Trông cứ y như một cảnh trong ” Hammo” .

Stephanie chẳng nhìn lên nhưng cũng đồng ý với nhận xét của anh .

- Em và Euan chắc không dự tính sống ở đây chứ hả ? Robert vừa khoá cửa xe vừa đưa mắt đặt câu hỏi .

Stephanie đứng ở mũi xe, cúi kính nhìn anh :

- Anh Robert, vì sự bình an của chúa, xin anh hãy thôi ngay đi cái dự định ghép đôi bọn này với nhau . Và đừng có mà xì ra bất cứ một lời bóng gió nào của anh với bà Cameron đây . Cả với Euan cũng vậy . Vì thế có chúa nếu mà anh làm thế em sẽ giết anh ngay đấy .

Tối hôm nay đầu óc của cô đã bị quay cuồng hết cỡ rồi , bây giờ còn bị ông anh giở trò chuông lắc tiệc cưới của cô và Euan thêm vào nữa , làm cho cô càng thêm điên đầu không sao chịu nổi . Cô đâu có muốn dự buổi lễ hội này . Làm sao có thể vui vẻ thoải mái cho được khi mà mới mấy giờ đồng hồ trước cô đã phải đối diện với quá khứ của năm năm về trước , cái quá khứ mà cô muốn quên đi ... Đúng ra cô tưởng mình có thể làm lại cuộc sống mới bằng cách bắt đầu lại từ đầu nơi thành phố nhỏ bé này, thế nhưng vì sự xuất hiện của Genard Tenniel đã đảo lộn mọi thứ lên hết , nó sắp sửa bị nổ tung lên , phá huỷ hết những gì cô đã xây dựng với biết bao công sức .

- Tha lỗi cho anh, bé! Đừng có mà xù lông lên như vậy . Tất nhiên là anh câm như hến mà . Em coi anh là hạng người như thế nào ?

- Thôi, anh đừng có mà chọc tức em nữa .

Stephanie nói vậy khi mà họ cùng nhau tiến về ngôi nhà Cameron, nhưng cô đã luồn cánh tay xuống dưới tay của anh trai - chứng tỏ cô đã tha lỗi cho anh.

Robert kẹp chặt cánh tay của cô vào bên sườn mình , cúi xuống nhìn em và mỉm cười:

- Stevie , anh chỉ mong cho em được hạnh phúc . Mấy năm trước em đã phải trải qua một thời kì khó khăn , anh biết là em đã đau khổ thế nào . Nhưng cái đó đã qua đi, cần phải quên đi em ạ. Anh rất vui khi thấy em nhận lời hẹn hò với Euan . Cậu ta là người tốt . Anh đâu có muốn nhảy bổ vào việc của em đâu . Cứ tin ở anh, anh không thúc dục em bất cứ chuyện gì . Tối nay anh gắng kín tiếng . Nói tới đây anh đưa tay lên miệng, khâu chặt môi lại - Thế có được không ?

- Được, Stephanie vừa nói vừa lấy vai huých nhẹ anh trai - Anh có biết không , anh là một anh chàng ngốc . Nhưng là anh trai , thì anh là của bầu đây .

Cửa chính mở , Euan xuất hiện , đứng giữa luồng ánh sáng , mái tóc đỏ lấp lánh bên trên bộ lễ phục buổi tối .

- Chào Stephanie , trông em tuyệt quá - Euan hôn nhẹ vào má cô khi cô tiến đến bên anh .

- Màu hồng tím là màu ưa thích của mẹ anh . Bà có cả một vườn hồng với toàn màu này . Chắc chắn là mẹ anh sẽ thích bộ váy này .

- Ở ngoài cửa hàng họ gọi là màu san hô - Stephanie vừa nói vừa cúi nhìn chiếc váy lụa ôm sát lấy thân hình cô . Cô đã chọn kiểu váy áo đứng đắn này - Kiểu mà cô tin là sẽ được bà Cameron tán thưởng , cổ áo hơi thu hẹp một cách khiêm tốn, tay áo phồng rộng , váy thả kín đùi . Chỉ có một chút chưa được thoải mái là thứ vải này cứ dính sát vào người cô . Cô cảm thấy thứ lụa mỏng này đưa lại biết bao cảm giác khác nhau . Khi thử nó ở ngoài cửa hàng , cô đã không để ý đến tính hấp dẫn của thứ vải này , đến cảm giác kích thích mà nó sẽ gây ra . Thực thà nếu nhận thấy điều đó cô sẽ không chọn bộ váy này . Hi vọng trong lúc bận rộn với khách khứa bà Cameron sẽ không để ý .

- Chào Rob . Hôm nay quả là cực kì gay go với bọn mình - Euan nói, toét miệng cười , chuyển ánh mắt từ cô em sang ông anh - Cậu có cảm thấy bị ê ẩm như bọn mình không ?

- Tệ quá ấy chứ . Mình lại còn phải nghe sơ Morris đọc bản thuyết trình dài lê thê đến mức mình suýt ngủ gục . Khi người ta đẩy các bệnh nhân khác tới , mình vừa mới nhắm mắt được một giây thì đã bị bà ấy đập cho một cú cứ y như là bị một cơn lốc xoáy . Mình biết bà ta chả bao giờ tha thứ cho mình cái tội đã dám lấy Gwen . Bà ta căm ghét các cô y tá thuộc dưới quyền mình mà dám đi lấy chồng - bọn họ đã được bà ta buộc chỉ được nghĩ đến công việc mà thôi .

- Thế tối nay Gwen có thu xếp đến đây được không ?

- Cô ấy hi vọng mười giờ có thể ra về , nhưng mình ngờ lắm . Làm thế nào mà về được khi đột nhiên có một ca cấp cứu, hoặc khi sắp về lại bị gọi lại . Không bao giờ nên lấy vợ y tá cả , cậu ạ!

Stephanie cảm thấy căng thẳng . Cô hi vọng anh cô đừng tung ra những lời đùa bóng gió của anh . Nhưng nụ cười của Robert hồn nhiên không có ý gì và Euan phá ra cười .

- Cái mà tôi thường thấy ở các cô y tá khi ở gần tôi là lúc ở phòng mổ , và khi đó tôi chỉ nhìn thấy cặp mắt của họ mà thôi . Làm sao có tiếng sét với ai đó qua cặp mắt ở bên trên cái mặt nạ được cơ chứ ! - Euan đưa mắt nhìn Stephanie một cách ý nhị và để nhấn mạnh thêm cặp mắt , anh hỏi:

- Stevie có bao giờ em muốn làm y tá không ?

Cô lắc đầu ” Máu làm em ngất xỉu mất ”.

Hai người đàn ông toét miệng cười .

- Ngay từ buổi đầu tiên ở phòng mổ sẽ quen được ngay thôi . Euan vừa nói vừa vòng tay ra sau lưng Stephanie , đưa cô tiến vào trong nhà . Anh đưa mắt vào cái gói cô đang cầm ” Quà cho Elseph và John à ?”

Stephanie gật đầu , cô đã bỏ gần hết giờ ăn trưa để đi lựa món quà này - một bộ ly pha lê Waterford theo một kiểu dáng đặc biệt dùng để uống rượu sê-ri .

Trong bộ dạ phục , nom Euan cũng được , bộ quần áo này hợp với dáng người dong dong , dẻo dai của anh . Mặc dù phải làm việc vất vả , anh vẫn dành được thì giờ cho những trò chơi thể thao tại trung tâm thể thao của bệnh viện . Năm năm trước đây , theo đề nghị của Euan , trung tâm này được thành lập bằng tiền của gia đình Cameron . Lúc đầu bà Cameron đã phản đối kịch liệt , xưa nay bà đâu có ưa cái lối xài tiền thoải mái như vậy . Nhưng về chuyện này cũng như chuyện chọn nghề cho mình , Euan kiên quyết giữ ý kiến . Quyết tâm lộ rõ trên gương mặt xương xương tự kiểm chế của anh , đồ bệnh nhân nào có thể dò tìm được một tí gì ở cặp mắt nâu bình thản và nụ cười điềm tĩnh của anh , Euan là một người đàn ông mà ta có thể hoàn toàn tin tưởng và nương tựa . Theo Stephanie điều đó còn quan trọng hơn mã đẹp bên ngoài .

Lễ hội được dành nguyên tầng một của ngôi nhà để được tổ chức . Khách khứa , Stephanie chỉ biết một vài người, ngay cả Euan - anh nói chỉ quen biết sơ một số người trong số đó . Chủ yếu là những người khách

được bà Cameron lên list để mời , dĩ nhiên trong đó cũng có một số của phía John nhưng chủ yếu vẫn là khách của bà Cameron . Bà cần phải đem con rể tương lai ra trước mắt họ hàng và bè bạn .

- Chào Stephanie , cậu đã đến , thật là quý hoá quá .

Elsepth bông bênh lướt tới , bông bênh là từ mô tả chính xác dáng đi của cô trên đôi guốc cao màu bạc và cùng với bộ đồ bằng da màu trắng pha lục nhạt đang cuốn quanh người cô trong một vòng xoáy tuyệt đẹp . Cô ta chỉ cao có thước sáu lăm nên bao giờ cũng đi giày cao gót . Tóc của Elsepth cùng màu với màu tóc của anh cô , nhưng nhạt hơn , gần thành màu vàng đỏ óng ánh . Mắt màu xanh bạc hà . Cô ít tuổi hơn Euan nhiều , mặt tròn mồm mĩm nhưng ở phía sau nụ cười ngọt ngào và thơ ngây đó ẩn náu cái quyết tâm sắt đá của dòng họ Cameron .

- Chúc cậu và Johnny luôn hạnh phúc .

Stephanie vừa nói vừa trao món quà được gói trong một tờ giấy hoa .

- Ôi thật là tuyệt ! Elsepth miệng thì thảo , tay gỡ lớp giấy có ruy băng vàng tết nơ - Cậu thật là tuyệt , cảm ơn cậu . Bộ ly này trông hay quá , trùng với ý bọn mình . Sao cậu lại nhớ được nhỉ ?

Thực ra Stephanie đâu cần phải có sáng kiến gì , Elsepth biết chính xác mình cần cái gì và tin rằng mọi người sẽ làm theo ý muốn của mình . Về điểm này cô ta giống hệt bà mẹ .

Robert cũng có quà tặng cho cô . Trong khi đó thì Euan nắm tay của Stephanie dắt cô đến chỗ bà Cameron . Bà đang ngự trị trên chiếc ghế kiểu nữ hoàng Anh , giữa đám “triều thần” của bà ta .

Đáp lại lời chào của Stephanie bà Cameron đưa má ra phía trước để cô hôn . Xung quanh bà lúc nào cũng có một vùng thơm ngát mùi nước hoa Lavăng tinh tế và hình như chẳng bao giờ bà dùng loại khác . Mùi hương này thật hợp với bộ quần áo của bà đang mặc . Tối nay bà mặc bộ váy màu lam mát dịu, với tay áo dài , cổ áo che gần kín cái cổ thanh tú của bà . Stephanie trộm nghĩ kiểu áo này , kiểu vải này có lẽ là kiểu mốt của thời kì nào đó cách đây khoảng hai mươi năm.

Bà Cameron liếc nhìn bộ váy lụa dính sát người cô và nói với ý phê phán nhẹ ” Tối nay trông cô có vẻ bạo dạn lắm ”.

- Thế hả mẹ ? Euan cười và phản đối - Stevie nom đẹp lắm mẹ ạ . Màu áo đẹp đấy chứ ! Mẹ vẫn nói mẹ ưa màu tím hồng lắm mà .

Bà mẹ ” Ừ ” một tiếng mơ hồ . Mắt bà cùng màu với màu mắt con trai , có lẽ cả màu tóc cũng vậy , nhưng giờ đây đã ngả màu bạc trắng , hơi cong lượn sóng , ôm lấy khuôn mặt bà . Bà có cái mũi nhỏ thanh tú , cặp gò má cao và đôi môi cong thoa phớt tí son màu tím nhạt . Stephanie nghĩ bụng , hồi trẻ chắc hẳn bà rất đẹp , nhưng toàn bộ vẻ nữ tính đó chỉ là cái vỏ bên ngoài . Đằng sau nụ cười ngọt ngào , bà Cameron là một con người sắt đá . Nhưng đồng thời bà cũng không bao giờ tỏ ra bất nhân hoặc tàn nhẫn . Bà có những tiêu chuẩn xu thế rất cao , bà tự buộc mình phải tuân thủ chúng và đòi hỏi những người xung quanh của mình cũng phải như vậy . Sống như bà và sống với bà là điều không dễ dàng . Vậy mà Stephanie tôn trọng bà và thậm chí còn cảm thấy thích bà .

- Euan con kiếm cho Stephanie ly rượu Sê-ri . Mà này đừng có mà độc chiếm cô ấy đấy . Tối hôm nay không được nhậu lĩnh vào một chỗ nào đâu đấy , nhớ hôm nay là lễ hội gia đình . Mọi người muốn được gặp cô ấy.

- Stevie, trước hết anh đi lấy chút gì cho em .

Bà mẹ ngược nhìn con trai , vẻ trách móc:

- Euan, cái lời rút gọn tên của Stephanie mới thảm hại làm sao . Con cứ làm như cô ấy là con trai không bằng .

- Trong bộ váy áo đó không thể nào lầm tưởng cô ấy là con trai được .

Giọng nói vừa dứt , Stephanie quay ngoắt lại , mặt tái nhợt . Người đàn ông cao ráo đang bước tới và quan sát cô với vẻ giễu cợt lười nhác, gương mặt lạnh như băng . Nụ cười nhếch mép của anh ta như vẽ hăm dọa . Stephanie kinh hoàng đứng chết lặng: ” Chúa ơi , anh ấy làm gì ở đây thế ? ”

- Ôi, Gerard! Lại được gặp cháu , thật là tuyệt . Bác rất vui là cháu đã đến -Giọng bà Cameron thật ấm áp . Bà vừa mỉm cười vừa đưa tay ra .

- Con chào mẹ đỡ đầu - Anh ta hôn nhẹ lên bàn tay bà - Kể từ lần trước cháu gặp bác đến giờ , bác chẳng thay đổi chút nào , trông bác vẫn đẹp quá . Bác làm thế nào để được như vậy? Phải chăng bác đã phát hiện ra bí mật về tuổi trẻ vĩnh hằng ?

Bà Cameron cất tiếng cười :

- Tào lao Gerard! Bỏ cái kiểu tán tỉnh ấy đi . Bác đã quá cái tuổi ăn cái của ngọt đó rồi .

- Cháu chả tin cái điều đó đâu.

Stephanie gắng hết sức để giữ tự chủ , hai bàn tay cô xoắn chặt lại với nhau . Thế ra anh ta là con trai đỡ đầu của bà Cameron ? Trước đây tên của anh ta chẳng được ai ở đây nhắc nhở tới . Cô không ngờ lại có chuyện này . Anh ta đã được mời để đến dự lễ hội này , và vì vậy anh ta đã tới khách sạn . Phải chăng anh ta biết sẽ được gặp cô ở đây ? Coi bộ anh chẳng có vẻ gì ngạc nhiên khi nhìn thấy cô ở đây . Đúng vậy , nụ cười của anh ta biểu thị sự đắc ý gấp đôi khi anh ta nhìn thấy sự choáng váng thất thần của cô . Anh ta đã dự kiến trước cái lúc mà lần đầu tiên sau năm năm dài cô nhìn thấy lại anh , biết rằng nó sẽ gây ra một cú sốc rất mạnh , vì vậy anh ta đang thoải thích ngắm nhìn gương mặt cô .

Được, cứ để cho anh ta khoái chí đi . Cô mong rằng dù bị bất ngờ , cô vẫn đủ khả năng che dấu những suy nghĩ của mình . Cô đã lớn hơn hồi họ quen biết nhau năm tuổi . Nhưng rõ ràng sự không che dấu tình cảm của bản thân vẫn chưa lớn hơn được bao nhiêu.

- Cháu có nhớ Euan con trai của bác không ? Bà lại quay sang con trai nhỏ nhẹ nói - Euan , đây là anh Gerard Tenniel . Mẹ anh ấy là bạn thân của mẹ hồi còn đi học và anh là con đỡ đầu của mẹ đấy . Không biết con còn nhớ không , hồi còn nhỏ con đã gặp anh ấy nhiều lần .

- Tất nhiên là con nhớ chứ . Euan vừa nói vừa giơ tay ra , nhưng rõ ràng không hứng thú chút nào .

Hai người đàn ông bắt tay nhau , họ nhìn nhau với vẻ xã giao lạnh nhạt . Không biết Euan có cảm thấy có một cái gì đó dễ dọ hay ngượng ngịu ở không khí xung quanh đây không , anh không thể nào ngờ là cô đã từng quen biết Gerard . Phải chăng xưa nay anh không hề ưa thích Gerard ? Cô cũng không ngờ là Gerard lại xuất hiện ở đây , ngay buổi tối hôm nay . Có thể anh ta không có ý định phá nát cái quá khứ của cô . Anh ta quen biết bà Cameron , anh ta biết rõ câu chuyện quá khứ của cô sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cô và Euan . Cô chỉ còn biết lạy chúa , mong rằng anh không đủ tàn ác để mà phá vỡ đi cái cỗ máy hạnh phúc mà cô đang có được , tuy trong thời gian không dài nhưng ít ra cũng làm cho cái thời gian đen tối trong quá khứ đã bớt ám ảnh cô , cho đến khi sự xuất hiện của anh ta đã lật tung lên lại.

Cái đầu tóc vàng chuyển hướng từ từ qua cô . Cặp mắt xanh lạnh lùng lướt trên thân hình cô từ trên xuống dưới với vẻ xem xét có phần xác xược . Rồi anh ta dài giọng hỏi: " Hình như mẹ đỡ đầu vẫn chưa giới thiệu cho con với tiểu thư đây thì phải ?"

Stephanie cảm thấy tức thở khi bà Cameron trả lời " Đúng thế , sao bác vô ý thế nhỉ?. Gerard , đây là Stephanie Stuart, bạn gái của Euan . Bác tin rằng bác đã từng nhắc trong lá thư gửi kèm với thiệp mời đến mẹ cháu".

Gerard thò tay ra . Anh ta làm ra vẻ họ chẳng quen biết gì nhau . Cô sợ mình hi vọng quá nhiều , với thái độ khách khí như vậy mong rằng anh ta sẽ không nói với bà Cameron những gì anh ta đã từng biết về quá khứ của cô . Khi cô để bàn tay mình nằm gọn trong lòng bàn tay của anh ta , cô nhìn anh ta bằng cặp mắt xanh lơ đầy vẻ lo âu và cầu khẩn . Còn anh ta thì cười với vẻ đắc ý khinh khinh tỏ rõ rằng Gerard này đang treo một cái roi trên đầu cô . Anh ta có thể có ý định không nói cho họ biết , nhưng điều đó không có nghĩa là cô đã thoát nạn . Cô chẳng có thể tin được điều gì ở con người này .

2. Chương 2

Stephanie chẳng còn biết một tiếng đồng hồ kể tiếp cô đã làm gì , nói gì ? Cô có cảm giác như đang mộng du ở trong phòng . Người ta nói với cô , cô gật gù cái đầu , mỉm cười với họ mà thực ra chẳng nhìn thấy họ . Cô có trả lời họ không nhỉ? Chắc là có , nhưng cô chẳng nhớ nổi mình đã nói những gì . Tim cô đập thình thịch và loạn xạ . Nếu có gan cô sẽ rời khỏi nơi này , căn nhà này và nhất là Gerard Tenniel . Nhưng cô làm sao mà bỏ đây đi được ? Euan sẽ cảm thấy khó xử , anh ấy sẽ bắt đầu nêu ra hàng lô câu hỏi , miết rồi cô cũng chẳng làm cách nào trả lời anh ấy cho xuôi được . Nếu Gerard nói cho gia đình này nghe những gì anh ta biết về cô , thì chắc chắn chuyện của cô và Euan sẽ chấm dứt . Cô biết chắc như vậy . Ít ra trong lúc cùng đi với Euan lòng vòng để chào hỏi gia đình anh , cô có thể lảng tránh được Gerard . Cô không hề đưa mắt nhìn về phía anh ta , nhưng bao giờ cô cũng biết anh ta đang ở chỗ nào . Từng lúc một , cô vẫn nghe thấy giọng nam trầm của anh ta . Năm năm trước đây , giọng nói ấy làm cho cô run rẩy vì mê đắm . Năm năm sau giọng nói ấy lại làm cho cô buồn rầu vì sợ hãi .

- Stevie , em vẫn khoẻ chứ ? Trông em xanh mướt - Robert nói nhỏ vào tai cô làm cô giật bắn mình .

- Ô...

- Chà, thần kinh em chùng quá rồi , có việc gì ?

- Có gì đâu ! Đừng suy nghĩ vớ vẩn - Cô vừa nói vừa gượng cười . Nhưng cô chẳng thể lừa được anh cô . Anh hỏi thẳng thừng :

- Cãi nhau với Euan à ?

- Đâu có em chỉ mệt thôi mà .

- Em cần ngồi nghỉ một lát - Anh đưa mắt nhìn quanh phòng rồi nhún vai - Chẳng còn một chiếc ghế nào bỏ trống cả .

Thật vậy, khách của bà Cameron đa số là những người lớn tuổi, họ thích ngồi suốt dạ hội . Tất cả các ghế đều bị họ chiếm giữ .

- Chẳng cần đâu anh ạ ! Em chưa tới mức sắp xỉu đâu mà .

- Cứ như vẻ mặt của em thì nó có thể xảy ra bất cứ lúc nào - Robert dìu em đi qua cánh cửa , vượt qua tiền sảnh đến ngồi bậc thềm . Người của Stephanie như đổ sụp xuống , cô đưa mắt nhìn trộm anh " Cảm ơn bác sĩ " .

- Không dám , em có thấy khá hơn chút nào không ? Ở ngoài này thoáng mát hơn , phổi có điều kiện chứa đầy oxy . Người ta thường hay bị xỉu ở các lễ hội hay ở các nơi tụ tập đông người , đơn thuần chỉ là do thiếu không khí . Anh đưa tay ra sau gáy cô . Em ngả đầu tựa lên gối , chỉ một lát sau máu sẽ dồn ngược trở lại lên đầu em .

Cô vội làm theo lời anh . Nói làm gì nguyên nhân làm cho gương mặt cô bị tái xanh như thế , đâu có phải vì thiếu không khí, chỉ vì sự xuất hiện của Gerard Tenniel . Anh cô có lẽ không biết cái tên đó , nhưng anh đã biết mọi chuyện về con người đó và cô lại không muốn cho anh cô biết về sự có mặt của con người đó trong buổi tối nay là người như thế nào . Chỉ cần cô cứ nín lặng và bình tĩnh thì cô có thể được an toàn . Gerard sẽ rời khỏi đây , khi đó sẽ không một ai ở đây biết được quá khứ của cô . Có thể được như vậy hay không ? Có thể nào mọi chuyện sẽ được chôn vùi mãi mãi ? Hay đó chỉ là cô tự gạt mình ?

Robert nói dịu dàng: " Ở yên đây nhé . Anh đi lấy cho em một cốc nước . "

Stephanie nhắm mắt lại , trán vẫn đặt ở trên đầu gối . Tiếng ồn ào của dạ hội vang tới yếu ớt . Được ngồi một mình thế này thật là hạnh phúc , chả còn phải làm bộ làm điệu . Chắc cô chẳng còn ngồi ở đây lâu được , Euan sẽ ngạc nhiên không biết cô đi đâu , tất nhiên sẽ dám bỏ đi kiếm cô ngay . Có tiếng mở cửa , tiếng ồn ào đột ngột tràn tới . Đúng là Euan đang đi tìm cô . Rồi tiếng đóng cửa . Cô từ từ ngước mắt lên . Không phải Euan đang đi ngang tiền sảnh mờ tối mà là Gerard Tenniel . Cô ngồi thẳng người lên , còn hơi chao đảo nhưng cố gắng sức tập trung mọi can đảm để đối mặt với con người này . Cô không muốn để cho anh thấy rằng anh ta đã ảnh hưởng lớn đến cô như thế nào .

- Tôi đang tự hỏi không biết cô đi đường nào ? - Anh nói , đôi môi cong cong - Tôi tưởng cô đã về rồi .

- Nóng quá ! Cô cố giữ cho giọng nói bình thường không run rẩy - Tôi ra đây hóng mát .

Cặp mắt xám của anh ta soi mói đánh giá cô , trong con ngươi có ánh độc ác.

- Đối với tôi cô có vẻ đủ mát lạnh rồi ...Nhưng bao giờ cô cũng là kẻ lừa dối . Anh ta cười mỉm, những cái nhếch mép của đôi môi đẹp đẽ và lạnh lùng kia làm cô phải co rúm người lại - Nếu không nói là một cô Cuội nhỏ bé và đậm màu - Anh ta bổ sung thêm .

Màn kịch hai người xa lạ đã hạ màn . Giờ đây mắt anh ta lộ rõ vẻ thù địch . Stephanie cúi đầu nhìn xuống , những lời xỉ vả của anh ta như roi quất lên làn da lạnh toát của cô . Cô cũng không thể chịu đựng nổi cặp mắt đang nhìn cô trừng trừng như đang cố tình tra tấn tinh thần cô .

- Hãy nhìn vào tôi khi tôi nói chuyện với cô chứ ! Anh ta thò tay ra nắm lấy gáy cô . Khi những ngón tay của anh ta chạm vào lớp da thịt của cô , cô khẽ kêu lên một tiếng - nói chính xác hơn là cô rên lên . Anh ta tàn nhẫn ngửa đầu cô lên dần cho đến khi cô nhìn thẳng vào cặp mắt xám lạnh như băng của anh ta

- Yêu cầu anh ... Anh tôi sắp quay lại đây bây giờ - cô thì thào . Anh ta cau mày nhìn chăm chăm vào cô .

- Chúng ta cần nói chuyện với nhau . Nếu không lúc này thì còn lúc khác sao?

Đầu óc của Stephanie lúc này trống rỗng . Cô lắc đầu một cách bất lực . Đúng lúc ấy cô nghe thấy tiếng chân từ phía nhà bếp đi tới . Chắc Gerard cũng nghe thấy , anh ta buông gáy cô ra và đứng thẳng người lên , bỏ hai bàn tay vào túi quần , ra vẻ bình thường tự nhiên như hai người đang tình cờ gặp nhau nói chuyện phiếm - một kiểu tán gẫu bình thường vẫn xảy ra giữa những người xa lạ trong một lễ hội .

- Cô đến gặp tôi ở khách sạn - Anh ta nói rất nhỏ , cốt chỉ để đủ mình cô nghe .

Mắt Stephanie càng thêm nhột nhột . ” Lúc nào ??”

- Sáng sớm mai . Chúng ta sẽ cùng ăn sáng với nhau .

Nụ cười của anh ta bắt giắc làm cô cắn chặt môi dưới ” không thể nào...” .Nụ cười biến mất , miệng anh ta mím chặt , có vẻ thù địch - Tốt hơn cả là cô nên có mặt ở đó , lúc tám giờ sáng mai .

Trước khi cô kịp trả lời , Robert đã xuất hiện . Nhìn thấy Gerard anh có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn tươi cười:

- Xin chào ! Anh cũng ra đây để kiểm chút không khí à ? Trong đó quả là ngọt ngào - Anh đưa cho em gái cốc nước lạnh , tiếng đá va vào thành cốc kêu lanh canh - Nước của em đây , Stevie . Em có thấy khá chút nào chưa ?

Cô cảm ơn anh . Giọng cô khàn khàn . Cặp mắt nghề nghiệp của anh cô lập tức nhìn chăm chăm vào cô rồi anh cau mày :

- Em đừng có xem thường . Anh nghĩ có lẽ phải đưa em về thôi , em chắc đã bị nhiễm bệnh rồi .

Cánh cửa phía sau họ lại được mở ra - Euan xuất hiện , anh ngạc nhiên chăm chú nhìn họ .

-Ồ , các vị ở cả đây à ? Stevie , em có chuyện gì thế ? Không được khoẻ ư ?

Robert trả lời thay em gái : “Theo tôi , Stevie đã nhuốm bệnh rồi .”

- Em vẫn khoẻ mà ! Stephanie khẳng định rồi đứng lên .Gerard cầm ngay cái cốc trong tay cô . Cô bực bội lườm anh ta một cái , nhưng mặt anh ta vẫn bình thản như không . Anh ta có vẻ nhiệt tình , tất nhiên vẫn điềm tĩnh . Anh ta vừa kết tội cô là kẻ lừa dối thế mà bây giờ anh ta còn hơn thế nữa , đúng là diễn viên bẩm sinh .Chẳng ai có thể nghi ngờ hay biết được giữa cô và hắn đã nói chuyện gì ngoài một sự làm quen tình cờ ngắn ngủi .

- Có thể chúng mình chẳng đến câu lạc bộ nữa - Euan bảo Robet , hai người đi chậm bước bên nhau , vừa đi vừa trao đổi ý kiến chuyên môn có liên quan đến cô . Đột nhiên Stephanie muốn phá ra cười rũ rượi . Cái cảm xúc ở trong cô như muốn nổ tung ra .

Robert gạt gù cái đầu , tán thành: ” Phải đấy, ánh sáng lade có lẽ làm cho cô ấy nhức đầu ” .

- Nếu như cô ấy không bị nhức đầu từ trước - Euan vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía cô . Anh quay trở lại đặt tay lên trán cô: ” Stevie , em có nhức đầu không ?”

- Không , em bình thường mà . Đương nhiên là em sẽ đến câu lạc bộ , em chẳng muốn làm hỏng buổi tối nay . Cô đã chờ cơ hội này từ tuần trước , mấy khi họ có dịp được đi chơi đông đủ như thế này . Mấy khi Euan có được thời gian rảnh rỗi để đi khiêu vũ ? Những cuộc hẹn hò của hai người thường diễn ra những buổi tối bất chợt trong một hai tiếng đồng hồ hoặc vào những giờ rảnh lúc ban ngày . Thường họ cùng đi ăn uống ở đâu đó , hay ngồi cùng nhau trước máy truyền hình trong căn hộ của cô , hoặc là cùng nhau dạo dọc bờ biển cho đến lúc Euan vội vã quay trở về bệnh viện tiếp tục lao đầu vào công việc ở phòng mổ.

- Có thể chỉ là một chút không nhẽo . Gerard lạnh lùng lẩm bẩm .

Hai người cùng quay sang nhìn anh ta , máu nghề nghiệp nổi lên , Euan tủm tỉm cười nói: ” Anh Gerard , tôi nghĩ mẹ tôi đang thắc mắc không biết anh đi đâu ?” . Giọng nói của Euan bình tĩnh và lịch sự như ngầm nói cho Gerard hiểu ở đây không ai hoan nghênh ý kiến cũng như sự có mặt của anh ta .

Gerard cong môi làm trò đùa cợt rồi bỏ đi . Robert dõi mắt theo anh ta và buột miệng: ” Anh ta làm cái gì kiếm sống nhỉ ?”

- Luật . Euan buông gọn .

- Cố vấn pháp luật ư ?

- Luật sư bào chữa ?

Robert nhún vai , tựa như muốn rũ khỏi cái tên Gerard Tenniel . Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau . Anh chàng đó tự cho mình là người như thế nào nhỉ ? Luật sư lại cho ý kiến về vấn đề thuần túy Y học . Đến là điển hình . Những kẻ ngoại đạo lại cứ thích ban phát ý kiến dở hơi về một chủ đề mà họ chẳng hiểu cái cóc khô gì .

Stephanie hiểu thấu đáo ý nghĩa đưa mắt nhìn nhau giữa Euan và anh mình .

Hai người quay sang nhìn cô , mắt họ đang đánh giá tình trạng sức khỏe của cô . Cô nở một nụ cười phiến muộn . Lúc này Gerard không còn ở đây nữa , cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút , sắc mặt trông đỡ nhợt nhạt và người thấy thư thái thoải mái hơn .

- Đi dạo trong bầu không khí mát mẻ không bao giờ có hại - Euan vừa nói vừa nắm lấy tay cô - Đi nào anh chỉ định một bài tập nhỏ - đôi mắt anh lóe lên một ánh tinh nghịch - có thầy thuốc riêng của em tháp tùng .

Stephanie cười , để cho Euan dìu cô đi ra cửa ngoài: ” Mẹ anh chắc sẽ thắc mắc không biết chúng ta biến đi đằng nào ” .

Đêm nay trời đẹp và mát . Mặt trăng hiện ra ở bên trên các ngọn cây và mái nhà như một đĩa bạc sáng long lanh , làm cho mọi cảnh vật quen thuộc mang dáng vẻ kì ảo khác ngày thường . Mọi vật đều tĩnh lặng , chẳng một cành cây nào lay động , không một ngọn cỏ nào ngã nghiêng . Ở tận đây vẫn có thể nghe thấy tiếng biển rì rào , thì thầm xa xôi tựa như hơi thở nhẹ nhàng của một người đi dạo trên cánh đồng bằng phẳng .

Euan quàng tay ra sau lưng Stephanie . Cô tựa vào người anh , ngả đầu vào vai anh . Họ chậm rãi đi dạo trên các con đường trải sỏi . Một lúc sau Euan dừng lại , ngoái nhìn ngôi nhà và nói với giọng nhỏ nhẹ :

- Một ngôi nhà cổ lỗ kì cục . Nhưng em biết đấy anh quý nó lắm, nó đúng là một vật kì quái , nhưng ít ra nó cũng không đến nỗi như một trong những cái hộp giống nhau như đúc mà ngày nay chúng ta vẫn đang xây dựng . Chúng chẳng được bền và hình như chúng được xây dựng lên để rồi sẽ sụp xuống sau một vài năm : vật liệu thì rẻ tiền và làm nhanh chóng nào thì tốt chừng đó . Chúng chẳng thể hiện một tí gì niềm kiêu hãnh của người lao động , chẳng thể hiện lòng mong muốn tạo ra một ngôi nhà đặc biệt hoặc ít ra cũng phải xinh đẹp để con người còn có chút lưu luyến nếu mai này không còn cơ hội được gần nó nữa . Đó chính là một nguyên nhân tại sao anh không muốn làm việc tại xí nghiệp . Giả dụ như anh không có ý định trở thành một nhà chuyên môn về tim thì anh cũng sẽ tìm một công việc khác để làm . Anh chẳng muốn tham gia làm ra những ngôi nhà như chúng ta đang xây dựng .

Stephanie buồn bã ngẩng nhìn phần mặt nghiêng của anh . Euan là một người đàn ông thật tốt, đôi lúc nghiêm khắc , luôn giữ nguyên tắc và có thái độ nghiêm túc đối với những vấn đề mà anh nghĩ là quan trọng . Nhưng anh là người mà cô tôn trọng và quý mến . Vì những nguyên tắc cao quý của mình , anh đã quay lưng lại với sự thành đạt vật chất để trở thành một bác sĩ . Làm sao cô có thể nuôi dưỡng ý nghĩ thầm kín mà Euan lại hoàn toàn không quan tâm nghiêm túc tới điều đó ?

Anh cúi xuống nhìn cô mỉm cười: ” Hôm nay em kín tiếng quá đấy ! Hãy còn mệt ư ? ”

- Không em đang nghĩ. Sau này khi Elsepeth đã ra ở riêng , ở đây chỉ còn có anh và mẹ anh , chẳng hay các vị có cảm thấy mình giống như hai hạt đậu lăn lách cách ở trong cái hộp to thùng không ?

Ánh mắt anh ấm áp và tươi vui . Anh thừa nhận : ” Ông của anh xây cái nhà này cốt để chứa đựng một gia đình lớn... Stevie - anh vượt nhẹ má cô , cô chợt hiểu điều anh muốn thổ lộ .

Không , lúc này cô không muốn nghe anh nói ra điều đó được . Cô từ từ tiến lên nói qua vai mình :

- Nhà mới của Elsepeth chắc không phải là loại nhà dập khuôn anh nhỉ ? Chắc hẳn là cô ấy sẽ có một ngôi nhà thật đẹp . Johnny là một nhà kiến trúc sư tài ba , em thích cái kiểu anh ấy làm nội thất nhà .

Hàng mấy tuần nay , cô đã chờ đợi lời cầu hôn của Euan . Mọi người xung quanh đều coi như việc của họ đã xong , họ đã trở thành mục tiêu cho bạn bè trêu chọc . Thực ra giữa họ đã bắt đầu nảy sinh một thứ tình cảm thân thương đậm ấm , có lẽ còn quan trọng hơn nhiều so với sự lôi cuốn mạnh mẽ về xác thịt . Euan chẳng phải là loại người thích lao bừa vào bất kể chuyện gì . Anh bình tĩnh suy nghĩ về vấn đề và Stephanie cũng thích như vậy . Hôn nhân là chuyện nghiêm túc , bản thân cô cũng không muốn hấp tấp lao bừa vào . Trước đây cô từng mong Euan sớm nói ra điều đó, nhưng giờ đây cô lại không thể để anh nói ra điều đó được nữa . Việc Gerard xuất hiện , nhảy vào cuộc đã làm đảo lộn tất cả , làm tan nát cuộc sống hạnh phúc mà cô đã tạo dựng được khoảng một năm nay . Cô tưởng đã cắt bỏ được gánh nặng của quá khứ , ai ngờ Gerard lại tới , làm xáo động cuộc sống của cô một lần nữa , lôi ngược trở lại toàn bộ những hồi ức tai ác .

Euan sẽ xử với cô ra sao một khi anh biết được những gì xảy ra cách đây năm năm ? Gerard chắc sẽ vẽ ra một bức tranh đen ngòm . Mà dù Euan có nghe câu chuyện từ chính cô kể thì chắc gì anh ấy còn nghĩ về cô như hiện nay ? Anh ấy chẳng vừa nói về ngôi nhà mà gắn chặt niềm kiêu hãnh vào cái tên của dòng họ đó sao ? Cho tới nay , gia đình Cameron vẫn là những người quan trọng nhất ở trong thành phố nhỏ bé này , không chỉ do họ giàu có mà còn là do ảnh hưởng to lớn của họ đối với đời sống của cộng đồng trong hơn một thế kỷ qua . Tiền của nhà Cameron đã xây dựng bệnh viện , trang bị các máy móc cho các phòng điều trị , đã hỗ trợ tài chính cho việc xây dựng một nhà thờ mới . Bà Cameron hiện đang là thẩm phán trị an và cũng là người đang sử dụng một lực lượng lớn về nhân công ở trong thành phố này . Những việc làm của Euan ở bệnh viện đang là một niềm tự hào lớn của địa phương : họ coi anh là bác sĩ của họ , được sinh ra và lớn lên ở địa phương nhưng lại nổi tiếng ngày càng vang xa như một hạt giống . Mà quả thật , anh đang là một hạt giống xuất sắc về phẫu thuật tim . Cho đến nay chưa hề có một bê bối nào dính chấm đen tên tuổi của dòng họ Cameron . Stephanie làm sao có thể chịu đựng khi chính cô là người đem bê bối vấy lên gia đình Cameron . Ngay từ đầu cô đã nghĩ rồi sẽ có ngày sinh chuyện . Chính vì thế cô đã tự giam hãm mình ở tại bờ biển nhỏ bé này để có thể chôn vùi luôn quá khứ . Nhưng cô có ngờ đâu , rồi sớm hay muộn , mọi hòn đá rồi sẽ bị lật tung lên , mọi bí mật rồi sẽ bị lộ .

Nếu ngay từ đầu cô nói thật mọi chuyện với anh và nếu như anh ấy tin vào câu chuyện mà cô kể , có lẽ giữa họ vẫn còn có một cơ may nào đó . Nhưng cô đã không dám làm liều việc đó , cô sợ nhờ anh ấy tin cô , nhưng lại không muốn nhìn mặt cô nữa . Thực ra không chỉ có một việc là thuyết phục Euan mà cái chính là mẹ của anh ấy . Chỉ mới nghe mong manh có chuyện bê bối dính tới tên Stephanie là bà sẽ bị sốc ghê gớm . Bất kể người nào bước chân vào gia đình này đều phải có một quá khứ trong sạch , không có được bất cứ một vấy bẩn nào cứ y như là vợ cả Xeda vậy .

Euan sải bước đuổi kịp cô khi họ vừa tới đứng trước cửa nhà . Anh nhẹ nhàng nâng gương mặt ửng hồng của cô lên và hôn nhẹ vào chóp mũi của cô:

- Thẹn ư , em yêu ? Việc gì mà thẹn ? Anh không nài ép em trả lời ngay đâu . Em hãy suy nghĩ về việc đó đi . Anh nghĩ chúng ta sẽ trở thành một cặp vĩ đại đấy .

Stephanie gắng nở một nụ cười - làm điều đó chẳng dễ một tí nào , nhưng xem ra nó thuyết phục được Euan .

- Thế có phải tốt hơn không ? Anh thăm thì rồi hôn môi cô . Sau đó họ trở về nhà , đi thẳng vào tiền sảnh , gặp ngay Gerard đang xỏ tay vào chiếc áo khoác . Euan ngạc nhiên hỏi: ” Đã chuẩn bị về rồi ư ? ”

Đôi mắt xám ánh lên một tia giễu cợt . “Mai tôi phải dậy sớm . Tôi có một cái hẹn quan trọng ” .

Stephanie cảm thấy hai má nóng bừng . Nụ cười của anh ta trông thật khiêu khích , như nhắc nhở cô , rằng cô không được quên cái hẹn đó .

- Ô , vậy là không phải một chuyến đi chơi rồi . Anh có công việc ở thành phố này ư ? Phải chăng là công việc về pháp luật ? Nhưng tôi có nghe thấy một vụ giết gân nào về pháp luật ở thành phố này đâu ?

- Việc này ... về mặt Gerard trở nên như hoa , ngưng một lát rồi nói tiếp : chuyện này nghiêng về cá nhân hơn là chuyện công .

Euan cười: - Thế thì phải xin lỗi vì đã tò mò . Như vậy thì anh không nên trễ hẹn , không nên để cho người ta chờ đợi .

- Ngược lại tôi hi vọng người đó không bắt tôi phải chờ đợi - Gerard đáp rồi quay người bước đi , cặp mắt của anh ta nghiêm khắc lướt nhìn qua Stephanie .

Khi anh ta đi rồi , ngọn lửa lo lắng trong Stephanie bắt đầu xẹp xuống , cô bỗng cảm thấy mình như quả bóng xì hơi . Cả Robert và Euan đều nhìn thấy tình trạng suy sụp của cô , họ ép cô phải về nhà nghỉ ngơi , ngủ một giấc cho ngon . Sau khi đưa cô về nhà , họ quay lại câu lạc bộ để gặp Gwen . Số thanh niên tham dự lễ hội đều tập trung ở đây để khiêu vũ và uống rượu . Đêm hôm nay , câu lạc bộ này là nơi chơi khuya nhất của thành phố .

Stephanie biết rằng cô sẽ không chịu đựng nổi tiếng nhạc âm ĩ và liên tục , cũng như tia sáng của đèn lade luôn luôn đột ngột lia ra chia cắt bóng tối ở trong phòng . Tối nay cô chẳng còn bụng dạ nào để mà vui chơi nữa , cô cần được yên tĩnh để suy nghĩ . Cô lẩn vào giường và nằm trong bóng tối . Chuyện vừa xảy ra lần lượt diễn lại trong đầu óc cô , cô tự hỏi không biết ngày mai Gerard nói gì với cô sau một thời gian dài không gặp .

Cô phải tới khách sạn , không thể nào lẩn tránh được nữa . Anh ta hiểu như vậy , cặp mắt của anh ta đã nhìn thấy thế yếu của cô . Anh ta đang là người cầm roi và anh ta sẽ sẵn sàng quát roi xuống nếu cô không tuân theo lời của anh ta . Nhưng tại sao anh ta lại muốn nói chuyện với cô ? Nói về vấn đề gì ? Cô đắm đắm nhìn lên trần nhà , thỉnh thoảng ô tô chạy ngang qua hắt ánh sáng vào buồng cô làm cho cô loá mắt . Vợ chồng Robert chắc cũng đã sắp về , gần một giờ sáng rồi . Họ chẳng mấy khi đi chơi khuya như vậy . Cuộc sống của họ đã định rồi , Euan cũng vậy , anh ấy toàn tâm hiến cuộc đời của mình cho sự nghiệp và bệnh nhân .

Nghĩ rằng có thể lấy Euan , cô đã tự xây cho mình một thiên đường đầy xuân ngọc , trong khi đó nền móng của cô lại làm cho cái thiên đường đó không thể đứng vững được . Tại sao cô không nhìn thấy điều đó sớm hơn ? Tại sao anh Robert lại không nói gì cả ? Anh biết mọi chuyện cơ mà ! Anh hẳn biết nếu câu chuyện của năm năm về trước bị đổ bể thì nó sẽ trở thành một vụ bê bối và do đó cô khó mà có thể sống được ở đây thêm nữa .

Cô nhắm mắt cố ngủ . Sáng mai cô phải dậy thật sớm rồi lái xe đến khách sạn . Cô phải tìm cách làm sao để lén vào khách sạn mà không ai nhìn thấy , nhất là không để cho ai nhìn thấy cô bước vô phòng của Gerard Tenniel . Cô nghe thấy tiếng xe của anh và chị dâu , rồi sau đó là tiếng mở khoá cửa . Rất may là sớm mai cô không cần phải lén qua cửa nhà của anh chị , vì cô đã có lối đi riêng của mình . Họ ngủ dậy muộn và sẽ chẳng hay biết chuyện gì . Chỉ mong sao cô ngủ được một chút nếu không sáng mai cô sẽ quì mất . Có lẽ Gerard muốn biết cô và Euan có yêu nhau không ? Nếu biết điều đó có lẽ anh ta sẽ không nói cho gia đình Cameron biết về cô .

Không , không nên xây đắp hi vọng hão huyền . Anh ta có thể tàn nhẫn đến cực độ . Cô lật sấp người , hai tay dầm mạnh gối . Cô chẳng muốn nghĩ thêm một chút nào về con người đó nữa . Ngày mai , ngày mai là cô sẽ biết được cái đầu anh ta suy nghĩ cái gì .

Buổi sáng , chuông báo thức reo vang lúc sáu giờ rưỡi , cô giật mình tỉnh giấc . Trong vài giây đầu tiên , còn đang mơ màng , cô ngạc nhiên không hiểu tại sao trong đầu mình như có ai đang gõ trống . Rồi nhớ lại , cô vùng ra khỏi giường , loạng choạng bước về phía buồng tắm .

Đêm hôm qua cô đã nghĩ ra một cách để có thể xuất hiện sớm ở khách sạn mà không bị ai phát giác hoặc nếu có ai thấy cũng không gây ngạc nhiên quá đáng . Cô tắm dưới vòi sen , chải đầu rồi mặc lại bộ váy áo tối hôm qua . Khi đến khách sạn cô sẽ nói là tối qua cô cuộc bộ về , bây giờ muốn tắm và thay quần áo trước khi về nhà . Có thể người ta sẽ chấp nhận cái cớ mà cô đưa ra .

Cô lặng lẽ ra khỏi nhà , lái xe đi và đỗ xe ở trước bãi biển hoang vắng . Sau đó cô đi bộ khoảng mười phút cho đến lúc cảm thấy mồ hôi bắt đầu rịn ra , cô mới rào bước về phía khách sạn .

Khi cô bước vào hành lang của khách sạn , người trực đêm nhìn thấy cô . Chào hỏi qua loa cho xong chuyện . Đồng thời làm bộ hỏi anh ta xem cô có thể sử dụng phòng tắm ở trên gác được không ? Khi anh ta giả trò tán tỉnh , cô cố gắng nở nụ cười rồi bước vào thang máy . Khi chỉ còn một mình trong thang máy , thì gương mặt căng thẳng lại xuất hiện . Cái chương ngại đầu tiên vừa mới xong . Giờ đây việc mà cô cần làm là thế nào vào được phòng của Gerard mà không ai nhìn thấy . Khi này khi nói chuyện với người trực đêm cô đã kịp thời liếc qua quyển sổ để trên bàn trực để dò xem họ đã bố trí cho anh ta ở phòng nào .

Đến tầng lầu nơi anh ta ở , cô ra khỏi thang máy , đứng phân vân , đưa mắt nhìn quanh để yên tâm không có ai rồi mới nhanh chóng tiến đến trước cửa phòng của anh ta , se sẽ gõ cửa .

Mất một lúc không thấy có phản ứng gì ở bên trong , Stephanie thấy trong lòng như có lửa đốt . Cô lo ngại có ai đó ở một trong những phòng khác đi ra hoặc nhân viên phục vụ bưng bữa ăn sáng tới cho khách sẽ nhìn thấy cô như vậy thì thật là phiền phức . Tại sao vẫn chưa thấy Gerard xuất hiện . Vừa nghĩ tới đó bỗng cánh cửa bật mở , cô vội vã lao vào trong phòng mà không kịp nhìn vào bên trong , chỉ khi cánh cửa đã được khép lại , cô mới nhớ , quay lại thì thấy anh ta đang dựa vào cửa , hai chân chéo lại , đầu ngửa ra chăm chú nhìn vào cô bằng đôi mắt điều cốt .

Thoạt nhìn cô đã bị sốc ngay . Anh ta chưa mặc quần áo tề chỉnh , trên mình đang mặc chiếc áo tắm bằng khăn lông và bên trong rõ ràng là ...trần...truồng...Có lẽ anh ta vừa mới tắm xong , cái đầu còn ướt mượt vì nước , mớ tóc vàng ướt đầm sẫm màu lại đang dính chặt vào da đầu . Cặp mắt bực bội của Stephanie chiếu vào mắt anh ta . Cô vào thẳng vấn đề :

- Cần gì xin anh nói nhanh lên cho . Tôi còn phải trở về nhà để chuẩn bị đi làm , tôi không muốn bị trễ .
- Thế cô nói với gia đình của cô như thế nào ? Vừa hỏi anh vừa quan sát cô - Cô lại bộ tới đây à ? Mối anh ta dấu lên - Cô giỏi nói dối lắm mà .

Mặt cô nóng bừng lên .” Tôi không cần phải nói gì với họ . Tôi có căn hộ riêng , tôi không cần phải hỏi ý kiến của ai hay thông báo cho họ biết nơi tôi phải đi đến , vả lại họ cũng chưa thức dậy”.

- Tối hôm qua tôi được biết cô ở cùng với vợ chồng anh chị cô .
- Đó là tầng trên của căn hộ nơi anh chị tôi ở .

Anh ta lạnh lùng gật đầu . - Tôi hiểu . Thế còn bố mẹ cô ? Hiện giờ ông bà ấy ở đâu ?

- Bố tôi đã mất hồi năm ngoái . Còn mẹ tôi thì vẫn ở Úc , bà ở cùng với vợ chồng chị gái tôi , bà vốn yêu thích nơi ấy vì gia đình bà vẫn sinh sống tại đó , vì vậy ...Cô đột ngột ngừng lại , thở dài : Chúng ta có thể nói chuyện được rồi chứ , tôi không muốn tiếp tục đề tài này .

Gerard bỗng quay đầu về phía cửa:

- Có lẽ phục vụ mang bữa ăn sáng tới cho tôi . Tốt hơn cả là mời cô vào phòng tắm một lúc , dĩ nhiên nếu cô không ngại vì sự có mặt của mình tại đây bị người khác xâm xì thì cô có thể không cần phải để ý đến .

Stephanie trừng trừng nhìn vào mắt anh ta . Cô ghét cái vẻ mặt lúc này của anh ta , ghét cái vẻ khiêu khích , giễu cợt trong giọng nói của anh ta , ghét đôi mắt xám của anh ta đang nhìn cô một cách cay nghiệt và hiểu rõ sự lo sợ cũng như thế thua thiệt của cô khi đứng trước anh ta . Phải chăng anh ta cố tình chơi trò mèo vờn chuột , thích thú được nhìn thấy vẻ mặt tự tin , hồi hộp nơi cô .

Lúc này cô đã có thể nghe thấy tiếng va chạm lạnh lạnh của đồ sứ trên mặt bàn của chiếc xe đẩy đang được nhân viên phục vụ đẩy dọc hành lang . Cô lặng lẽ đi ngang qua phòng vào buồng tắm và cài chốt bên trong . Đã vào đây cô có thể tắm lần nữa rồi thay quần áo khác như cô đã nói khi bước vào khách sạn . Cô không thể nào trở ra với bộ đồ đã hôi này được .

Khi cô đang cởi váy áo thì cô nghe tiếng gõ cửa , rồi có tiếng mở cửa: ” Phục vụ phòng thưa ngài , chúng tôi đem bữa sáng đến cho ngài.”

Stephanie vội vàng đứng dưới vòi hoa sen và xả mạnh nước . Cô cảm thấy được thư giãn khi dòng nước lạnh như những mũi kim châm vào làn da nóng hổi của cô . Nước xối ào ào, cô không còn nghe được gì nữa . Một loáng sau cô bước ra , lau mình . Cô đã mang theo trong túi một sơ mi màu xám trắng nhũ và một váy màu xanh nước biển . Cô mặc nhanh quần áo , thêm hai phút cho việc chải sơ mái tóc xong bôi tí son và một chút phấn .

- Thế nào , định ở lại trong đó cả ngày hay sao ? Gerard lạnh lùng lên tiếng từ ngoài cửa buồng tắm .

Stephanie tháo chốt , đẩy cửa bước ra . Anh ta quan sát cô với vẻ hơi tò mò , đôi lông mày nhón lên :

- Đến là nhanh ! Anh ta đưa mắt lướt nhìn cô từ đầu tới chân - Trông nghiêm chỉnh lắm .

Cô đi qua mặt anh ta , bỏ ngoài tai những lời chứa đầy chất axit . Bàn ăn kề ngay gần cửa sổ mở toang . Ánh mặt trời ủa vào trong phòng . Gió xuân nhẹ nhàng đưa tới hơi muối và tiếng biển - thật là một cảnh hữu tình . Trên bàn giữa những đĩa thức ăn được đẩy kín là một bình bông hồng vàng được cắm trong bình pha lê .

Trong lúc cô đang nhìn về phía bàn ăn thì Gerard lên tiếng :

- Tôi đặt ăn sáng cho hai người ăn . Chắc bộ phận phục vụ đang thăm thắc mắc , vì đây là buồng dành cho người độc thân , nhưng họ cũng đủ lịch sự để không hỏi han gì . Tôi tự cho phép mình đặt cho cô bữa ăn sáng kiểu Châu u : nước cam , bánh nướng , cà phê . Tôi hi vọng tôi đoán đúng sở thích của cô .

- Cảm ơn . Tôi không đói .

Anh ta tiến đến phía sau cô , dùng hai bàn tay ấn xuống đôi vai mảnh khảnh , ép cô ngồi xuống ghế như kiểu với một đứa bé vậy .

Trước khi cô kịp vùng đứng dậy , anh ta đã bước đi và đặt trước mặt cô một cốc nước cam. - Cà phê chứ ? Anh ta nhắc cái bình bạc nặng chình chịch rót ra một ít vào ly cho cô . - Kem ? Không . Cô bao giờ cũng dùng cà phê đen thôi , có phải thế không ? Không kem và cả không đường . Tôi nghĩ mình không nhớ sai chứ ?

Đôi mắt của cô chiếu thẳng vào mắt anh ta . Anh mỉm cười nhưng môi vẫn mím chặt.

-Tôi được cái có trí nhớ tốt , không bao giờ quên một điều quan trọng nào . Cái này là một phần quan trọng trong việc rèn luyện nghề nghiệp của tôi .

Chẳng có điều gì có thể bàn cãi với anh ta được , cũng chẳng có thể cầu xin anh ta cho qua chuyện này , đừng có ra tay và bỏ qua sự vấp vấp của cô . Vô ích , chắc chắn anh ta vẫn tiếp tục nước cờ của mình , lời cầu xin của cô chỉ làm cho anh ta thêm khoái chí vì đã nắm được gáy của cô . Anh ta trước đây đã không quên và sau này cũng sẽ không quên . Năm năm trước đây cô quen biết anh ta không được lâu nhưng cũng đủ cho cô hiểu về con người của anh ta là một kẻ khắc nghiệt.

Cô thò bàn tay run rẩy cầm lấy ly nước cam . Khách sạn này xưa nay vẫn phục vụ nước cam cho khách trong cốc bằng bạc đồ đầy đá vụn , đây là cung cách phục vụ mà người đầu bếp đã học được khi anh ta ở Mỹ làm việc cho một khách sạn lớn .

- Cô thay đổi nhiều quá đấy ! Gerard tự lự nhận xét khi anh ngồi xuống đối diện với cô . Anh cầm cốc nước cam của mình và nói tiếp - Tất nhiên rồi , năm năm cũng quá lâu , và lúc đó cô chỉ có mười tám , phải vậy không ?

Đôi mắt xanh lơ của Stephanie chăm chú nhìn vào bộ mặt xương xương của anh ta . Anh ta nói lên điều đó bằng một giọng lạnh lùng , nhưng phải chăng anh ta đã thôi không nghĩ đến điều mà anh ta đã nói . Đúng

vậy, lúc đó cô chỉ mười tám tuổi , còn quá trẻ không muốn nói là quá non trẻ để có thể chịu đựng nỗi sự bùng nổ tai ác của sự việc xảy đến cho cuộc đời cô lúc đó.

- Tôi vẫn tự hỏi không biết cô sẽ như thế nào . Tôi biết cô đã rời Úc, nhưng tôi không hề nghĩ là cô đã tới đây . Thật là ngẫu nhiên kì lạ . Nếu mẹ tôi không nhận được thư của bà Camerton thì tôi sẽ chẳng bao giờ được biết cô ở đâu và như thế nào sau bao năm ? Anh vừa nói vừa nhắm nháp vài ngụm nước cam . Rồi anh ta mở nắp hộp đĩa trứng bạc với cà chua , dùng nĩa lấy trứng ăn.

Stephanie cảm thấy nuốt không trôi , cô đẩy cốc nước cam của mình sang một bên , cầm cái bánh nướng , tẩn mẩn bẻ vụn ra . Ít ra những ngón tay run rẩy của cô cũng còn có việc để làm . Gerard đứng mắt lên , quan sát việc cô đang làm , môi anh ta dẩu lên:

- Cô ăn tí chút đi . Xem ra cô cần thứ đường đậm màu .

- Có thể anh thích thứ đó chứ tôi thì không - Cô bật thốt lên bằng giọng khàn khàn - Yêu cầu ông Tenniel...

- Ông Tenniel ? Anh ta nhắc lại với vẻ chăm biếm rõ ràng . Tôi nhớ cô vẫn thường gọi tôi là Gerard cơ mà . Không phải sao ?

Bộ mặt của cô bỗng có một lượng máu nóng nổi lên , cô cúi mặt xuống . Cô nghe tiếng anh ta cười . Cô thật muốn ném cái ly cà phê vào cái mặt đáng ghét ấy . Làm sao anh ta có thể ngồi kia, đằng hoàng ăn trứng bạc , ăn bánh mì phết bơ , uống cà phê , nói chuyện mĩa mai , trong khi cô ngồi đây như một phạm nhân cho sự phán quyết ?

Anh ta vẫn máy móc : ” Hay cô đã quên rồi !”

Cô chẳng buồn trả lời . Rõ ràng đây chỉ là một câu đầy mĩa mai . Anh ta thừa biết cô chưa hề quên anh ta và có lẽ sẽ không bao giờ quên mối quan hệ thân thiết giữa hai người trước khi cơn ác mộng đó xảy ra . Không còn nghi ngờ gì nữa , tất cả những trò này đều là sự hành hạ có chủ tâm của anh ta . Cái kỹ thuật châm chọc từ từ này chắc anh ta học được trong những năm rèn luyện ở toà án , với những chứng cứ nó sẽ tác động vào cái gì đó nó đang ẩn náu . Giờ anh ta đang là một luật sư bào chữa thành đạt mà qua báo chí thỉnh thoảng cô vẫn thấy tên của anh ta , cô được biết anh ta đã trở về nước Anh . Hồi đó anh ta có nói với cô , anh chỉ đến Úc có một năm để học về một khoá nghiên cứu về hệ thống luật pháp của xứ này . Cô đã nghĩ : về một người có nhiều tham vọng cũng như là một luật sư có tài , anh ta thế nào cũng nhắm vào Luân đôn và kiếm việc tại một văn phòng luật sư có tiếng tại đó . Cô cho rằng đường đi của cô và anh ta khó mà gặp được nhau . Sẽ an toàn ở Wyville , một nơi như cái ao tu tĩnh lặng . Cô đã khoan khoái nghĩ rằng Gerard chẳng có quen ai ở đây . Nhưng ông trời đúng là biết thử thách cho lòng nhẫn nại của cô .

Anh ta đã ăn sáng xong , ngồi ngả lưng lên ghế, tay cầm ly cà phê, lim dim cặp mắt nghiên cứu cô .

Cô cũng ngồi yên trên ghế , hai bàn tay đặt trong lòng , căng thẳng chờ cuộc tấn công . Cô chẳng ăn gì cả , chỉ nhấp vài ngụm nước cam . Cà phê đã nguội mà cô cũng không đủ sức để cầm lên uống .

Gerard mỉm cười , bình thản hỏi cô: ” Euan không biết , có phải không ?”

Cô cũng chẳng buồn trả lời , nói ra cái gì cũng bị anh ta dùng để chống lại cô.

Sau khi chờ đợi để biết cô phản ứng thế nào , anh tiếp tục : ” Và sau khi nghe tôi kể về cô , chắc chắn anh ta sẽ chẳng muốn quan hệ với cô nữa .”

- Và anh sắp kể cho anh ta nghe chớ gì ? Stephanie hần học bật ra - Tôi cũng thật ngạc nhiên là thấy anh còn chờ đợi . Sao tối hôm qua không nói ngay đi . Có phải nói ra rồi anh sẽ không còn cơ hội để mà nhìn thấy sự hốt hoảng , hồi hộp của tôi không ? Sẽ không còn cơ hội cho anh khoái trí với trò mèo vờn chuột không ? Mà anh thì lại không muốn mất một cơ hội như vậy . Cái cơ hội được ngồi đây cười tôi , chọc những mũi kim tẩm thuốc độc vào tôi , bắt tôi nơm nớp lo sợ . Trong khi đó , lúc nào anh cũng hù dọa tôi rằng : sẽ kể hết cho Euan . Tôi cảnh cáo , nếu như anh làm như vậy tôi sẽ rời khỏi đây và sẽ không có cơ hội để gây tổn thương đến tôi , gia đình tôi và nhất là Euan .

Anh ta chăm chú nhìn cô , nét mặt căng thẳng , miệng mím chặt thành một đường thẳng tắp . Năm năm trước đây cô chưa bao giờ nói như vậy với anh , lúc đó cô lúc nào cũng bẽn lèn và kính sợ anh . Anh không ngừng chiếu đôi mắt xám giễu cợt vào mặt cô , làm cô đỏ mặt và cảm thấy choáng váng . Trước đây cô

nghĩ cô đã từng yêu anh , nhưng lúc đó cô còn quá trẻ để hiểu tình yêu là thế nào , hơn nữa cô chỉ cho rằng Gerard lúc đó đùa chơi , không thật tình muốn cái gì lâu dài hay sâu sắc với cô . Hồi đó đôi mắt của anh ta cũng cười cợt , nhưng dù sao trong đó vẫn còn có nét dịu dàng . Ngày nay chúng trở thành sắc nhọn , cứng rắn và lạnh lùng .

- Nhưng cô đã đến đây - anh nói qua đôi môi mím chặt , khinh khỉnh , giọng nhỏ nhẹ như nêu một câu hỏi .
- Không phải vì tôi . Tôi không đến đây để biện hộ cho mình . Tôi chẳng thể ngăn anh kể chuyện cho Euan và mẹ của anh ấy . Mà có lẽ anh nói đúng , giữa tôi với họ mọi chuyện rồi sẽ phải kết thúc thôi . Euan chẳng mong gì có một người vợ dính líu đến vụ án giết người . Nhưng một việc quan trọng như vậy sẽ ảnh hưởng đến anh tôi , anh Robert. Anh ấy là bác sĩ tại bệnh viện ở đây , cuộc sống của anh ấy là ở đây , nếu mọi chuyện vỡ lở thì sẽ phá hỏng thanh danh và tương lai của anh ấy . Anh sẽ bị buộc phải rời khỏi đây, như vậy cuộc sống của anh sẽ bị tan vỡ.

Cô đứng lên , hai bàn tay bấm chặt lấy lưng ghế , mặt tái nhợt nhưng kiên quyết :

- Anh không được gây ra chuyện đó cho anh ấy . Tôi sẽ đi khỏi đây . Tôi sẽ không lấy Euan và sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa . Nhưng yêu cầu ...xin anh hứa với tôi là sẽ không nói mọi chuyện lại cho gia đình Cameron nghe cũng như bất cứ ai tại thành phố này.

3. Chương 3

GERARD TENNIEL chăm chú nhìn cô , trong khi những ngón tay dài của anh ta vẫn gõ vào một bên của thành ghế. Stephanie phập phồng thở , chờ câu trả lời . Cô chắc anh ta sẽ không từ chối cô . Nếu anh ta cứ thế đan lên và làm tung tóe chuyện này ra thì sẽ là quá bất công với Robert và Gwen . Anh ta có thể thù ghét cô nhưng anh ta có cấu giận gì anh cô .

- Cô nói cô sẽ không lấy Cameron và sẽ rời thành phố này , không quay lại đây có đúng không ?

Cô gật đầu , lòng nặng trĩu khi nghĩ tới tương lai .

- Làm sao tôi có thể chắc là cô giữ lời hứa ? Vừa hỏi anh ta vừa mỉm cười , máu của cô tưởng như đông lại . Nụ cười đó chứa đựng cả nhạo báng lẫn khinh thị.
- Cả hai người chúng ta đều biết cô là một người điều ngoa , xảo quyệt . Thế nhờ cô cho qua đi một vài tuần , cho đến khi tôi không còn làm vướng chân cô nữa , đến khi đó cô lại quay lại và bám chặt lấy Cameron thì sao ?
- Tôi sẽ không làm như vậy .
- Làm sao mà tôi biết được . Anh ta bành đầy chứ , phải không ? Một chàng trai chưa vợ có thể đem lại cho cô đủ thứ mà sự quan tâm nhỏ nhen của cô xưa nay vẫn thường hay để ý tới .

Cô choáng người. - Không đúng , tôi không như vậy , anh nói như vậy là không đúng . Tôi không hề quan tâm tới tiền của Euan , tôi thích anh ấy vì chính anh ấy .

Gerard phá ra cười :

- Cô tưởng rằng tôi tin điều đó ư ? Xưa nay cô chỉ quan tâm tới tiền . Thế vì sao cô khuyến khích Bruggess nào ? Một người gấp đôi tuổi cô , bắt đầu hói , nhát như thỏ đế . Nhưng ông ta có tiền có phải thế không ? Ông ta có vai vế , có quyền lực , có một ngôi nhà đẹp . Thậm chí còn có cả một thuyền buồm du lịch nữa . Đối với cô , việc ông ta bốn mươi so với cô có mười tám thì có nghĩa lý gì , có phải thế không ? Thậm chí ông ta đã có vợ rồi .

Đầu của Stephanie cúi gập xuống trên cái cổ cao và gầy . Mặt trời chiếu những vệt sáng vàng trên màu tóc nâu sẫm và thét vàng một mảng má của cô . Người đàn ông ngồi bên kia bàn chăm chú nhìn cô , môi mím chặt , thở thật ở cảm giục còn hơn máy giặt . Anh ta có vẻ không hoàn toàn tự chủ được như anh ta muốn

làm cho cô tin như vậy . Cặp mắt xám lóe lên những ánh xúc động , giận dữ hay khinh bỉ hay là cái gì đó pha trộn các thứ tình cảm đó lại với nhau .

- Tôi chẳng có thể nói chuyện với anh . Anh có muốn nghe tôi nói đâu ? Hồi đó cũng vậy , chẳng ai muốn nghe tôi nói , chẳng có ai muốn tin ở tôi . Nhưng sự thật là tôi không hề làm gì để khuyến khích Brugress cả , hoàn toàn không có . Tôi rất buồn thay cho ông ấy , chỉ có vậy thôi . Đâu phải do lỗi của tôi , nếu như...

- Nói từ từ thôi , tôi chẳng muốn nghe cô tự bào chữa cho mình một thôi một hồi như vậy. Chúng ta sẽ trở lại vấn đề này nếu như cô vẫn muốn tôi nghĩ là cô vô tội . Nhưng bất kể là cô có tội hay không , có một điều tôi biết chắc chắn là - Margo Cameron sẽ không muốn cô lấy con trai của bà ta , một kẻ thừa kế của gia đình Cameron .

Gerard thông thả đứng lên , cái thân hình cao cao đầy quyền uy chậm rãi tiến về phía cô .

- Tôi cũng nghĩ là tôi chẳng mong muốn làm tan vỡ cuộc sống của anh cô . Tôi cho rằng , năm năm trước đây , anh cô đã phải chịu đựng đủ rồi . Lúc đó anh ta đang là sinh viên Y khoa có đúng không ? Tôi nhớ là hình như cô có nói với tôi rằng anh ấy đang học năm cuối cùng tại một trong những bệnh viện thực nghiệm ở tại Luân Đôn.

Stephanie yếu ớt gật đầu , trí nhớ của anh ta tốt thật - chẳng quên một tí gì .

- Thật là gay go cho anh cô , phải thi tốt nghiệp vào đúng lúc em gái đang dính líu vào một vụ bê bối bị đưa ra công khai . Tôi chẳng muốn lôi kéo anh ta một lần nữa vào vụ này . Nhưng mặt khác , bà Cameron là mẹ đỡ đầu của tôi . Tôi không thể yên lặng để cô tiến lên lấy con trai của bà ấy . Bà sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi .

- Tôi đã nói rồi , tôi sẽ đi xa - Anh còn muốn gì nữa ? Stephanie cay đắng thốt lên , ngược mắt nhìn anh bằng ánh mắt đau khổ và tuyệt vọng .

- Ôi, tại sao anh lại tới đây ? Tôi vừa mới bắt đầu vui sống trở lại , tôi tưởng quên được mọi chuyện , vất mọi thứ lại phía sau . Vậy rồi anh xuất hiện ...

Cô gục đầu vùi mặt vào hai bàn tay để che dấu những giọt nước mắt đang trào ra . Trước mắt Gerard cô không muốn khóc . Anh ta không được có cơ hội khoái chí nhìn cô suy sụp. Cách đây năm năm cô đã phải đứng ở trước toà án để làm chứng , trong lúc đó từ ghế ngồi của các luật sư bào chữa, cặp mắt man dại của Gerard dõi theo cô , cắn hận cô . Cô có cảm giác như đang bị một con dã thú ẩn nấp đầu đó chăm chú theo dõi , đang tìm cách vồ cô ngã xuống và xé cô ra thành nhiều mảnh .

Cô đã sợ hãi biết chừng nào khi được biết hăng luật sư của anh ta làm việc trong một năm đã nhận lời bào chữa cho bà Violet, điều đó có nghĩa là Gerard sẽ có mặt tại toà án . Trước khi vụ này được đưa ra xử lần cuối cùng để tuyên án , trải qua nhiều tháng dài dằng dặc , cô không được trông thấy anh ta . Chương mặt ra phía phiên toà đã đủ để căng thẳng thần kinh rồi lại thêm đối mặt với Gerard thì quả là quá mức tệ hại.

Tại phiên toà cô đã nói lấp bấp và lảm lẩn và gắng lẩn tránh một cách vô vọng cặp mắt của anh ta . Cô buộc phải nhìn quang cảnh xét xử , phải nghe những chứng cứ đang bị lên án . Cô đâu có ngờ Gerard ngồi đó và nhìn cô bằng cặp mắt khinh bỉ lộ ra ngoài mặt như thế . Trong đó đứng ở vị trí của người làm chứng cô phải chịu đựng hàng mấy giờ liền , phải từ đầu tranh bản thân để giữ cho mình được bình tĩnh , trước hết là để làm chứng sau đó là phải chịu sự thẩm vấn tiếp theo của phía luật sư bên nguyên đang tìm cách nhấn mạnh vào những điểm trong câu chuyện mà cô kể , trong khi đó luật sư bào chữa lại ra sức thủ tiêu những điểm đó đi . Trong suốt thời gian đó , Gerard từ chỗ ngồi của các luật sư bào chữa không ngừng nhìn cô bằng con mắt ác cảm và khinh thị . Đó là điều cô khó chịu được nhất trong suốt thời gian này .

Cô lấy tay chùi cặp mắt ướt . Trước đây cô đã không quỳ trước mặt anh ta , thì nay cô cũng sẽ không như vậy .

Lúc này anh ta đã đến gần cô hơn là cô tưởng , ngay sát cạnh cô , vẻ mặt cay nghiệt . - " Nước mắt chẳng có tác dụng gì với tôi đâu , Stephanie "

- Tôi không khóc . - cô nói với giọng hơi khàn khàn .

Anh đưa ngón tay chạm lên mặt cô , đúng vào giọt nước mắt đang chảy kéo ngược trở lên , làm cô giật nảy lên , cô thấy anh ta thè lưỡi liếm đầu ngón tay với vẻ hoài nghi , ném nước mắt của cô.

Cô trợn trừng nhìn anh ta , bị sốc bởi hành động kì dị này .

- Nước mắt thật - anh công nhận bằng giọng nói bình tĩnh .

- Anh khoái vì điều ấy ư ? Cô cất cao giọng hỏi , gần như nổi xung - Anh muốn tôi phải khóc à? Tôi phiền lòng vì chẳng thể khóc ra hàng xô nước mắt cho con người của anh . Nếu anh đánh tôi thì có thể may ra , mà anh thì lại chưa thử làm điều đó . Anh đã xỉ vả tôi , dọa nạt tôi , nói với tôi như thể tôi ở dưới mức đáng khinh . Tiếp theo đến cái gì nữa đây ? Anh muốn làm gì tôi nào ?

- Đừng có chọc tức tôi - Anh nói và cô không tin vào mắt mình nữa , cô thấy anh đang toét miệng ra cười - cái cười vô duyên và khô khốc.

- Hồi đó tôi còn tưởng cô là một cô bé ngây thơ , mười tám tuổi chưa từng được hôn , mắt xanh lơ mở to như mắt con nít , da mịn như vỏ quả đào . Chúa ơi, tôi cảm thấy cô đẹp và đáng yêu biết bao . Tôi chẳng dám sờ vào người cô , sợ làm cô hoảng hốt và cũng sợ bản thân tôi không tự kiềm chế nổi . Vì tôi muốn cô , tôi muốn cô như quỷ ham muốn , nhưng lại không muốn làm cô sợ hãi. Vì vậy tôi đã phải kiềm nén , đối xử với cô hết sức nhẹ nhàng . Trong khi đó cô lại buông thả mình với gã hói đầu - giọng anh vỡ ra thành một thứ tiếng gầm gừ trong cổ họng - Chúa ơi, cô đã coi tôi như một thằng ngốc . Đôi mắt xám lướt nhanh trên người cô , miệng mím chặt cay nghiệt .

Mặt Stephanie càng thêm nhợt nhạt , cặp mắt xanh lơ mở to tối sầm lại vì xúc động và bị sốc . Cô đưa một tay về phía anh ta , miệng rung rung .

- Nếu trước đây anh đã thích tôi như thế thì anh đừng làm như vậy với tôi . Đừng có trả thù tôi qua anh của tôi. Tôi sẽ làm mọi việc để anh đừng có làm gì tới anh .

Gerard nắm lấy tay cô và giữ nó trong tay mình . Anh cúi xuống nhìn một cách chăm chú , giống như từ trước tới nay anh chưa từng nhìn thấy một bàn tay phụ nữ , lật ngửa rồi lật xấp như kiểu đang xem bói tay cho cô , sắp nói đến tương lai của cô , đoán trước mọi chuyện ghi trên đường sinh mạng của cô . Anh khẽ hỏi bằng một giọng trầm trầm và khàn khàn . ” Phải chăng đó là một lời đề nghị ? ”

Stephanie run rẩy , gắng sức rút tay về , nhưng anh vẫn nắm chặt không chịu buông. Anh đan ngón tay lỏng vào những ngón tay của cô , nắm giữ thật chặt, trong khi đó mắt anh vẫn chăm chú nhìn vào bàn tay cô . Anh thầm thì: “Có thể tôi sẽ cân nhắc ”

Stephanie cảm thấy bị ghệt thở: “Cái gì? Anh vừa nói cái gì?”

- Cô thừa biết là tôi nói về cái gì . - Vừa nói anh vừa hạ thấp đầu từ từ xuống.

Stephanie rung mình vì sợ hãi và vì kích động . Miệng cô khô khốc , lạnh toát, sau đó thì nóng bừng .

Miệng Gerard áp vào da tay cô . Mắt cô nhắm lại , người lão đảo . Cô rung mình ghê tởm . Cả đời cô , cô chưa từng được nhận một nụ hôn kì cục đến vậy . Mỗi anh ta nóng rực một cách khác thường . Đột nhiên cô nhớ lại , năm năm trước đây tại một lễ hội ở nhà Brugess , khi hai người đang nhảy với nhau , anh đã đưa cô ra ngoài vườn chỉ cho cô xem trăng mọc ở Úc . Mặt trăng màu sáng bạc xuyên qua làn sương từ từ bốc lên cao trên bầu trời vang vọng đủ thứ âm thanh . Đêm đó trời nóng , cô dùng một cành dương xỉ để quạt và đứng nghe anh ta vừa chỉ vừa gọi tên từng ngôi sao . Cô hồi hộp , say sưa ngắm nhìn bộ mặt nhìn nghiêng điển trai và mớ tóc màu nâu vàng mềm như tơ của anh . Tim cô đập rộn ràng đến chóng mặt . Lúc đó Gerard nhìn cô và mỉm cười , rồi anh ta hôn tay cô theo cái kiểu anh ta vừa làm với cô : hết sức chậm rãi , đầy cuồng nhiệt và đầy nhục dục , đến nỗi chân cô muốn tan ra thành nước.

Gerard ngẩng đầu lên . Bốn mắt nhìn nhau , cô sực tỉnh , quay trở về với hiện tại . Cô cay đắng nhận thấy cái cách mà anh ta lúc này hôn tay cô hoàn toàn không có giống lúc trước . Giờ đây nó mang tính chất sỉ nhục - đó là điều mà trước đây cô không hề cảm thấy .

- Tôi sẽ cảm như hén , Stephanie . Anh nói bằng giọng nhẹ nhàng và từ tốn , mắt vẫn nhìn cô chăm chăm - Với một điều kiện .

Cô đứng chết lặng , chẳng buồn hỏi xem anh ta muốn cái gì . Cứ nhìn vào mắt của anh ta là đủ hiểu , cô đã biết cái điều kiện mà anh ta đang nói tới không cần anh ta phải nói huych toét ra. Toàn thân cô phản ứng từ chối và trở nên cứng đờ vì cảm giận và ghê tởm

- Tôi vẫn muốn cô . Gerard mỉm cười.

Stephanie chưa bao giờ nghĩ rằng nụ cười mỉm lại có thể xúc phạm đến như thế. Anh ta dùng nó như một con dao đâm vào người cô, rồi chăm chú đứng nhìn cô chảy máu - có lẽ bây giờ lại còn hơn trước kia - anh ta nói thêm, vẫn nhìn chòng chọc vào cặp mắt xanh lơ có vẻ khoái chí khi thấy cô không phản ứng được:

- Thực là mỉa mai. Tôi đã rước cô lên bệ thờ. Đúng lúc tôi ở tuổi trưởng thành thì một cô gái rất trẻ , rất ngây thơ đã chinh phục được tôi , thực sự đã chinh phục tôi. Tôi đã xây đắp biết bao mơ mộng lãng mạn về cô. Đó là cơn ngu dại cuối cùng của tôi. Tôi đã 32 tuổi và cũng từng đã có dịp hiểu về đàn bà là thế nào . Mọi cái đó đã đi qua cả rồi và tôi muốn an cư lập nghiệp để lấy vợ . Khi còn ở tuổi đôi mươi, tôi săn đuổi đủ loại phụ nữ đẹp , say đắm , có kinh nghiệm và chỉ lớn hơn tôi. Chàng trai mười tám nào chẳng bị cánh phụ nữ thông thạo chuyện tình dục làm cho điên đầu? Và tôi cũng vậy không loại trừ. Thậm chí lúc đó tôi chẳng thèm để ý đến các cô gái cũng trạc tuổi mình , họ chỉ làm phiền tôi thôi. Sự ngây thơ trong trắng là thứ mà tôi muốn quảng đi càng nhanh càng tốt. Nhưng đến khi gặp cô thì mọi thứ tôi định ra đó đều hoàn toàn thay đổi , tôi thấy ghê tởm cái thứ phụ nữ hề có tiếng gọi của đàn ông là sẵn sàng nhảy bổ lên giường. Lúc này tôi thấy rõ ràng là tôi sẽ chỉ lấy một cô gái chưa từng biết qua một người đàn ông nào khác ngoài tôi ra.

Stephanie vẫn đang run rẩy nhưng nổi tức giận trong cô càng lúc càng bùng lên một cách mãnh liệt.

- Chúa ơi , dựng lên hai chuẩn mực, anh quả là đạo đức giả, hoàn toàn đạo đức giả . Một chuẩn mực cho anh và một chuẩn mực khác cho phụ nữ , có phải thế không ?

Gerard cười gằn:

- Như thế đó . Có thể nói nó là hai chuẩn mực cũng được . Nhưng đó chính là điều tôi nghĩ, tôi muốn... - Anh bỏ dở câu nói , rằng cắn vào môi dưới và đứng yên tới hơn một phút, đắm đắm nhìn cô - Thôi được, đừng bận tâm nữa . Tôi đã nói là tôi sẽ thương lượng với cô . Tùy cô quyết định : hoặc là đi khỏi nơi đây với tôi và để cho anh cô giữ gìn được cuộc sống thanh bình nơi đây , hoặc là cứ ở lại đây và gánh chịu mọi hậu quả .

Cô xoay mình, run rẩy bước đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ . Một ngày mới lại bắt đầu , mặt trời bắt đầu ló dạng , người xe nối nhịp cùng nhau . Cô muốn sớm rời khỏi nơi này, nếu không anh chị cô sẽ lo ngại không biết đã có chuyện gì xảy ra và lúc này đây cô không còn sức để mà giải thích hay ứng phó bất cứ câu hỏi nào của anh chị . Cô đứng tựa vào bệ cửa sổ , cảm thấy vui mừng vì có chỗ dựa . Cô cất tiếng lên án : "Anh hẳn biết việc anh đang làm là một thứ đạo tặc tống tiền ?

- Tùy cô muốn gọi nó là cái gì cũng được , nhưng trước ngày mai cô phải có câu trả lời cho tôi về vấn đề này. Cô hãy nhét điều này vào trong đầu : dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể lấy Euan Cameron được - Nói tới đây anh ngừng lại . Cô cảm thấy đôi mắt của anh ta đang dán chặt vào sau lưng cô, tưởng như chúng đang xuyên qua lớp vải mỏng của chiếc áo mà thiêu đốt cô như một tia laser đỏ nóng bỏng .

- Cô có yêu anh ta không ? Giọng day nghiêng của anh ta làm thần kinh của cô nhức nhối.

- Điều đó chẳng liên quan gì tới anh .Cô cúi kính bật ra và trong một lúc , yên lặng bao trùm cả căn phòng . Một con mòng biển vút bay qua cửa sổ . Ánh sáng mặt trời rơi vào phía dưới của đôi cánh trắng đang dang rộng làm cho chúng có vẻ như được thiếp vàng và làm cho con chim có được một vẻ đẹp kì lạ . Vào một lúc khác , có lẽ Stephanie sẽ bị hoàn cảnh xinh đẹp này tác động và mê hoặc . Tâm trí cô sẽ bay bổng , ý nghĩ của cô sẽ được vẻ đẹp thoáng qua này làm cho sáng tỏ . Nhưng hôm nay , cặp mắt của cô đờ đẫn dõi theo hướng bay của con chim , cô còn đang mãi suy nghĩ .

Cô sẽ làm gì bây giờ ? Gerard buộc cô lựa chọn : một bên là hạnh phúc của cô , một bên là tương lai của anh cô. Có thật đơn giản là như vậy không nhỉ? Bất kể cô chọn lựa như thế nào, cô cũng sẽ không có hạnh phúc . Điều này có lẽ anh ta nói đúng . Bây giờ Euan sẽ không lấy cô nữa , hơn nữa cô cũng không thể lấy anh dù cho anh có thể nguyện là sẽ không quan tâm tới vụ bê bối liên quan đến quá khứ của cô . Việc

Gerard Tenniel đến đây làm cho cô như được đeo kính sáng mắt vậy . Chẳng cần anh ta vạch rõ ra , cô cũng đã hiểu được. Trước đây cô đã tự dối mình , tự cho phép mình vun đắp những ước mơ không tưởng .

Cô chỉ còn cách rời khỏi đây . Làm sao cô giải thích nỗi cho Euan hiểu một khi cô đột ngột không muốn gặp anh nữa ? Mọi người đều cho rằng họ sắp lấy nhau . Không thể đột ngột rời xa nhau mà không có một lời giải thích nào , mà dù cô có muốn cắt đứt với anh , Euan cũng không chịu để yên . Anh sẽ đòi hỏi được biết đằng sau nguyên nhân biến đổi tình cảm của cô còn có cái gì khác nữa ? Euan không phải là dạng người dễ dàng bị thuyết phục bằng một vài lý do vớ vẩn nào đấy. Anh là một người vừa sắc sảo vừa không dễ thuyết phục . Không , cô không thể làm như thế được, cô chỉ còn có cách lặng lẽ rời khỏi thành phố này. Euan sẽ bị xúc phạm , sẽ tìm cách dò tìm cô . Robert cũng sẽ ngã ngựa người ra và bị bối rối tợn. Bạn bè cô cũng sẽ đều sững sờ.

Cô phải ra đi thôi , nhưng chắc chắn là cô sẽ không đi khỏi đây cùng với Gerard . Có thực anh ta nghĩ rằng cô sẽ chịu để cho anh ta đoạ nạt , buộc cô phải lên giường cùng với anh ta , khi cô biết anh khinh miệt cô , biết rằng thân xác cô chính là cái giá phải trả cho anh ta để đổi lấy sự yên lặng , chỉ cần nghĩ như vậy thôi, cô cảm thấy quá ư là bẩn thỉu . Con buồn nôn đeo chặt lấy cô . Cô từ từ quay người lại , cô đã quyết định rồi .

- Vậy là tôi còn được đến ngày mai , có phải không ? Giọng cô thật lạnh lùng , xa xăm.

Anh nheo mắt nhìn cô. Ánh sáng mặt trời đang rơi vào bộ mặt điển trai của anh ta . Cô nhớ như in hình dáng đó: gò má cao và khắc khổ , sức mạnh của quai hàm và thái dương .Trước đây cô thường ngắm nghía và cũng đã từng ngạc nhiên trước sự phối hợp giữa mái tóc mơ mộng với sức sống này.

- Tôi tự hỏi, không biết trong cái đầu kia đang suy nghĩ cái gì? Anh ta vừa miết dọc ngón tay cái theo quai hàm vừa hỏi với thái độ đăm chiêu - Tôi mong rằng cô không nghĩ tới bất cứ điều gì mà tôi không thích . Tôi chẳng khuyên cô chuẩn khỏi thành phố này mà lại không thông báo cho tôi biết. Cặp mắt sắc sảo nắm bắt được ngay nét hoảng hốt thoáng qua trên gương mặt của cô , anh khẽ thốt lên: "Aha, tôi biết ngay cô toan tính như thế mà! - Nụ cười mỉm của anh ta đầy vẻ hăm dọa - Stephanie ạ, điều đó chẳng đem lại cho cô điều tốt nào đâu . Khi tôi phát hiện ra cô phá vỡ sự thoả ước của chúng ta , tôi bắt buộc phải nói mọi chuyện cho nhà Cameron .

Cô ghen ngào: "Anh là kẻ khốn nạn" .

- Tôi nghĩ sao thì nói vậy , cho dù đó là điều khốn nạn chẳng nữa . Sao , cô thấy thế nào ? Đồng ý không ? Một khi cô đã không giữ lời thì tại sao tôi phải giữ lời cơ chứ ?

- Tôi không thấy anh có thể kiểm soát gì được trong việc này . Tôi sẽ căm thù anh , anh không nhận thấy điều đó sao? - Cô bực bội nói thẳng suy nghĩ của mình. Anh ta mỉm cười tiến về phía cô.

- Năm năm trước đây cô nghĩ thế nào về tình cảm của tôi đối với cô khi mà tôi phát hiện ra người con gái trong trắng ngây thơ mà tôi nâng niu , tôn sùng ấy lại chỉ là một con diêm ?

Từ cuối cùng này chưa hoàn toàn ra khỏi miệng , Gerard đã bị cô tát cho một cái , mạnh đến nỗi đầu của anh ta bật ngửa ra đằng sau và trên má nổi hẳn một vết đỏ sạm . Chỉ đến khi nhìn thấy trong đôi mắt của anh ta có những tia tối sầm cô mới nhận thức được việc cô vừa làm . Lòng bàn tay đau rất . Cô sợ hãi nhìn anh ta , lo rằng anh sắp sửa đánh cô . Lúc này bạo lực bao trùm lấy họ , có nguy cơ lan truyền , không khí thật ngột ngạt . Rồi cuối cùng anh ta quay đi, lưng hướng về phía cô , tưởng như anh biết nếu còn đứng đối diện với cô thì có lẽ vì không kiềm chế nổi cô sẽ bị trả giá cho hành động mình vừa mới làm. Stephanie biết, Gerard đang đấu tranh chính bản thân mình . Một phút sau , anh quay người lại, lúc này vết hằn trên má đã nhạt dần. Cặp mắt của anh ta nhìn khiến cô gai cả người .

- Stephanie, đây là lần đầu cũng là lần cuối. Cô không được làm như vậy nữa - Giọng nói khê và chậm rãi - Tôi sẽ không tha thứ đâu.

Cô vội vã bước về phía cửa , nhặt cái xác trong đồng bộ đồ mới thay ra rồi nói :

- Tôi phải về kéo anh chị tôi sẽ...

- Cô có xe phải không ?

Cô gật đầu , tay đã chạm vào cửa .

- Tốt. Tôi đến đây bằng tàu hỏa vì muốn tới đây sớm kịp dự lễ hội . Đi bằng xe mất nhiều thì giờ hơn . Nay chúng ta đã có thể dùng xe của cô để trở về Luân Đôn .

- Xe của tôi ư ? Nhưng...

- Chín giờ sáng mai , cô hãy có mặt tại đây. - Anh cắt ngang , phớt lờ sự phản đối cáu kỉnh của cô .

Một lần nữa cô gắng làm cho anh ta biết điều hơn - Anh tính làm như vậy thật ư? Không hề nghĩ đây là một ý tưởng điên khùng à ?

- Ha..haa..Điên khùng ? Phải, có lẽ vậy. Giọng cười đầy cợt nhả và phách lối. Stephanie chưa kịp nói điều gì thì anh ta lại tiếp - Tôi muốn như vậy, Stephanie.Và phải nhớ , đừng có bất kì một ý nghĩ nào dù chỉ là một giây , đến những điều mà tôi không thích.

Cô đưa nhanh bàn tay run rẩy lên mắt, dụi mắt tưởng như đang ở trong một giấc mơ hãi hùng và muốn tỉnh dậy cho mau.

- Gerard , anh phải biết điều chứ . Tôi hiểu tại sao anh không thể để cho tôi lấy Euan . Tôi quả là ngốc khi nghĩ mình có thể làm được chuyện đó . Tôi cũng không muốn xúc phạm tới gia đình nhà Cameron bằng cách lôi kéo họ dính vào một vụ bê bối đã qua. Nhưng doạ nạt thế này thì thật là quá quắt lắm. Tại sao anh dám làm như vậy? Tại sao anh lại nỡ đan tâm ?

Cô nhìn thấy đôi mắt xám của anh ta long lanh , cánh mũi nở to ra.

- Cô không ngại thơ đến nỗi như vậy chứ ?

Vừa nói anh ta vừa thò một ngón tay ra , hạ thấp dần xuống phía cổ cô . Cô choáng người nghĩ rằng anh sắp sửa đánh cô .

- Cứ cho rằng tôi có một ham muốn cần được thỏa mãn đi, hay là một món nợ cũ chưa đòi cần được đòi về . Cô đã nhận tâm lợi dụng tôi để che chắn vụ án dơ bẩn giữa cô và Brugress...

- Không phải, không đúng!

Gerard lờ đi như không nghe thấy tiếng la của cô.

- Và giờ đây đến lượt tôi, tôi đang lợi dụng cô . Thế mới gọi là công bằng chứ, có phải không ?

Stephanie nhắm chặt đôi mắt, rồi thở dài nặng nề. Anh ta đúng là điên thật rồi. Nhưng lúc này cô đang nằm trong tình trạng cá trên thớt, cô không thể thoát khỏi tình trạng này khi mà cô muốn những người yêu mến của cô không bị ảnh hưởng.

- Anh nghĩ xem, làm sao tôi có thể ra đi vào cái thời điểm mà anh nói được ? Việc làm của tôi sẽ ra sao?

- Theo tôi biết thì tình trạng thất nghiệp ở đây khá cao , họ có thể tìm ngay được người thay cô chẳng có khó khăn gì.

Cô đưa ra một lập luận khác: "Nhưng còn anh tôi, tôi sẽ nói sao với anh tôi bây giờ? Gerard, anh suy nghĩ chẳng thấu đáo . Thiên hạ có ai đóng vali rời bỏ nhà ra đi mà chẳng có một lý do nào hợp lý. Anh tôi lại là người cho tôi ở chung. Căn nhà tôi sẽ ra sao? Mọi thứ trong căn nhà đó sẽ làm sao ? Anh tôi sẽ thắc mắc : tại sao tôi lại bỏ đi và đi đâu?

Anh ta nở một nụ cười giễu cợt vẻ khinh khỉnh: "Thì cô hãy nghĩ ra một lí do gì đó, cô có nhiều sáng kiến lắm mà!"

Cô trợn mắt nhìn anh ta, miệng lẩm bẩm: " Trời đánh thánh vật anh đi".

- Cô cứ bảo với anh cô là cô yêu tôi đến phát cuồng lên và chúng ta sẽ chung sống với nhau. Anh ta trắng trợn gợi ý, cô đỏ bừng mặt , gồng từ tốn :

- Anh ấy sẽ không tin đâu. Anh tôi biết rõ tôi không phải là loại người như vậy.

- Rõ ràng anh cô còn chưa rõ lắm về con người của cô. Mà không chừng anh cô hiểu rõ hơn là tôi tưởng . Cô cứ nói với anh ấy là tôi giàu có , tôi có thể cho cô cả quả đất này . Điều đó sẽ thuyết phục được anh của cô.

Stephanie se sẽ thở dài: “Gerard, hãy nghe tôi nói đã...” Cô đặt bàn tay lên cánh tay anh ta . Gerard đưa mắt nhìn theo bàn tay của cô , mi mắt sụp xuống.

- Gerard , hãy nói thật đi . Phải chăng anh định đùa ác với tôi ? Phải chăng đây là một thú chọc phá kéo dài ? Năm năm là một thời gian khá dài , làm sao anh có thể nuôi dưỡng mối thù hận ấy với tôi trong suốt ngần ấy năm ? Lạy chúa , tôi thậm chí đã quên cả tên của anh luôn rồi.

Lẽ ra cô không nên nói như vậy. Đôi mắt xám trở nên sôi sục, quắc lên , miệng anh ta mím chặt và bạnh ra: “Vậy thì cô sẽ không bao giờ được tha thứ nữa . Cô chỉ còn mỗi một con đường. Do vậy, tôi báo cho cô biết, ngày mai , đúng chín giờ sáng cô phải có mặt tại đây.”

Anh ta mở toang cửa và cô từ từ bước ra , vừa đi vừa ngoái lại , cố gắng phản đối: “Gerard , tôi...”

Anh ta sập cửa ngay trước mặt cô, cô ngẩng ra nhìn cánh cửa láng bóng. Không thể như thế này được! Anh ta không thể làm như thế được! Là luật sư bào chữa, anh ta sống bằng pháp luật. Vậy mà anh ta dám lạnh lùng dọa nạt ép buộc cô phải trao thân cho anh ta để đổi lấy sự yên lặng.

Nếu cô báo cảnh sát thì thế nào ? Anh ta sẽ phải vào tù. Cô bắt đầu chậm rãi bước dọc hành lang trải thảm đi về phía thang máy .

Không. Anh ta sẽ không đi vào tù, tất nhiên là vậy. Vậy cô sẽ thu được kết quả gì? Cảnh sát có tin cô hay không? Cô là người năm năm trước đây đã từng dính líu đến một vụ án chẳng hay ho gì. Nếu cảnh sát đào bới sâu về cô, họ sẽ nhanh chóng moi ra những chi tiết về vụ án giết người đó : những lời buộc tội cô, những tai tiếng mà cô phải chịu đựng tại phiên tòa đó. Gerard đang là một luật sư bào chữa có tiếng tăm, rất thành đạt và rất được vị nể. Trong hai người, ai sẽ là người được cảnh sát tin? Nếu cô đem câu chuyện của mình nói toạc ra, thứ mà cô gặt hái được sẽ chỉ là toàn thành phố này sẽ biết rõ điều bí mật trong quá khứ của cô. Robert chỉ còn có cách bỏ công việc ở đây mà đi. Euan và gia đình của anh sẽ bị chìm ngập trong bê bối. Và chính cô là người có lỗi vì đã gây ra tất cả những chuyện đó .

Khi Stephanie bước ra khỏi thang máy, cô mau mắn đi lẫn vào trong mớ khách đang đi nhanh ra xe chờ ở ngoài cửa . Nhân viên trực đang bận tíu tít nên chẳng chú ý gì đến cô . Cô đi dọc phố ven bờ biển đến nơi để xe của mình , mắt dõi theo làn nước biển đang trườn lên bãi cát. Hôm nay trời đẹp trong xanh, nước biển cũng đang phản chiếu màu xanh thăm thẳm đó .

Cô sẽ nói gì với anh chị của cô ? Cô chẳng thể nào đối mặt với họ để nói chuyện được, đơn giản là cô không muốn nói dối khi họ hỏi han , quan tâm tới cuộc sống của cô...và đây là điều mà cô lo sợ nhất.

Mười phút sau cô có mặt tại nhà, may mắn anh chị cô vẫn chưa thức dậy. Stephanie nhẹ nhàng đi vào căn hộ của mình và nghĩ cách giải quyết nhưng nghĩ mãi cũng vẫn không tìm ra được lối thoát, cô chỉ còn cách viết cho Robert một lá thư. Gerard nói đúng - điều cô có thể làm cho anh cô tin được là phải nói cô yêu Gerard và ra đi cùng với anh ta. Euan sẽ bị xúc phạm ghê gớm. Stephanie mắt nhòa lệ. Anh ấy sẽ nghĩ về cô ra sao đây? Nhưng sau khi đọc lá thư cô để lại, dù cho thái độ của anh ấy có gay gắt cũng không tệ hại đến nỗi nếu anh ấy nghe được toàn bộ về vụ án trong đó có dính líu đến cô.

Chẳng lẽ cả đời cô sẽ mãi mãi không thể thoát khỏi cái quá khứ đen tối này hay sao ? Khi cô sắp học xong bậc trung cấp , cha mẹ cô đã dẫn cô đi Úc thăm chị của cô đã lập gia đình bên đó được bốn năm . Họ dự định sẽ ở đó khoảng một năm và cũng có thể là lâu hơn . Được tin, Stephanie vui sướng vô cùng, cô chưa từng được đi đâu xa hơn nước Pháp. Thế mà lại sắp được bay đi gần như là vòng quanh thế giới, sẽ được hạ xuống những nơi kì diệu mà tên của chúng như được xếp thành một chuỗi đá quý óng ánh : Singapore , Bali , Bangkok, Hongkong. Thực là một cuộc du lịch kì thú.

Để chuẩn bị cho cuộc đi chơi này , ba mẹ cô đã phải chờ cho cô thi xong tốt nghiệp. Nhân viên hãng du lịch sẵn sàng lập cho họ một lịch trình du lịch và sẽ đặt khách sạn cũng như vé máy bay. Robert sẽ làm việc suốt mùa hè , anh đã nhận một việc làm bán thời gian tại một trại hè . Hơn nữa thường ngày anh cũng ít khi ở nhà , để có thể tập trung vào việc học hành và nghiên cứu , anh đã chọn tìm một kí túc xá ở ngay sát bệnh viện Luân Đôn nơi anh thực tập. Do đó ba mẹ cô cũng không có gì phải lo lắng cho Robert.

Chỉ tới khi đặt chân đến Úc, họ mới nhận ra rằng sự có mặt của Stephanie đã gây cho con gái và con rể của họ những sự lúng túng. Tất nhiên Andrew rất vui mừng khi được gặp em gái, vì lúc chia tay nhau trước đây Stephanie vẫn còn là một cô bé , nay sau bốn năm, mọi sự đều thay đổi. Căn nhà của chị cô có ba phòng. Một phòng là vợ chồng chị cô ở, một phòng là dành cho hai đứa bé sinh đôi con của anh chị, phòng còn lại họ dành cho ba mẹ cô.

Andrew do dự hỏi em gái: “Stevie , ngủ trên đi văng phòng khách , em thấy thế nào?”

Tất nhiên Stephanie trả lời được thể dàng hoàng chán . Nhưng trong không gian chật hẹp của ngôi nhà chỉ có một phòng khách rộng tách biệt khỏi ba phòng ngủ nhỏ, Andrew thấy ngay là khi phải dùng đi văng làm giường ngủ, cuộc sống của em gái cô sẽ bị phiền hà. Phil , chồng cô hàng ngày phải đi làm từ tờ mờ sáng nếu như lỡ anh quên thứ gì ở phòng khách , là anh ấy phải nhón chân rón rén bước vào trong phòng khách tối om để tìm kiếm, có thể vấp cả vào ghế .

Stephanie lặng thinh không nói gì với mẹ , nhưng cô bắt đầu nghĩ đến việc phải tìm việc làm và một chỗ nào đó để sống riêng. Cô không thể cứ chiếm cái đi-văng trong phòng khách suốt một năm ròng. Nhưng nếu cô ngỏ ý muốn trở về nước Anh . Tất bố mẹ cô cũng sẽ theo cô về . Ông bà không muốn để cô sống cô đơn một mình , cách xa họ ở mãi títt đầu bên kia thế giới.

Cô bắt đầu đọc những mẫu thông báo trên các báo và ngay lập tức đã tìm thấy một việc làm giúp một bà mẹ ở một trang trại trong vùng Queensland, chỉ cách nhà của chị cô có năm mươi dặm . Ở đó cô có căn phòng cho riêng mình , được nuôi ăn và lần đầu tiên trong đời cô tự mình làm ra tiền lương. Cô đưa cho ba mẹ xem thông báo đó . Hai người đồng ý . Vài ngày sau anh rể cô lái xe đưa cô đến gặp bà Bruggess. Mới gặp, Stephanie đã thích ngay bà ta. Giờ đây thật khó tin . Ngay hồi đó cô cũng đã sớm cảm thấy , nếu muốn, bà ta có thể có một hành động làm thất vọng bất cứ người nào mà bà ta gặp . Tuy nhiên bà ta chắc không đến nỗi làm mất lý trí.

Stephanie đã choáng mắt trước cảnh đẹp dễ và xa xỉ của ngôi nhà cũng như đất đai thẳng cánh cò bay của trang trại . Cô sửng sốt trước vẻ đẹp của nơi này. Bà Bruggess khoái trá nhìn cặp mắt mở to vì ngạc nhiên của cô và có lẽ vì thế bà đồng ý nhận Stephanie vào làm việc cho bà ta. Bà Bruggess có hai con nhỏ: Matt lên năm , Ela lên bảy. Ngay lần đầu tiên gặp hai đứa bé , Stephanie cảm thấy hai đứa nhỏ có vẻ gì kì quặc , chúng không hiểu động tuy xử sự lễ phép , nhưng tỏ vẻ rất căng thẳng, đặc biệt là đối với mẹ chúng . Lúc đó cô đã nghĩ thơ tin rằng có lẽ do bà chủ quá nghiêm khắc với các con.

Lần đi diện kiến đầu tiên này cô chưa được gặp ông chủ. Bà chủ cho biết ông ta đang bận công việc ở xa nhà . Cô được biết chồng bà chủ là một người giàu có , ông ta có nhiều trang trại lớn, một nhà máy đường và còn là một thành viên nổi tiếng của xã hội .

Bà chủ là một người đàn bà rất đẹp, tuy đã xấp xỉ ba mươi nhưng trông còn rất trẻ , làn da mịn màng rậm nắng, cặp mắt màu ngọc thạch xám nhạt, tóc màu nâu vàng ngà sáng trắng vì những buổi tắm nắng kéo dài hàng giờ liền . Bà ta mặc quần áo rất sang và đẹp. Rõ ràng ông chồng đã cung cấp đầy đủ mọi thứ những gì bà ta muốn. Đôi cổ tay gầy guộc của bà đeo đầy vòng, các ngón tay đầy nhẫn lấp lánh. Mới gặp lần đầu tiên nên cô thận trọng trong việc nhận xét về bà, còn Phil khi lái xe đưa cô về nhà đã bình luận:

- Đã bao giờ em được thấy lắm thứ linh kinh đắt tiền đeo trên người một mụ đàn bà đến như thế chưa? Lạ nhỉ, bao nhiêu thứ ấy đè nặng trên người mà bà ta vẫn có thể đi lại được .

Stephanie do dự thừa nhận :

- Đúng là bà ấy có đeo nhiều đồ nữ trang thật.

- Nhiều ư ? Bà ta kêu xúng xoảng lên vì chúng đẩy cô em ạ! Biết bao nhiêu là tiền mà chẳng được tích sự gì. Nào ai quan tâm tới bả? Nhưng bà ta đối xử đúng mực với em thì dù bà ta có đội cái mũ của vua Mông Cổ vĩ đại ở trên đầu đi nữa anh vẫn chấp nhận như thường.

Nói xong Phil quay sang cô nhún nhử cười , hàm răng trắng lấp lánh . Anh ta là người Úc đã hai đời , mặc dù vẫn thấy rõ là con cháu của những người Anh tới đây lập nghiệp. Khi trở về nước Anh để tìm hiểu tổ tiên và họ hàng mình , Phil đã gặp và yêu chị của cô. Cho tới tận bây giờ , chị cô vẫn cẩn thận tính thời gian bỏ ra hàng ngày để phơi nắng , còn Phil đâu có cần , từ ngày mới để anh đã được thừa hưởng làn da rám nắng rồi.

- Thế nào ? Em có chắc làm việc được ở đó không ? - Tối hôm ấy , Andrew lo lắng hỏi em gái - Năm mươi dặm cũng chẳng cách đây bao nhiêu nhưng đối với em lần đầu tiên sống xa gia đình thì có thể là xa đấy. Nếu em thấy cần tới anh chị, em chỉ cần nhấc điện thoại lên là anh chị sẽ đến đón em về ngay.

Đương nhiên Stephanie hơi cảm thấy lo âu , nhưng ngay ngày đầu tiên nhận việc ở Sweetwater cô đã được gặp Theo Bruggess và trước thái độ điềm đạm , lịch sự của ông ta , cô đã thấy yên tâm. Ông ta đáng tuổi làm bố cô . Một người đàn ông ngoài tứ tuần có vẻ béo ra, đầu bắt đầu hói và tóc ngả màu bạc. Thấy cô còn quá trẻ , ông ta có vẻ không được thoải mái.

- Cô trẻ tuổi hơn là tôi nghĩ. Cô có chắc cô sẽ làm việc nổi không? Các con tôi cần được quản lý chặt.

- Thưa ông , các em có vẻ rất ngoan , tôi tin tôi và các em có thể hoà thuận với nhau được . Và bà nhà thì thật đáng mến .

Cô thấy ông ta mỉm cười khi nghe thấy cô nhận xét như thế. Nhưng trông mặt ông ta cô lại thấy vẻ lo âu . Điều này làm cho cô vừa ngạc nhiên vừa băn khoăn . Tại sao ông ta lại có vẻ lo buồn như vậy nhỉ?

Ông ta khẽ thở dài rồi nhún vai:

- Thôi được để rồi xem sao.

Một mặt, cuộc nói chuyện với ông làm cô nản lòng , cô cảm thấy việc làm ở đây chẳng có vẻ gì chắc chắn nhưng cô lại thấy mến ông. Ông ấy đã tham gia vào công việc của cô một phần không nhỏ. Hay là cô tưởng tượng ra như vậy. Sau khi gặp ông ta , cô biết rằng cô chẳng có điều gì phải lo lắng từ phía ông. Tất cả những lời của Andrew về cách phản ứng như thế nào khi ông chủ muốn tìm cách tấn công đều có thể cho qua được .

Một tuần sau , cô đã gặp Gerard Tenniel. Anh ta là anh em họ với bà Bruggess, là một luật sư trẻ đã đến Úc được một năm theo kế hoạch trao đổi học tập. Anh ta đang làm việc tại một văn phòng luật sư nổi tiếng. Làm đủ mọi việc dưới sự hướng dẫn của một luật sư thâm niên , nhằm tìm hiểu hoạt động hệ thống pháp luật Úc. Anh được hưởng lương tùy theo công việc , việc thì nhiều nhưng lương chẳng bao nhiêu. Cái chính là học hỏi kinh nghiệm . Tối hôm đó , Gerard không sao rời mắt khỏi Stephanie được . Sau bữa ăn , anh đã đưa cô ra một góc của sân thượng để cô ngắm sao và mời cô ngày mai đi ăn tối với anh ta .

Lúc đó cô vừa tròn mười tám tuổi. Anh ta vừa làm cô sợ lại vừa kích thích cô. Anh quả là người đàn ông đẹp nhất mà cô chưa từng thấy với bộ quần áo sẫm và cái mặt điển trai có mái tóc mềm như tơ đã râm nắng , cặp mắt vừa bí ẩn vừa sẵn đón. Ngay từ phút đầu tiên anh đã làm cho đầu óc cô quay cuồng . Cô chẳng biết nói gì . Trong khi anh nói cô chỉ ngồi lặng im nghe , tay chống cằm . Cô đã hứa sẽ viết thư cho Lee, cô bạn thân nhất ở trường trung học - hiện đang học đại học ở Bristol và các bức thư này chẳng mấy chốc chỉ còn nói về Gerard. Rõ ràng Lee chẳng tin được lấy một nửa những gì cô kể trong thư và nói toạc ra như vậy, thậm chí còn chế diễu trí tưởng tượng ngông cuồng của cô . Stephanie liền gửi cho bạn những bức ảnh của cô với anh. Lúc thì bơi lội , lúc thì khiêu vũ hoặc tắm nắng .

Thời gian cô chìm đắm trong sự chăm sóc trù mến của anh, cô không hay rằng bà chủ không hề ưa thích cô . Nhưng rồi dần , cô cũng nhận thấy những chuyện khác lạ ở quanh mình. Bà Theo đã khác trước, tính tình thất thường và ủ rũ, vừa mới cười nói vui vẻ, một phút sau đã trở thành hung dữ , hoặc hận thù, thậm chí đồng thời cả hai. Bây giờ cô đã hiểu tại sao hai đứa bé lại căng thẳng khi ở bên mẹ . Chúng chẳng bao giờ biết được mẹ chúng sẽ đối xử với chúng ra sao . Có lúc bà ta ôm ấp hôn chúng và xem là của báu nhưng một phút sau bà đã đánh chúng thật tàn ác . Thậm chí có lần làm toé máu vì một trong những chiếc nhẫn của bà đã chạm vào má của đứa bé.

Stephanie tự nhủ phải trông nom bọn chúng cẩn thận hơn. Cô tìm mọi cách không bao giờ để chúng một mình bên mẹ . Cô chỉ đi chơi với Gerard khi lũ trẻ cùng đi với cô . Buổi tối, vì đã có bố ở bên chúng , cô có thể yên tâm đi gặp anh.

Lúc đầu ông chủ không để lộ ra điều gì với cô . Ông là một người kín đáo thông minh, chu đáo và biết tự kiềm chế. Chỉ tới khi xảy ra chuyện vợ ông ta làm rách má của con, ông ta mới nói bóng gió rằng vợ mình không hoàn toàn được bình thường, hơn nữa ông ta còn cố gắng che đậy bằng những từ hiền lành nhất, không làm cho Stephanie quá hoảng sợ.

- Vợ tôi bị căng thẳng cao độ . Bà ấy dễ bực bội nên không để bọn trẻ gặp mẹ nhiều. Đôi khi chúng làm mẹ nổi cáu và...Ông ta mỉm cười vẻ không thoải mái - Cô biết đấy, các bà mẹ đôi khi hơi cáu kỉnh . Cô sẽ luôn để ý tới bọn trẻ nha, được không cô ?

Từ đó ông ta giành nhiều thì giờ hơn cho các con. Thỉnh thoảng buổi chiều ông ta bỏ công việc để cùng các con bơi lội. Cùng với Stephanie ông ta chơi đùa với bọn trẻ trong bể bơi , ném chuyền cho nhau quả bóng cao su, cưỡi phao thay ngựa rồi lấy tay đánh vào quả cao su to. Tất cả cùng chơi đùa ầm ĩ, thoải mái y như trẻ con: té nước, la hét, cười đùa . Cũng như bọn trẻ , ông đã nhanh chóng gọi cô là Stevie.

Theo Bruggess là một ông bố hết lòng vì con, ông yêu hai đứa như nhau và chúng cũng yêu ông vô cùng. Nhìn thấy bố con của ông sung sướng ở bên nhau khi mẹ chúng không có mặt ở đó , cô hiểu rằng bà vợ của ông chủ có một điều gì đó không được bình thường.

Violet có một số hầu gái để làm những việc lặt vặt trong nhà, và tất nhiên có cả một người nấu bếp để làm các bữa ăn... Bà ta ưa tiếp đãi khách linh đình, thích lái chiếc xe hơi đắt tiền đi chơi loanh quanh , phóng rất nhanh làm cho cô muốn đứng tim khi cô cùng lũ trẻ. Matt nhợt nhạt đến tận chân tóc , hai tay bám chặt ghế ngồi , Elnora tái xanh tái xám thì thảo bên tai cô: “Chị ơi, em muốn nôn quá.” Đôi khi mẹ chúng cười và cho xe đi chậm lại, hoặc dừng xe cho con bé xuống đi bộ cho đỡ chóng mặt nhưng cũng có khi bà ta nguyên rửa và tiếp tục cho nhanh ga làm cho chiếc xe gầm lên lao vọt đi cho tới khi cô bé không chịu nổi nôn ra bà ta mới cho xe quay về và điên cuồng đánh đập con trong khi con bé đang run rẩy. Nếu lúc đó cô có nói một lời hay có một hành động can thiệp thì bà ta sẽ bắt đầu la hét gọi cô bằng đủ thứ tên tục, chửi rửa cô bằng những từ mà cô chưa từng nghe ai nói tới bao giờ và chỉ từng nhìn thấy nó được viết ở trên tường. Cô từng sờ kinh hoàng, chẳng còn làm được gì đành bỏ đi chỗ khác.

Đỉnh cao của cơn cuồng nộ xảy ra vào một buổi sáng sau đêm lễ hội tổ chức tại trang trại láng giềng. Tối hôm đó Stephanie đã nhảy hàng giờ với Gerard. cô tưởng như mình đang sống trong một thế giới khác. Sáng hôm sau niềm hạnh phúc dạt dào còn đang hiện rõ trên mặt Stephanie , Viola bỗng đến bên cô và bắt đầu tấn công cô:

- Tôi không muốn cô bám dính anh ta như vậy , nghe rõ chưa? Anh ta đâu có để mắt đến một cô học trò như cô. Anh ta là người từng trải , rành đời. Đúng là Cô đã làm phiền anh ấy , tối hôm qua tôi thấy anh ấy chẳng còn biết xử sự ra sao nữa . Anh ấy muốn nhảy với Tôi nhưng cô cứ bám chặt cổ anh ấy . Nếu tôi còn thấy Cô bám víu Gerard , cô sẽ bị bắn chết đấy !

Stephanie sai lầm ở chỗ đã phản đối , tranh cãi với bà ta . Cô kinh hoàng trước những lời vừa mới được nghe. Lúc này mặt bà ta méo mó , điên cuồng . Bà ta không còn tự chủ được nữa , và đột nhiên Stephanie hiểu ra rằng Viola ghen dữ dội với cô. Bà ta đã âm thầm yêu anh. Bà ta hết sức đau lòng vì thấy anh ấy thay vì đeo đuổi bà lại hết sức quan tâm đến cô gái trông nom các con của bà.

Khi sắc đẹp và nước son hiền hoà đã được lột sạch khỏi bộ mặt của bà chủ, Stephanie thấy sững sờ trước mặt mình một người đàn bà khác hẳn đang nhìn trợn trừng vào cô , mặt méo xệch , hung dữ và đáng sợ . Mức độ doạ nạt ngày càng tăng.

- Cô không được gặp anh ấy nữa! Anh ta đến đây là để gặp tôi chứ đâu phải gặp cô. Để cho anh ấy yên, cô hiểu chưa? Để cho anh ấy yên. Regard là của tôi! Rõ chưa?

Khi thấy cô sững sờ, Viola nổi cơn điên cuồng đánh cô. Cô muốn chạy đi nhưng vô tình vấp phải chân của bà ta, ngã sòng xoài lên thảm. Viola liền đá vào sườn cô, cô quần quai đau đớn rên lên. Lúc đó cửa bỗng mở, ông chủ chạy vào trong phòng, mặt nhợt nhạt hoảng sợ. Ông ta đẩy vợ ra xa khỏi cô gái rồi quỳ xuống, luồn tay xuống dưới đỡ cô lên.

- Lạy chúa, Stephanie. Cô bị đánh ư? Bà ta làm gì cô thế này? Tôi rất đau lòng. Thôi cô bé thân yêu, đừng có khóc nữa.

Ông đưa bàn tay run rẩy chải mớ tóc rối bù của cô và vuốt ve tóc cô.

- Đừng khóc nữa, tình yêu bé nhỏ của tôi. Từ nay tôi sẽ không để bà ấy đến gần cô nữa.

Nói xong ông hôn nhẹ lên trán cô. Chuyện ông chủ quý mến cô chẳng phải là điều bí mật nhưng cô vẫn lạnh toát cả người trước giọng nói dịu dàng của ông ta.

- Tình yêu bé nhỏ tội nghiệp của tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ để bà ấy đi ra ngoài nữa. Gần đây bà ấy càng ngày càng trầm trọng hơn, nhưng tôi hi vọng rằng...

Stephanie đã ngắt lời ông ta bằng một tiếng hét bất ngờ bật ra khỏi cổ họng. Qua vai ông chủ, cô thấy vợ ông cầm một khẩu súng lục, hoàn toàn điên cuồng, mặt hung bạo, méo xệch. Ngay cả trong những cơn ác mộng, cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt nào đáng sợ như vậy.

Khẩu súng trong tay Viola là của ông chủ. Ông vẫn thường để trong ngăn kéo có khoá cửa tủ đầu giường mình để đề phòng có trộm đột nhập ban đêm. Có trời mới biết tại sao Viola lại lấy được khẩu súng này ra. Có lẽ bà ta đã phá khoá.

Theo Brugress quay lại nhìn và cứng người vì sợ. Viola phá ra cười rũ rượi:

- Ô, bây giờ mày sợ rồi phải không?

Bà ta vẫn vung vẩy khẩu súng về phía họ, tiếp tục cười the thé và điên loạn.

- Vậy là mày lại một lần nữa muốn tống tao vào trại thương điên có phải không ? Cả đời mày cũng sẽ chẳng làm nổi đâu. Tao sẽ chẳng bao giờ quay lại nơi đó nữa. Không bao giờ mày nghe thấy không ! Tao đâu có điên. Tao không có trục trặc gì cả. Chính mày muốn gây sự với tao, cốt là để mày chiếm được nó, cái con chó cái quỷ quyết này. Sao mà nó khéo làm vậy. Gerard chạy theo nó, bây giờ lại đến lượt này. Nó đến phải chết ngộp ở trên giường vì có hai đứa chúng mày ở hai bên.

- Viola, em nói loạn rồi. Nghe anh nói đã - Theo Brugress nói thận trọng và từ từ đứng lên.

- Nghe mày nói tao mệt lắm. Thôi vĩnh biệt!

Mất vài giây Stephanie chẳng dám tin vào cái việc mới xảy ra, cô vẫn nằm phủ phục và run rẩy, tai vẫn còn đang ù đi vì tiếng súng nổ. Ông chủ ngã đờ ngang người cô, người ông đè dí người cô xuống. Violet oai vệ bước qua cả hai người, khẩu súng vẫn lăm lăm chìa ra và lần này nó hướng về phía Stephanie. Ngón tay bà ta từ từ kéo có súng trong khi bà ta cười ha hả trong sự kinh hoàng của cô.

Stephanie ngất đi, khi tỉnh dậy cô thấy mình như đang trôi nổi giữa dòng nước xoáy.

4. Chương 4

Đương nhiên cô không thể cứ mãi mãi ẩn náu trong căn hộ của mình được . Khoảng một giờ sau Robert đã đập cửa cô ý trêu chọc : “Thế nào? Dậy chưa vậy người đẹp đang ngủ?”

Có lẽ anh nghĩ rằng cô chưa thức hoặc chỉ mới dậy chưa bao lâu nên ngạc nhiên khi thấy cô em ra mở cửa đã mặc quần áo chỉnh tề và còn trang điểm đàng hoàng. Vậy là anh ấy không hề nghe thấy tiếng cô ra khỏi nhà cũng như quay trở về. Anh chẳng thể đoán biết được những gì xảy ra với cô từ tối qua lúc chia tay cô . Cô cảm thấy mình đã khác xa với cô gái mới sáng hôm qua hãy còn đi làm việc bình thường mà không hề ngờ rằng chỉ trong ít giờ nữa , cuộc đời của cô một lần nữa sẽ bị lôi cuốn vào một ngã khác .

Robert nhìn em gái và hỏi: “Sáng nay đầu em thế nào? Trông em vẫn tái xanh , mắt như có hai cái túi mua hàng treo ở dưới vậy.”

Stephanie cố nặn ra một nụ cười: “Ồ, cảm ơn anh. Anh an ủi em nhiều đấy. Điều đó làm em cảm thấy mình vĩ đại!”

- Ra ăn sáng với anh chị đi - Robert mời em - Chị ấy đang làm bánh quế, có cả món nước trái cây mà em thích nữa đấy.

- Tuyệt quá! Cô vừa đáp vừa đi theo anh về phía gian bếp tràn đầy ánh sáng mặt trời.

Gwen mặc một bộ đồ Jeans cũ, đầu đội một chiếc khăn nhỏ màu tím hồng, đeo tạp dề. Cô vừa chờ hai anh em vừa đánh bột quế. Thấy hai anh em vừa bước vào, cô vừa nói vừa rót bột vào khung bánh:

- Tốt rồi! Cái này là của anh Rob, được không Stevie? Cửa em là cái sau nhé!

Trong suốt một tuần cô không được cùng họ ăn sáng vui vẻ thế này. Hằng ngày họ chỉ kịp uống vội một tách cafe, ăn vội một lát bánh mì mỏng nướng rồi chạy đi ngay. Chủ nhật là một nghi thức. Gwen rất thích nấu nướng và làm cho anh em cô ngạc nhiên vì những món ăn sáng đa dạng khác nhau.

Đây là bữa ăn sáng cuối cùng mà Stephanie được cùng ăn với họ. Biết bao ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu cô, toàn là một màu ảm đạm. Cô mừng là họ chẳng hay biết gì. Cả hai anh chị đều đang vui vẻ, cả hai đang tranh cãi nhau xem ai tìm ra mục thú vị nhất trong tờ báo chủ nhật, trao đổi với nhau xem cuối năm nay sẽ trồng cây tử đinh hương mới ở chỗ nào trong vườn. Hôm nay là ngày chủ nhật bình thường như mọi chủ nhật khác. Stephanie không muốn làm hỏng ngày chủ nhật của họ dù chỉ là một lời bóng gió nói lên điều gì không ổn.

Không biết rồi anh Robert có tha thứ cho cô không? Robert là người anh cực kì tốt. Sau khi cô từ Úc trở về Anh, anh đã nài ép cô phải sống với anh và ngay sau khi anh và Gwen mua được căn nhà này họ đã sửa lại những buồng biệt ở bên trong garage thành một căn hộ dành cho cô. Đôi lúc cô tự hỏi: phải chăng Robert quan tâm tới cô nhiều như vậy là bởi vì anh ấy có những nhận định riêng nào đó đối với những chuyện xảy ra trước đây năm năm. Anh ấy chẳng bao giờ nói gì cả, chẳng hề nói bóng gió là anh ấy nghi câu chuyện của cô. Trong thâm tâm cô từng tự hỏi: phải chăng cô đã dấn đi chuyện gì đó? Nếu đã bị vậy bùn, điều phiền nhất là nó cứ dính chặt vào người mình, trong suốt phiên tòa xét xử Violet, không biết bao nhiêu bùn đã ném vào người cô. Gia đình Violet kiên trì nhấn mạnh vào sự vô tội hoàn toàn của bà ta. Bên khởi tố cũng đã xây dựng những lời buộc tội Violet, xoay quanh lịch sử dài dòng của căn bệnh thần kinh phân liệt theo từng cơn. Theo họ, đơn giản chỉ là Stephanie đã xử sự không thích hợp. Từ trước khi Stephanie tới làm ở đó khá lâu, thỉnh thoảng Violet cũng tỏ ra hung dữ một cách đáng ngại. Ngược lại Violet và đội ngũ biện hộ cho bà ta buộc tội Stephanie đã có chuyện dạn dít với Theo Bruggess. Violet đã không khoe không hề nhắc đến chuyện ghen tuông của mình với Gerard, nếu lộ ra chuyện này chắc chắn tội lỗi của bà ta sẽ rất nặng. Bà ta đã tập trung về câu chuyện nói dối của Stephanie và chồng mình, nói khéo đến nỗi Stephanie lúc đó cũng tin vào chuyện đó.

Hôm phải ra làm chứng trước tòa, cô đã bị hỏi về những lời Theo đã nói khi ông ta quỳ ở bên cô, đỡ cô ở trên tay. Cô muốn lờ đi, đã cố gắng để không trả lời. Cô lắp bắp, mặt đỏ và khổ sở, cuối cùng cô phải thừa nhận rằng Theo có gọi Cô là: "Tình yêu bé nhỏ của tôi"

Cô chẳng bao giờ quên được tiếng rì rào nổi lên ở phiên tòa, những cái đưa mắt cho nhau của các người dự phiên tòa. Đôi mắt của Violet rực sáng vì thắng lợi. Stephanie tự phần mình chuyển tội của Violet thành tội của cô.

Cô có thể làm gì được nữa? Cô đã chống chế rằng tôi không biết, cô không biết vì sao Theo đã nói như vậy. Giữa họ không hề có chuyện gì cả. Theo chỉ là người thuê cô làm việc nhưng lại có khá nhiều người làm chung khi cô và ông đã chơi đùa với bọn trẻ ở trong bể bơi, đã ở bên nhau hàng mấy tiếng đồng hồ trong khi Violet đi dự các tiệc liên hoan hoặc lái xe đi dạo. Những chứng cứ này nhấn mạnh rằng Violet có thể sẽ bất bình hung dữ là điều tất nhiên, những người làm chung khác còn thừa nhận từ sau khi Stephanie đến, Theo và bọn trẻ đã vui vẻ hơn rất nhiều. Mọi điều trở nên dễ hiểu: Theo - một người đàn ông đang bị quấy rầy và sống bất hạnh với vợ mình, vì lý do này, ông đã ngã về phía cô gái trẻ có khả năng làm cho cuộc sống của ông thoải mái và vui vẻ hơn. Tuy không bị tuyên án và trừng phạt nhưng Stephanie bị mọi người cho rằng ít nhất cô đã mắc tội thông dâm bằng mắt, nếu như không phải đã thực sự phạm tội đó.

Violet bị tuyên án, nhưng được giảm nhẹ vì mắc bệnh tâm thần phân liệt. Bà ta chỉ bị buộc phải vào bệnh viện tâm thần trong hệ thống nhà tù. Hai đứa bé được đưa về sống với cô của chúng ở Sydney. Stephanie trở về Anh. Ở đó vụ án không được đưa tin rầm rộ và do đó sẽ không một ai nhận ra cô.

Cô không bị tuyên án nhưng cô bị buộc tội. Bất kể cô đi đến nơi nào ở Queensland, thiên hạ đều chăm chú nhìn cô và có tiếng thì thầm. Ai nấy đều tin rằng cô đã là người yêu của Theo. Cô đã chẳng thể bào chữa nổi cái thứ dư luận kiểu này. Đương nhiên không có một người nào đứng ra trực tiếp hỏi cô nên cô không thể bào chữa được? Cô đành chỉ còn còng lưng dưới gánh nặng của sự tò mò và dè bĩu. Hôm đó Gerard ngồi nghe như nuốt lấy câu chuyện. Thái độ khinh bỉ ghê lạnh thâm lặng của anh ta trong lúc ở tòa án làm cho cô càng thêm đau khổ. Chính vì vậy khi quay trở về nước Anh cô đã mong sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa.

- Thế hôm nay chúng ta làm gì đây? Robert buông tờ báo Chủ Nhật vừa xem xong xuống hỏi vợ và em gái. Gwen nói ngay:

- Giặt quần áo!

Robert mặt nhăn như bị: “Không, việc đó không làm hôm nay. Có thể để lại đến mai được không?”

- Thế sơ-mi của anh để lại nhé! Cả đồ lót nữa. Hỏi vậy liệu có thô không ?

- Em làm cho em gái anh đến hết muốn lấy chồng mất thôi - Robert nói vẻ trách móc - Cô ấy sẽ nghĩ là hôn nhất rồi cuộc chỉ là những cái đó: bánh quế và đồ lót.

- Chính anh nói đấy nhé, không phải em - Gwen bật lại rồi đứng lên thu dọn bát đĩa thả vào bồn rửa. Trong nhà đầy rẫy những thiết bị giảm nhẹ lao động để giúp họ làm giảm thời gian nhưng vẫn phải có ai đó bỏ chúng vào trong máy và lôi chúng ra khỏi máy giặt. Thường thì Gwen và Stephanie làm, Robert hay chối với lý do chẳng hiểu nổi gì về thứ máy móc phức tạp đó. Có lần để chứng minh cho điều đó, Robert đã xung phong giặt quần áo và cái áo lót trắng mà Gwen yêu thích nhất bị biến thành màu tím hồng vì bị giặt chung với đôi bít tất màu nâu tươi. Từ đó Gwen không bao giờ cho chồng đến gần cái máy giặt nữa nhưng Stevie ngờ rằng đó chỉ là một mảnh khoe chơi xấu của ông anh yêu quý của cô.

Stephanie đứng lên:

- Lát nữa Euan có thể sẽ tới tìm em. Em sẽ ở nhà giặt và sấy quần áo cho anh chị, anh chị cứ lái xe đi chơi đi.

Cô gợi ý với chị dâu đang nhìn cô với vẻ do dự và cảm ơn.

- Ta đi thôi Gwen. Mặc áo ngoài vào rồi chúng mình đi luôn đi kéo cô em út lại thay đổi ý kiến bây giờ. Khỉ thật, chẳng có ai mời chúng mình bữa nay. Có lẽ chúng mình về vùng quê chơi vài tiếng vậy.

Khi họ đã phóng xe đi rồi, Stephanie bắt tay vào giặt quần áo. Công việc giúp cô chặn đứng được dòng suy nghĩ của mình. Cô mới làm thêm một số việc vặt khác sau đó mới ngồi vào viết thư. Thật là khó viết quá. Có biết bao nhiêu điều cô muốn nói. Để viết mấy lá thư, cô đã phải bỏ ra mấy giờ liền. Sau khi đã nhét chúng vào phong bì, cô đã giấu chúng vào trong xách tay của mình.

Khoảng 3h chiều Euan lái xe đến. Chủ Nhật nào anh cũng phải về ăn trưa với mẹ anh. Stephanie chưa bao giờ gặp được anh trước đó. Khi cô ra mở cửa, Euan chăm chú nhìn cô:

- Chào em. Hôm nay em thấy thế nào?

- Khoẻ rồi anh à! Cô trả lời máy móc.

- Anh cứ nghĩ có lẽ cả ngày hôm nay em sẽ cứ nằm dài trên giường - rồi bằng giọng chuyên môn của mình, anh nói tiếp - Có lẽ chỉ là một dạng sơ khởi của bệnh cúm. Hiện giờ trong thành phố đã có khối người bị rồi. Rob và Gwen đâu rồi em?

- Anh chị ấy lái xe về vùng quê rồi ăn một bữa đặc biệt ở đâu đó.

- Đó chính là cái mà em đang cần: đi chơi vùng nông thôn!

Euan liền quyết định và kéo cô ra khỏi nhà, lên xe của anh. Anh vừa lái xe vừa nói chuyện. Stephanie cảm thấy thật khó tập trung vào những điều mà anh nói, cô ngồi yên lặng. So với mọi chủ nhật khác, hôm nay trời đẹp, ánh mặt trời hiếm có của mùa xuân đã lôi kéo mọi người ra khỏi nhà, trên các nẻo đường xe chạy qua lại tấp nập.

Thoáng nghe thấy tên Gerard, Stephanie chợt bừng tỉnh. Cô đưa mắt nhìn sang Euan vẫn đang nhẹ nhàng nói chuyện.

- Ông tướng lè loi vậy đó. Mẹ anh ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ta. Mẹ có gửi một thiệp mời cho mẹ của anh ấy nhưng mẹ đâu có ngờ Tenniel tới. Có lẽ anh ta muốn một công đôi việc: việc gì đó ở đây và dự tiệc đính hôn.

Euan khẽ cười:

- Hình như mẹ anh cho anh ta là kẻ sát hại các bà cô. Ít ra đấy cũng là lời than thở của mẹ anh ta. Anh ta điển trai đấy chứ. Stevie, em thấy anh ta thế nào hả?

Stephanie hít vào một hơi dài. Sự thật làm ý nghĩ của cô bị tắt nghẹn. Cô chẳng còn biết trả lời ra sao nữa. Thôi thì cứ dùng lời nói chung chung khô khan.

- Em chẳng tin những kẻ đẹp mã.

- Đối với em phải cao lớn, tóc đen và đẹp trai có phải không ? Euan đưa mắt nhìn cô, miệng cười - Vậy là anh không có cơ hội nữa phải không ? Tại sao em không cho anh biết trước? Có lẽ bây giờ đã quá muộn để làm màu tóc của anh nhạt đi.

Cô cố nặn ra một nụ cười:

- Em lại thích màu tóc đỏ trông khác lạ.

- Em biết không, hồi đi học bạn anh đã gọi anh là cú con và anh đã nổi sùng lên.

Stephanie cảm thấy một nỗi buồn nặng trĩu. Cô kín đáo đưa mắt nhìn anh, lòng quặn đau khi nghĩ rằng lẽ ra hạnh phúc trung sống của hai người sắp thành hiện thực. Nếu Gerard không đến dự lễ hội, trong tuần này Euan sẽ ngỏ lời với cô và cô sẽ nhận lời không chút do dự. Cô đã từng chờ đợi điều đó và chẳng còn nghi ngờ gì nữa, trong thâm tâm của mình, cô muốn lấy anh.

Tại sao một lần nữa cuộc đời lại chơi xỏ cô một cú tàn ác đến như vậy. Tại sao Gerard lại là con đờ đầu của mẹ anh?

Họ lái xe đi khoảng 20 dặm dọc bờ biển, ngắm nhìn biển nhảy múa và phát sáng lấp lánh. Sóng biển tựa như vẩy bạc trên mình hàng ngàn con cá đang nhảy. Lúc họ quay xe trở về thành phố, trời đã nhá nhem. Hai người vào một tiệm ăn hải sản bên bờ biển dùng bữa tối, đây là một nhà hàng được nhiều người yêu thích. Khách ăn lúc này đông nghịt. Không còn chỗ ngồi riêng cho hai người, song tối nay Stephanie lại cảm thấy như vậy sẽ đỡ căng thẳng hơn. Lúc này cô chẳng còn lòng dạ nào muốn ngồi riêng một chỗ với Euan.

Sau khi ăn, khoảng 9h tối, họ thông dong thả bộ tới chỗ đậu xe ở mãi phía cuối đường trước bờ biển, Euan vòng tay sau lưng đỡ Stephanie. Vừa đến bên xe, hai người gặp Gerard đang đi dạo, hai tay đút túi quần, người đang đưa một cách lười nhác.

- Ồ, anh vẫn còn ở đây ư? Euan ngạc nhiên hỏi.

- Phải, mai tôi mới đi - Gerard miệng nói, mắt nhìn vào cung cách quẩn quýt của hai người. Anh thông thả đưa mắt nhìn lên, Stephanie bướng bỉnh đưa mắt nhìn trả lại. Cô không chịu để cái tia lấp lánh khắt nghiệt trong đôi mắt xám kia đe nạt mình. Cứ cho anh ta nhìn, nhìn thì làm được cái cóc khô gì. Đây là những giây phút cuối cùng, đúng là những giây cuối cùng của cô ở bên Euan.

- Anh còn nhớ Stephanie chứ? Euan lịch sự hỏi, không chú ý đến không khí căng thẳng lúc đó.

- Hạnh phúc đấy chứ! Gerard lè nhè nói.

- Chúng tôi vừa đi chơi một bữa thật là tuyệt: lái xe đi dọc bờ biển rồi quay trở lại ăn món tôm hùm, vừa dễ tiêu hoá, vừa lắm calo. Bữa ăn thật tuyệt phải không Stevie?

- Mai anh có phải dậy sớm không? Gerard hỏi, đồng thời nở một nụ cười ranh mãnh.

- Có chứ, nhưng xin đừng nhắc đến điều đó. Mai từ tờ mờ tôi đã phải quay trở lại nơi làm việc. Tenniel, anh khéo chọn nghề đấy, toàn những bữa ăn tối ở tiệm và những bữa ăn trưa đắt tiền. Chỉ có những thằng ngốc mới chọn nghề bác sĩ.

- Anh yêu nghề đấy mà - Stephanie đứng dựa vào anh, phản đối với giọng buồn bực. Euan là một người đàn ông tuyệt diệu và cô rất đau khổ vì sắp mất anh.

Euan hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn xuống cô và mỉm cười: "Đúng vậy em thân yêu. Anh yêu nghề đó, cảm ơn em vì đã nhắc nhở anh." Anh liếc nhìn đồng hồ rồi nói:

- Anh Tenniel, đã đến giờ chúng tôi phải về, rất vui được gặp anh. Nhờ anh chuyển lời hỏi thăm của tôi tới mẹ nuôi.

- Tôi sẽ chuyển!

Stephanie đứng đó chờ lên xe, cô không cho phép mình hướng mắt nhìn về phía Gerard nhưng cô cảm thấy rõ anh ta đang nhìn cô và nhận biết rõ lời nhắc nhở thầm kín trong cái nhìn của anh ta.

Euan đã ngồi vào xe, mở cửa cho cô, cô ngồi vào ghế cạnh Euan.

- Hẹn gặp lại - Gerard nhẹ nhàng nói.

- Vâng, chúc anh thượng lộ bình an - Euan vui vẻ đáp, hoàn toàn không để ý những lời ẩn ý trong những lời ngắn gọn của Gerard.

Xe nổ máy rồi lao đi. Stephanie tức giận run cả người. Thời gian đang trôi qua vùn vụt, ngày mai chẳng mấy chốc sẽ đến, cô sẽ làm gì đây để đối phó với Gerard Tenniel.

Sáng hôm sau, cô rời khỏi nhà vào giờ như mọi ngày, chỉ khác là trong cốp đằng sau xe, cô đã xếp sẵn mấy cái vali và trong túi xách tay của cô là mấy bức thư viết từ hôm trước. Trên đường tới khách sạn, cô sẽ bỏ vào hòm thư. Robert đã đi làm từ sớm, chị dâu đi làm ca đêm nên giờ này vẫn chưa dậy. Đã ngồi vào xe, Stephanie còn ngược mắt ngắm nhìn ngôi nhà, mắt buồn rười rượi. Cô đã từng sống hạnh phúc ở nơi đây.

Rồi cô kiên quyết quay mặt đi, bắt đầu nổ máy. Ngồi đây mà ưu tư thì chẳng có nghĩa lý gì. Điều này cô đã học được 5 năm trước đây khi số phận đã đá bật chân mình lên thì chẳng có thể nằm ỳ ra đó mãi. Phải cố mà tự mình đứng lên cho dù việc đó có mất nhiều thì giờ đi chẳng nữa, thậm chí bắt đầu phải bò đi chẳng nữa. Về việc giết người và sau đó là vụ xử án, cô phải mất nhiều thời gian mới trải qua được. Trong quá trình hồi phục, tệ nhất là sự suy sụp. Có những ngày cô cảm thấy nhìn mọi cái đều qua một màn bóng đen.

Đối với cô, thế giới này tối tăm quá, chân cô tê bại, người cô bơ phờ, nhưng rồi tình trạng này cô cũng vượt qua được để bước vào môi trường đầy ánh nắng ở đây, ngay tại thành phố Wyville này với công việc làm, với anh chị và với Euan.

Cô cẩn thận môi dưới, không nên luôn luôn nghĩ tới Euan. Rồi đây bất kể cô làm gì, người ta cũng sẽ lên án cô, khôn ngoan hơn cả là phải tránh những cơ hội gây đau buồn. Khi cô tới khách sạn, ở phòng tiếp đón không có một ai trừ người gác cửa đang say sưa huyết sáo, thấy cô tới, anh ta nói:

- Chào ánh sáng mặt trời! Kẽ nào đánh cắp nụ cười của cô thế.

Cô cất tiếng cười:

- Chào anh, tôi vừa qua một ngày nghỉ đến là mệt.

Tại sao cô không lấy quách anh chàng đó đi cho rồi? Khi đó anh ta sẽ chẳng còn bắt cô thức suốt cả đêm nữa đâu. Anh chàng nham nhở cười khoái chí vì thấy cô đỏ mặt.

- Ông chủ có ở đây không anh? Cô hỏi giọng hơi khàn khàn.

- Còn đang ăn sáng, ờ tôi quên, một trong các khách có gọi cho cô và để lại vài chữ đây này, anh ta tìm trong mớ giấy để cạnh máy điện thoại - à ông Tenniel. Ông ấy muốn được gặp cô ngay khi cô tới đây, Stephanie uể oải gật đầu.

- Tôi sẽ lên gặp ông ta ngay đây.

- Có vấn đề à? Người gác cửa tò mò nhìn cô, cô có muốn tôi lên thương lượng chuyện đó không?

- Cô cười mắt long lanh như đang sốt, không, cảm ơn anh. Tự tôi sẽ lên gặp ông ta.

Khi ra mở cửa Gerard đã mặc quần áo chỉnh tề. Anh ta lạnh lùng gật đầu chào cô, mặt anh ta dán vào bộ mặt tái xanh của cô nhìn thăm dò: Mời vào

Sau khi đóng cửa, anh ta phác một cử chỉ về phía hai cái vali da của mình - Tôi đã chuẩn bị xong xuôi và sẵn sàng lên đường. Tối hôm qua tôi đã gặp ông chủ khách sạn để thanh toán mọi thứ và cũng đã bảo với ông ta là tôi sẽ đưa cô đi cùng với tôi.

Cô nhướn mắt lên, cố tìm hiểu ý nghĩa của câu nói đó:

- Anh đã nói với ông ta như thế nào?

- Ồ đừng có vẻ căng thẳng như vậy! Tôi nói với ông ta là tôi đã kiếm được cho cô một việc làm mới ở Luân đôn.

- Cái gì?

- Và tôi cũng đã bồi thường cho ông ta những trở ngại sẽ nảy sinh khi tìm người thay thế cô.

- Anh không có quyền... Anh đã nói với ông ta là tôi sẽ đi với anh à? Mặt Stephanie trắng bệch cặp mắt kinh hoàng – Tại sao anh lại làm như vậy? Anh không biết rằng, ông ta sẽ nói cho anh tôi biết ư? Đây là một thành phố nhỏ mọi người đều quen biết nhau. Trong vòng hai mươi bốn giờ, câu chuyện này sẽ được bàn tán khắp cả thành phố. Anh Robert sẽ biết phải đi đâu để tìm tôi. Ôi chúa ơi, ...

- Thế cô định mãi mãi bước khỏi cuộc sống của anh cô hay sao?

Câu hỏi thẳng độp của anh ta cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô nhìn anh ta chăm chăm với vẻ đau khổ nhần nhịn. Cuối cùng cô thì thào:

- Biết làm thế nào bây giờ?

Anh ta tỏ vẻ sốt ruột mĩa mai:

- Cô đến là cực đoan, Stephanie!

Cơn giận dữ bỗng nhiên hiện rõ trên gương mặt đỏ bừng của cô, cặp mắt xanh long lanh, cô hét lên bằng tất cả nỗi tức giận.

- Anh dám nói với tôi như thế ư? Anh đã tổng tiền, dọa nạt tôi...

Gerard vội lấy tay bịt miệng cô: “ Cô có muốn cả thế giới nghe được có phải không? Tôi tưởng cô sợ mọi người biết được quá khứ của cô?” Cô cúi quá định cắn vào tay anh ta, Gerard vội rút tay về, nhướn mắt nhìn vào vết hằn nhỏ ở bàn tay, - Tôi mong rằng khi ở trên giường, cô cũng nồng nhiệt như vậy. Anh ta kịp tóm cổ tay cô khi cô định dơ lên đánh anh ta.

- Không, không được làm thế, lần thứ hai là không được đâu, Stephanie, cô cứ thử xem.

Anh ta kéo cô lại gần mình với sức mạnh của cơn giận dữ, bắt chấp sự phản đối mạnh mẽ của cô.

- Giờ thì hãy nghe tôi nói đây. Cô là một người đàn bà đã đủ lớn, một người trưởng thành, cô hoàn toàn có quyền sống cuộc sống theo ý của mình mà không cần phải xin phép ý kiến của anh cô, anh ấy đâu phải là người quản lý của cô. Nếu anh ấy đến tìm cô ở Luân đôn, chúng ta sẽ nói chuyện với anh ấy mà không cần phải lo lắng hay dấu diếm.

- Chúng ta? Cô cảm thấy điên lên khi thấy anh ta cứ bình tĩnh mà tính toán tương lai của cô như thể cô đã là của anh ta vậy. Thật quá đáng khi anh ta cho rằng có toàn quyền về cuộc đời của cô.

Cặp mắt nhìn cô với vẻ giễu cợt:

- Đừng thế đấy! Anh nâng bàn tay của cô lên trong khi các ngón tay của anh vẫn xiết chặt lấy bàn tay của cô, bây giờ chúng ta đã bị dính vào nhau chặt vào nhau rồi, anh lầm nhầm điều đó hình như làm cho anh vô cùng thích thú, Stephanie cố gắng rút tay ra, tự tìm cách giải thoát, trong khi đó Gerard đứng ngắm những cố gắng vô vọng của cô với một vẻ hết sức thản nhiên và khoái chí, cuối cùng cô chịu thua, thở dài:

- Anh không được nói với ông chủ như thế đã là chồng tôi, Tôi đã viết thư cho ông ta, đã nói những gì cần nói.

- Thế cô đưa ra lí do gì nào?

Cô đỏ mặt nhìn đi chỗ khác:

- Tôi chẳng nêu lí do gì cả, tôi không muốn nói dối, tôi chỉ nói là tôi muốn nghỉ việc ngay và tôi lấy làm tiếc đã thông báo đột xuất như thế.

- Thế cô đã nói gì với anh cô ?

- Đó là việc của tôi.

- Nếu anh ấy tới đây tìm tôi, thì đó là việc của tôi, vì vậy tốt hơn cả là cô nên cho tôi biết từ bây giờ đi.

Cô bực bội nói:

- Tôi nói với anh ấy rằng: Tôi cảm thấy tôi không thể nào thoát ra khỏi cái quá khứ đen tối đã xảy ra cho tôi ở Úc, và tôi không muốn trở thành nhân vật chính trong những câu chuyện ngồi lê đôi mách hay là tạo nên xì căng đan ở thành phố này, nên tôi cần phải đi Luân đôn, ở đó chẳng có ai chú ý tới tôi.

Gerard gật đầu, nới lỏng các ngón tay, cô vội rút tay về và xoa bóp vết hằn đỏ trên cổ tay.

- Cô phải ra đi trước khi dính quá sâu tới anh chàng Cameron - Anh ta nói thẳng thừng, thế cô đã nói gì với anh ta?

Cô quay lưng lăm bằm: " Tốt hơn hết anh nên bấm chuông gọi người mang hành lí của anh xuống, lúc này là lúc ra đi tốt nhất trước khi có quá nhiều người xuất hiện ở dưới".

- Cô đã nói gì với Cameron?

- Đó là việc của tôi. Sao anh lại không chịu buông tha, để cho tôi được yên chứ? Tôi sẽ rời khỏi đây, không lẽ như vậy vẫn chưa đủ hay sao? - Cô nhìn anh ta chăm chăm, cặp mắt xanh của cô lộ vẻ cay đắng và tức giận. Gerard cũng nhìn cô hết sức chăm chú, tựa như cô là một tiêu bản đang đặt ở dưới kính hiển vi.

- Chưa hoàn toàn đầy đủ - Anh ta vừa nói vừa nhắc hai cái vali lên - Chẳng nên phiền người gác cổng. Có lối nào ra mà không để người gác cổng nhìn thấy chúng ta đi chung với nhau không?

- Có, lối đi cầu thang phía sau. Vừa nói cô vừa đi theo anh ta bước ra ngoài hành lang - Anh đã kiểm tra chưa? Coi có bỏ quên thứ gì không?

Anh ta dừng lại, cau mày suy nghĩ: " Cảm ơn cô đã nhắc, tôi còn cái áo khoác vắt ngoài ghế".

Stephanie quay vào trong phòng, lấy cái áo vắt lên cánh tay rồi hai người cùng đi xuống cầu thang dẫn một lối đi đưa thẳng ra nhà để xe. Suốt dọc đường đi đầu óc cô thật căng thẳng cho đến khi bỏ được hai vali vào trong cốp xe. Từng phút cô lo ngại có ai đó gọi tên cô, chạy đuổi theo hai người, nhưng may thay không có ai ở đó, bãi xe vắng hoe.

Cô thông thả lái xe xuyên qua thành phố để ra đường lớn dành cho xe ô tô đi Luân đôn. Họ chẳng muốn nhờ một sự may mắn nào cả, họ không muốn đi qua mặt ai đó có thể nhận ra chiếc xe của cô và sẽ tò mò muốn biết người đàn ông đi với cô chung xe là ai, đang là sáng sớm, trên đường xe cô còn qua lại thưa thớt, do tập chung vào việc lái xe, thân kinh rồi bởi của cô dần dần được thư thái, cô không thể dành một phần tâm trí vào những suy nghĩ riêng tư. Vì vậy cô lấy dần bình tĩnh trở lại.

Khi xe của họ bắt đầu dần vào đường cao tốc, cô tăng tốc cho kịp tốc độ của lưu thông, nhìn qua kiếng chiếu hậu cô thấy tóc của Gerard thổi bay qua hai bên.

- Cô có muốn để tôi lái không?

- Không, tôi muốn tự lái, Stephanie ngạc nhiên, khi anh ta nói vẫn còn thèm muốn cô, anh ta có nghiêm chỉnh không nhỉ?

Trong cơn sốc của lần đầu tiên của lần nói chuyện ngày hôm qua, cô đã bắn loạn không còn suy nghĩ tỉnh táo được nữa, giờ đây dưới ánh sáng dịu dịu của buổi sớm mùa xuân, cô không thể nào tin là anh vẫn còn có ý nghĩ như vậy. Chắc anh chỉ thử dọa cô đủ để làm cho cô phải rời khỏi thành phố này, có lẽ đó là mục đích tại sao anh ta tới đây và chắc nó đã được chuẩn bị từ lúc anh ta đọc được lá thư mời của bà Cameron gửi cho mẹ anh ta, thế là anh ta quyết định phải làm thế nào để chắc chắn cô không thể lấy Euan và tự do gây ra nguy cơ lôi kéo gia đình Cameron vào vụ bê bối.

- Anh có thể đặt một buồng tốt tại khách sạn ở Luân Đôn không ? Đừng có quá đắt, bởi vì tôi không có nhiều tiền - Stephanie dè dặt nói.

Anh lặng thinh, Stephanie ngó sang anh, gắng tìm hiểu bộ mặt lạnh lùng đang suy nghĩ cái gì bằng cặp mắt lo âu, cô lắp bắp:

- Tôi cần phải có chỗ ở tạm cho tới khi tự kiếm cho mình một chỗ ở khác.
- Cô đã được biết là cô sống với ai kia mà.

Câu trả lời bình tĩnh ấy làm cho cô trượt đường lái, chiếc xe lảng mạnh qua bên đường, làm cho xe đi ngược chiều bên kia suýt đâm vào xe của họ. Tiếng còi ầm ỉ làm cô giật bắn cả người, Tiếng xe ngược chiều chạy vụt qua, người lái xe còn lộ đầu ngó cô, cúi kính quát những lời bình luận về đàn bà lái xe, tuy cô chẳng nghe thấy, nhưng cứ nhìn vào miệng anh ta thì cô khó gì mà chẳng hiểu, Gerard cúi kính:

- Vì sự bình an của chúa, đến chỗ rẽ gần đây cô cho xe ra khỏi đường cao tốc rồi dừng xe lại càng sớm càng an toàn. Tôi đâu có muốn sớm bị giết chết như vậy. Từ lúc này trở đi tôi sẽ lái xe.

Đầu óc Stephanie đang bấn loạn nên cô đã nghe lời, lái xe ra khỏi đường cao tốc, đi vào một đường nhánh vắng vẻ rồi dừng xe lại. Cô vẫn ngồi đấy run rẩy, tay nắm chặt vòng lái trong khi cô cố đấu tranh để tự trấn tĩnh.

- Ra ngoài xe đi - Gerard nói dứt khoát.
- Anh muốn cái gì ? Tôi không có sống cùng anh đâu - Cô lắp bắp.
- Đây đâu phải chỗ để bàn cái chuyện đó, hãy chờ cho tới lúc chúng ta tới Luân Đôn, ra khỏi ghế lái đi.

Cô mở cửa xe bước ra ngoài, giận dữ nhìn anh ta đang dài bước vòng qua đầu mũi xe để đến ngồi vào chỗ của cô.

- Anh không thể nghiêm túc nghĩ rằng tôi đã chấp nhận lời mời đó?

Anh ta trườn vào ngồi lên ghế lại, cài dây an toàn.

- Không phải là lời mời, mà là mệnh lệnh.

Cô nghiêng đầu nhìn anh ta qua cửa xe: " Anh không thể ra lệnh cho tôi được!"

- Ngồi vào xe đi!

Vừa lóng ngóng tìm dây an toàn, cô vừa lắp bắp: " Được thế cũng chẳng phải là điều đó!"

Gerard xoay mình sang, bò dài trên ghế, gạt tay cô ra rồi khéo léo lắp dây an toàn vào đúng chỗ - anh ta chế giễu.

- Cô đúng là một cô bé nhát gan.

Cô ngược nhìn anh ta. Người nóng bừng và run rẩy vì giận dữ.

- Tôi không sống với anh đâu!
- Tôi sẽ không để cô ngoài tầm mắt của tôi cho đến lúc chúng ta lấy nhau, anh ta lè nhè đáp, đồng thời quan sát cú sốc do câu nói đó gây ra cho cô và hình như điều đó làm anh ta khoái chí.

5. Chương 5

Phần lớn quãng đường còn lại. Stephanie ngồi yên lặng, Gerard thỉnh thoảng liếc xéo nhìn cô với vẻ thích thú mà cô không biết, nhưng trên đường càng đầy đặc, anh ta tập chung sự chú ý vào việc lái xe, Stephanie bắt đầu nhớ ra là anh ta đang ngồi sau tay lái. Lái xe ở Luân Đôn quả như là bị tra tấn thần kinh. Cho tới nay cô chỉ mỗi lái xe trên những con đường vắng vẻ quanh Wyville, giờ đây cô thấy nôn nao, rõ là mình chưa đạt tiêu chuẩn liều mạng của những người lái xe ở thành phố lớn, Họ len vào, tách ra, thường giành

lấy khoảng không gian vài phân một, chỉ ngồi trên ghế khách mà nhìn, cô đã thấy căng thẳng đến cứng cả người, nhưng Gerard xem ra vẫn hoàn toàn bình tĩnh.

Lời thông báo của anh ta về việc lấy cô làm vợ làm cho cô tức điên lên, cơn giận bùng bùng của cô chỉ làm anh ta thích chí mỉm cười, lúc đó cô đã nói: Không, anh là đồ khốn khiếp. Tôi thà chết còn hơn!

Anh ta nổ máy cho xe chạy, chẳng nói một lời và lái xe trở lại đường cao tốc, Stephanie còn tiếp tục giận dữ nói một hơi nữa, nhưng sự im lặng lạnh lùng của anh ta làm cô chẳng thể duy trì mãi độc thoại được, cuối cùng cô cũng rơi vào sự im lặng ủ rũ. Khi tới Luân đôn, cô sẽ nói rõ là họ phải chia tay nhau ở đây. Cô sẽ chẳng cùng chung sống với anh ta, chẳng ngủ với anh ta và chẳng lấy anh ta. Cô chẳng còn muốn bao giờ trông thấy mặt anh ta nữa. Cô muốn thả anh ta xuống trước nhà của anh ta, rồi đi tìm một khách sạn nhỏ ở đâu đó không quá gần trung tâm Luân Đôn và sẽ bắt đầu tìm kiếm việc làm cũng như một nơi ở.

Phải chăng lời tuyên bố đột ngột đó của anh ta chỉ là bắt cô phải chịu đựng một trò đùa ngốc nghếch? Sự giận dữ của cô khiến anh ta thêm khoái chí, vậy thì tại sao cô không chấm dứt về tự do ấy của anh ta? Tại sao cứ để cho anh ta vui vẻ trong khi cô thì đang giận dữ một cách bất lực.

Qua cửa kính, cô nhìn thấy hình ảnh nổi tiếp vỡ tan của các nhà mái nhà và của các giàn angten vô tuyến truyền hình lồ nhố từng đám dưới bầu trời đầy mây, khí hậu mùa xuân đáng yêu, mà họ vừa khoan khoái hít thở ở Wyville đã bỏ chạy khỏi Luân Đôn.

Gerard liếc nhanh về phía cô:

- Chúng ta đến nơi rồi, đây là Luân Đôn.

- Tôi biết rồi - Cô lạnh nhạt trả lời, anh ta tưởng cô chưa ở đây hả? Nhà cô đây nhỏ sát liền nhau và đều xám xịt, không khí sặc mùi khói xăng, thành phố đấy.

Cô chẳng thích cái lối anh ta dùng đại từ ở số nhiều.

- Anh ở chỗ nào? Cô hỏi nhấn mạnh vào từ "anh"

Gerard đưa mắt quan sát cô với vẻ thích thú rõ rệt nhưng có vẻ gì đó mà cô cảm thấy còn đáng ghét hơn cái kiểu anh ta dùng từ "chúng ta", đó là sự phản chiếu không thể lẩn lẩn của sự quyết tâm.

- Ở Highgate, đã nghe thấy bao giờ chưa?

Anh ta gật đầu, nói thêm "Đỉnh Oailinton' đồng thời lái xe nổi vào dòng xe đang chạy xuyên qua thành phố lên phía bắc.

Stephanie đưa mắt nhìn sang phía anh ta và hỏi: "Cái gì cơ?"

- Cô có nhớ anh chàng học việc, sau trở thành huân tước của Luân đôn không? Cái anh chàng leo lên đỉnh đồi Highgate để nghe tiếng chuông báo ấy mà.

- Phải chăng anh ta mơ tưởng trở thành huân tước, cô nói giễu cợt.

- Tôi là luật sư đầu phải là nhà buôn.

Lúc này một ý kiến loé lên trong đầu cô, cô ngồi thẳng lên, ngắm nhìn anh ta với vẻ đắc thắng. Đây là hình ảnh mà anh ta đã quên đi.

- Có đúng là một luật sư có nhiều nguy cơ bê bối hơn là một bác sĩ không?

Gerard chẳng tỏ vẻ gì khó chịu hay muốn đấu khẩu. Anh mỉm cười và bình tĩnh tập trung vào việc lái xe, anh thừa nhận: "Sẽ chẳng có gì hay ho nếu luật sư tham gia vào vụ bê bối, nhưng sẽ không có gì để nói, chừng nào tự anh ta không dính líu vào".

- Nhưng xét về nghề nghiệp mà nói, tôi dễ bị nổ tung vì anh hơn là vì Euan.

- Tại sao?, anh lạnh lùng hỏi, lái xe từ đường trục chính rẽ sang một đại lộ rộng rãi, hai bên đường có trồng cây dẫn lên một ngọn đồi thấp. Cô chưa từng bị kết án về tội hình sự nào. Cách đây 5 năm cô có ra làm chứng ở một phiên tòa xét xử về tội giết người. Vậy thì sao nào, nếu làm chứng mà trở thành kẻ khốn cùng của xã hội thì chỉ qua một đêm là các tòa án của chúng ta sẽ vắng ngắt.

Stephanie chăm chú nhìn anh về ngò vức, xe của họ đang leo lên đồi ở phía bên kia, ở đó có rất nhiều nhà to, kiểu Edward, mỗi nhà đứng tách biệt ở giữa vườn cây rộng. Cô chẳng thềm để ý đến chúng, cô khẽ nói: " Nhưng... nếu như câu hỏi này không làm phiền anh , tại sao anh cứ nhấn mạnh rằng điều đó có thể làm hại tới cuộc sống của Euan?"

Gerard đột ngột rẽ và vòng xe vào một đường rộng, dừng xe ở trước một trong những ngôi nhà kiểu Edward đó. Anh ta tắt máy, tì hai tay lên vòng lái , quay sang nhìn cô một cách say đắm.

- Tôi chẳng phải là Euan và tôi cũng chẳng có một bà mẹ như bà mẹ của anh ta. Thế cô thật sự tin là bà ta sẽ để yên cho cô lấy anh ta ngay khi đã biết chuyện cô tăng tị với Theo Brugress sao?

- Tôi không... Stephanie đỏ mặt thốt lên, Tôi đã nói với anh rồi...

- Vợ ông ta đã bắn ông ta vì chuyện đó, cô cho rằng có thể thuyết phục bà Cameron, tin cô vô tội hay sao?

Cô ngả người lên ghế, thăm xác nhận anh ta nói đúng, thánh vật chết anh ta đi, rồi cô lặng im, Gerard ngả người tựa vào cô, thần kinh cô căng thẳng như sợi dây đàn, mắt cô lướt trên mặt anh ta, nhưng việc anh ta vừa làm chỉ là tháo dây an toàn cho cô.

- Ra ngoài xe đi.

- Anh có bỏ cái lối ăn nói như vậy hay không hả?

Cô nổi nóng la lên, 5 năm trước đây có bao giờ anh cư xử như vậy đâu, lúc nào anh ta cũng hoà nhã và tế nhị, lúc này thái độ kẻ cả của anh ta làm cô nổi xung lên.

Gerard nhún vai, bước ra ngoài, đi vòng ra sau xe, Stephanie thấy thời cơ đã đến, vội luồn sang ngồi bên ghế lái, tay sờ soạng chìa khoá điện, nhưng chìa khoá không có ở chỗ của nó, Gerard tựa người vào bên kia cửa xe, chiếc chìa khoá đúng đưa ở ngón tay anh ta.

- Cô tìm cái gì thế, cái này phải không? Nụ cười mỉm của anh ta chọc tức cô ghê gớm. Thật là tiếc cho cô, rồi anh ta quay đi, còn cô ngồi cứng đờ ở đó, mắt lơ đãng nhìn ngôi nhà. Dây tâm xuân leo lên bờ tường. Ngôi nhà trông thật dễ thương, không nghi ngờ gì nữa, nó thích hợp với một luật sư bào chữa nổi tiếng nhưng có vẻ quá to so với người độc thân.

Cô bỗng nhận thấy anh ta đang mở khoá cốp đằng sau xe, cô chạy vội ra chộp lấy vali của cô mà anh ta vừa đặt xuống mặt đường, định quăng trở lại vào trong cốp xe, Gerard nhanh nhẹn túm lấy tay cô, giật những chiếc vali lại , cô cúi đến cực độ.

- Anh đánh tôi à, anh là ai kia chứ? Trả lại cho tôi chìa khoá xe và để hành lí ở đó cho tôi.

Anh ta thả chìa khoá xe vào trong túi áo của mình uể oải cười, nhắc đồng vali lên, rồi bước về phía ngôi nhà , cô đi sau anh, người run lên vì tức giận.

- Tôi đang nói chuyện với anh, đừng có lơ đi như thế , mau trả chìa khoá xe cho tôi , đừng có ngang ngược, tôi sẽ ra ở khách sạn.

Anh ta đặt vali xuống , Stephanie căng thẳng chờ anh ta quay lại, trong cô trào lên một bầu máu hung dữ, cô muốn đánh anh ta, cầu xé mặc dù biết như vậy sẽ trả một cái giá nhưng chỉ có thế mới phần nào hạ được cơn kích động của cô. Nhưng Gerard chẳng buồn nhìn đến cô , anh lấy trong túi ra một chùm chìa khoá, mở cửa bước vào nhà nhắc hai cái vali để đem vào gian tiền sảnh rộng lát đá hoa trắng và đen. Sau đó anh ta quay trở lại, đi thẳng đến chỗ Stephanie và trước khi cô kịp lùi ra xa. Phút trước cô còn đang giận dữ , đứng ngó anh, phút sau cô đã thấy mình nằm vắt vẻo trên vai của anh , hai chân vung vẩy một cách vô ích. Anh cứ thế vác cô vào trong nhà.

- Kể ra thì chẳng đúng cách bế cô đâu bước qua ngưỡng cửa theo truyền thống, nhưng lúc này đành phải làm như vậy, Gerard lừng khừng nói.

Cô hét lên : Bỏ tôi xuống.

Gerard đi thẳng vào một phòng khách lịch sự. Trong vài giây cô đã kịp nhìn thấy phòng này được trang trí bằng rèm lụa thêu, nệm ghế cũng được bọc gấm thêu, tất cả đều màu trắng xen xanh lá cây tươi mát. Sau

đó anh ta hất cô từ trên vai xuống một cái sofa, độ nhùng của sofa làm cô nảy bật lên cô như bị ngạt thở, sau mới bật thốt lên : Sao anh dám quăng tôi như vậy , tôi có thể bị đập vào cái bàn này lắm.

- Thì cô yêu cầu tôi bỏ cô xuống kia mà.

Gerard thản nhiên quay người bước ra ngoài, cô lồm cồm ngồi dậy , đưa mắt nhìn quanh phòng, trong phòng có một cái piano chiếm giữ một không gian lớn, một đồng hồ tử đứng bằng gỗ đánh bóng, dưới sàn trải thảm dày màu trắng và xanh lá cây. Qua cửa sổ, cô thoáng nhìn thấy Gerard đang xếp các đồng vali của cô cạnh các vali của anh trong gian tiền sảnh. Cô chạy vội về phía đó, đúng lúc ấy anh ta đóng sập cửa ra vào và quay người lại. Đang đà chạy nhanh, cô đâm sầm vào anh, cánh tay anh ôm cứng lấy cô.

- Ôi , sự háo hức thật ngọt ngào và khó từ chối làm sao, anh lắm bầm.

Cô ngược mắt lên giận dữ nhìn anh, và lại bắt đầu một lời phản đối cáu kỉnh : Tôi không...

Cô không nói tiếp được nữa, miệng anh ta đã gắn chặt vào miệng cô với sức mạnh của một làn sóng triều quét sạch mọi thứ trên đường đi của nó. Đầu cô bị đẩy ngửa ra phía sau , người bị đẩy ngã ra, cô đứng không vững nữa phải bám chặt lấy hai vai anh ta làm chỗ dựa. Cô gắng sức vùng vẫy nhưng anh ta khỏe hơn cô nhiều. Cô tự nhủ phải chống cự , phải thoát khỏi đôi tay đang ghì chặt lấy cô. Lần đầu tiên trong đời mình bấy giờ cô mới thật sự được biết thế nào là rạo rực của tình dục . Gerard đang gây ra cái đó trong người cô, cô bàng hoàng cả người, không thể tự kiểm soát nổi mình nữa. Mắt cô cứ nhắm lại, đầu óc thì lơ mơ từ chối hoạt động tựa như sức mạnh từ con người Gerard đang bao trùm lấy cô, tác động theo một chiều khác, và đang chinh phục cả đầu óc lẫn thân thể của cô. Cảm xúc của cô đang dồn dập dâng lên bởi sự thôi thúc cuồng nhiệt của đôi môi anh, sự vuốt ve đầy nhục dục của bàn tay anh đang lên lên xuống xuống dọc sống lưng cô, rồi anh kéo phéc mơ tuya của cô xuống, anh luồn tay vào bên trong, anh kéo áo của cô tụt xuống dưới vai, khẽ nhắc đầu cô lên và bắt đầu hôn cổ cô. Lần lần lướt xuống bộ ngực non trẻ tuyệt đẹp, Stephanie chợt tỉnh, cô đẩy anh ra xa và rên rỉ : Không , không, dừng lại đi, anh hãy mau dừng lại.

Gerard đứng thẳng người lên, hai tay vẫn ôm chặt đôi vai trần của cô, cô nhìn anh ta mắt rối xoà, mặt đỏ lựng.

- Trông cô y hệt một người đàn bà vừa mới làm tình xong, anh nói, môi cong cuốn đầy vẻ khoái trá, tôi vẫn thường tự hỏi không biết trông cô sẽ ra sao nếu như tôi hôn cô như vừa rồi , nhưng trước đây tôi bao giờ cũng sợ không dám làm thử.

Stephanie đột ngột cảm thấy sợ hãi thật sự, cho tới lúc này cô vẫn chưa đánh giá đúng về anh ta, vẫn tưởng anh ta chỉ thích trêu chọc cô, rồi cuối cùng sẽ đưa cô ra sống ở khách sạn. Cũng có thể Gerard chẳng nghĩ như anh ta nói, sức mạnh tàn nhẫn của cái hôn vừa rồi đã buộc cô phải thay đổi cách nhìn của mình. Cô nhìn kĩ vào cặp mắt xám của anh, anh là loại người như thế nào nhỉ . Thật không dễ dàng gì để thấu hiểu con người này.

- Tại sao? Cô sững sờ thì thào, đôi lông mày của anh ta nhíu lên.

- Tại sao à? Tại vì tôi muốn cô, có phải cô nghĩ như thế không? Đó là câu hỏi quá ư ngây thơ, Stephanie ạ.

Cô nhắm chặt mắt lại, rùng mình ghê tởm.

- Thậm chí ngay cả khi tôi khinh ghét anh.

Tay anh nắm chặt vai cô, làm cô đau rúm cả người lại.

- 5 năm trước đây, tôi đã yêu bằng ảo tưởng, có lẽ là do tôi, tôi đã giúp cô biến tôi thành thẳng góc, tôi đã tự đánh lừa mình. Việc tôi thêm muốn cô trở thành một thứ mơ tưởng, bây giờ thậm chí tôi có một vài xử sự đáng chê trách thì cô vẫn lợi dụng tôi, Stephanie.

- Không, hai mắt cô mở choàng ra, nhìn thẳng vào mắt anh ta, không Gerard, xin anh tin tôi, tôi không có.

- Cô và Brugress, anh ta quăng cái tên đó ra tưởng như ghê tởm mùi vị của nó.

- Giữa tôi và Theo hoàn toàn trong sạch, tại sao anh cũng như họ lại không tin tôi?

- Đúng là điên mới tin cô, anh hần học, dùng hai tay lắc cô, cô hãy nghe chính miệng cô nói đó, cô gọi ông ta là Theo, ông ta là chủ của cô, đủ già để làm bố cô, ấy thế mà cô gọi tên tục của ông ta. Này này đừng

có nói với tôi là mọi người gọi ông ta như vậy, bởi vì tôi nhớ rằng trước mặt mọi người cô vẫn gọi ông ta là Brugress cơ mà. Bộ hai người khéo giữ gìn để không ai có thể nghi ngờ nhưng thật ra cô quan hệ thân thiết với ông ta có phải không, Stephanie?

Cô lắc đầu quầy quậy: Ông ấy không bao giờ làm chuyện gì quá đáng với tôi cả, chưa bao giờ hôn tôi và cũng chưa bao giờ nói bất cứ một lời gì dù là một chút để tỏ ra có tính ý với tôi, không hề có. Chúng tôi trong sạch, tôi bị oan. Tất cả mọi chuyện mà anh nghe thấy ở toà án chỉ là dựng chuyện mà thôi.

- Vậy tại sao vợ của ông ta lại bắn ông?

- Bà ấy bị bệnh thần kinh, điều này thì anh đã biết. Khi lên cơn điên bà ta dám làm mọi thứ và Theo có mặt vào đúng lúc đó. Bà ta tạo nên câu chuyện giữa tôi và ông ta chỉ nhằm để giảm nhẹ tội của bà ấy. Bà ta cho rằng làm như vậy bà ấy sẽ được thoát tội. Một câu chuyện mà quan toà nghe sẽ thông cảm và hoàn toàn tin tưởng những gì bà ấy làm và sẽ chấp nhận chuyện bà đã làm.

Gerard lạnh lùng, nhìn cô với vẻ thờ ơ, cô nói thiết tha người run rẩy, anh buông vai cô và đi ngang qua phòng.

- Cô cần uống một chút gì đó.

Stephanie cắn môi nhìn theo anh, có lẽ anh không muốn nghe và chẳng muốn tin những gì cô nói.

- Brandy nhé? Anh ta hỏi mà không hề quay lại.

Cô không trả lời, từ từ bước đến cái sofa phủ gấm thêu và ngồi xuống. Về lịch sự dịu mát của phòng khách như mĩa mai cô. Cô chăm chú nhìn suốt phòng khách. Cô cảm giác nhìn thấy bà Violet Brugress rõ ràng như bà ta đang đứng ở đó với bộ mặt méo mó vì cơn điên của sự ghen tuông. Nếu cô nói cho Gerard biết Violet đã ghen vì anh chứ không phải vì Theo thì anh có tin cô không. Chắc là không, một khi anh không hề tin rằng cô chẳng có quan hệ tình cảm với Theo. Rõ ràng là anh sẽ nghĩ cô bày đặt ra chuyện Violet yêu anh để bào chữa cho sự vô tội của cô. Anh ta đã khẳng định ý nghĩ của anh về cô rồi. Cặp mắt khinh khỉnh kia sẽ nhìn cô với vẻ chế diễu nếu cô đem toàn bộ sự thật nói với anh ta. Chuyện bà chủ nổi cơn ghen vì Gerard, cô chưa từng nói cho ai biết. Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ nói, nhưng làm sao cô có thể làm nổi cái việc nhắc lại những lời của một người mà tinh thần không được bình thường đã nói trong lúc ghen tuông. Nghe thật là chất chúa, mà lúc đó ở vào cái tuổi 18 đối với cô những lời nói ấy thật là trần trụi và dơ bẩn. Cô thấy thương hại Violet, người đàn bà bệnh hoạn đã phải trả giá đắt cho hành động điên khùng của mình. Gerard quay lại chỗ cô, ngồi xuống bên cạnh cô và đưa ly Brandy tới tận môi: “Uống đi”.

Cô chậm rãi hướng đôi mắt mở to đầy đau khổ về phía anh rồi thì thào: “Anh làm tôi sợ” Thái độ quá đáng mà vài phút trước đây cô nhận thấy trên bộ mặt thôi thúc làm tình của anh thật giống hệt như cách bà chủ Violet đánh cô và cười phá vào mặt cô khi mà gương khẩu súng chĩa vào người đòi bắn cô cách đây 5 năm.

- Tôi mời cô uống rượu chứ có phải thuốc độc đâu. Anh cau mày, giọng lẽ nhe, tại sao cô lại sợ cả một ly Brandy hay cô sợ con người tôi khiến cho cô mất đi chính bản thân mình.

- Anh thừa biết là tôi không có nghĩ như vậy.

- Hãy thôi đi, đừng có giở trò ra với tôi nữa. Gerard đặt ly rượu vào bàn tay khép chặt các ngón tay cô quanh ly rượu rồi nói: “Cô hãy ngồi yên ở đây trong khi tôi mang các vali lên gác.”

- Tôi không ở đây đâu.

- Sau bữa trưa ta sẽ bàn việc đó, tôi đói rồi. Cô đói không? Chúng ta có thể đi ra ngoài hay là...

- Đi ra ngoài, cô vội vã với vẻ háo hức không che giấu.

Anh nhướn một nụ cười chế diễu. “Tôi nghĩ lại rồi, chúng ta sẽ ăn cơm tại đây. Chắc cô đã mệt sau một đoạn đường dài, cô có muốn lên phòng của cô và ngả lưng một chút không?”

Stephanie hất trơn ly rượu vào người của anh. Gerard kịp quay mặt đi nhưng rượu vẫn bắn tung tóe vào cả sơ mi lẫn áo vest. Anh bình thần đứng lên, lấy khăn tay lau những chỗ bị ướt, không nói một lời nào. Stephanie bỏ ly không xuống và lui sát về phía sofa.

Gerard nhún vai, tỉnh bơ. “Bây giờ tôi đi thay quần áo. Tốt hơn hết cô cũng lên lầu với tôi. Tôi không tin là cô chịu ngồi yên một cách ngoan ngoãn ở dưới này, tôi không biết cô sẽ làm chuyện điên khùng gì nữa khi tôi không ở bên cạnh cô, nên để yên tâm và tránh những chuyện phiền phức cô hãy làm ơn làm theo những gì tôi nói, có được không, Stephanie ?”

Cô biểu môi và nắm chặt lấy tay sofa, nhưng Gerard đã nhanh nhẹn túm lấy eo cô, và nhắc bổng cô lên: Cô muốn tự đi hay là tôi bế cô. Hình như cô thích mấy cái trò này thì phải?

“Buông tôi xuống”. Cô đành phải chịu thua, anh ta luôn có cách để khống chế cô, không bằng hành động thì cũng là lời nói khích và cô dù biết như vậy vẫn rơi vào bẫy của anh ta.

Gerard xách tất cả hành lí cùng cô lên lầu. Stephanie tuyệt vọng, cô muốn tìm cách nào đó để cho anh ta thấy được lẽ phải. Cách cư xử của Gerard tuy hơi bạo lực, ngoài cái đó ra thì anh ta khá quân tử. Gerard mở một cánh cửa, xách hành lí của cô vào, đặt xuống, quay lại hỏi cô: Phòng này cô thích chứ?

Cô đưa mắt nhìn quanh căn phòng, thật là xinh đẹp. Cô nghĩ. Căn phòng được trang trí bằng các màu kem, và tím hồng trông thật hiện đại.

- Đẹp đấy, tôi thích cách trang trí của ngôi nhà. Chắc anh đã nhờ mấy nhà thiết kế nội thất?

- Không, tất cả mọi chuyện đều là do một tay mẹ tôi lo lấy.

- Mẹ anh à? Stephanie lưỡng lự thường đi đến bên cửa sổ nhìn ra vườn cây rộng ở sau nhà. Bãi cỏ rộng, nhiều cây hồng và cây cảnh đang đâm chồi. Quay mặt lại, cô nói: Việc tôi có mặt ở đây, mẹ anh cũng có một phần trách nhiệm. Nếu như bà không đưa anh xem lá thư... tại sao bà cụ lại như vậy? Hiện giờ bà đang ở đâu, thế nhờ bà tới đây và thấy tôi đang ở trong căn nhà này thì sao?

- Mẹ tôi đang ở Essex. Gerard vừa nói, vừa cởi áo vest.

Stephanie nhìn anh với vẻ cảnh giác. - Anh định làm gì?

- Cởi áo ra, không lẽ cô không có mắt, vừa nói anh vừa cởi áo và tháo đến cravat.

Stephanie ước lượng khoảng cách từ cô đến cái cửa, liệu cô có kịp thoát ra khỏi đây trước khi anh ngăn cô không nhỉ? Cô thầm ngao ngán thừa nhận: “Không thể được, anh ta nhanh như sóc”. Cô đã thử mấy lần và lần nào cũng thất bại.

Gerard lịch sự mỉm cười: “Xin lỗi về chuyện này, nhưng tôi không tin cô”. Nói xong, anh bước đi trong khi Stephanie trần trần nhìn theo, tự hỏi không biết anh sắp sửa làm chuyện điên khùng gì nữa. Nhưng chỉ một giây sau là cô đã hiểu. Cánh cửa đóng sập lại, chìa khoá được xoay trong ổ, cô được ở một mình nhưng chẳng khác nào là bị cầm tù. Chạy bổ theo, cô đâm cửa thành thịch: “Mở cửa, tôi cần ra ngoài, anh có nghe không Gerard. Mau mở cửa...”

- Đương nhiên là tôi nghe thấy rồi. Từ phía ngoài, anh nói vọng vào. Tôi sắp điếc tai đây. Thôi đừng có lên cơn khùng như vậy nữa. Buồng tắm ở phía tay phải, vào trong ấy mà tắm rửa đi cô sẽ thấy khỏe khoắn hơn. Trong khi cô tắm tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa, chúng ta cần phải lo cái bao tử trước rồi cần gì chúng ta sẽ ngồi xuống bàn thảo.

Cô nghe thấy tiếng chân anh xa dần, đứng áp tai vào cửa, biết chắc anh đã đi vào một phòng khác, cô đứng đó suy nghĩ những gì anh đã làm trong suốt mấy giờ đồng hồ qua. Đúng là anh đã xử sự không được hoà nhã cho lắm, phải chăng anh ta lại muốn bày ra một trò khác để trêu ghẹo cô. Thỉnh thoảng cô vẫn thấy anh biểu lộ sự khoái chí: một tia lóe sáng trong mắt anh, cặp môi dẩu lên giống như anh đang cười cợt cô.

Thấy cửa có khoá, cô vội gài khoá lại, cô cũng hi vọng Gerard nghe tiếng cô khoá cửa. Quay lại cô xem xét ngắm nghía căn phòng một lần nữa. Giấy dán tường màu kem nhạt có những hình bóng lấm tấm nhỏ màu tím hồng na ná kiểu Victorian, Laura Ashley. Giường phủ vải bông màu kem đậm và có sọc, trên đầu giường có hang lô gối nằm, gối ôm hình trái tim. Mỗi cái gối đều có dải ren chạy dài dọc theo thân gối. Chính giữa có một cái cót tết bằng ruy băng màu đỏ, chụp đèn được đan bằng sợi bông màu kem và vàng, rèm cửa in hình bông lúa và hoa phù dung tím thắm mềm màu kem. Stephanie đi xung quanh phòng, rờ từng thứ. Cô muốn quên đi lí do tại sao cô có mặt tại đây, muốn chấm dứt sự căng thẳng mà cô đã trải qua suốt hai ngày và muốn được sống thoải mái một mình dù là không được bao lâu, trong căn phòng xinh xắn

này. Cô cảm thấy cô sẽ phải bực mình trong nhiều ngày nữa, thậm chí trong nhiều tuần nữa. Nhưng dù sao cũng còn nhẹ nhàng hơn 48 tiếng đồng hồ vừa qua kể từ lúc Gerard Tenniel xuất hiện và gây ra những chấn động lớn đến cuộc sống của cô.

Cô bước vào phòng tắm, ở đây cũng được trang trí cùng gam màu như phòng ngủ. Gạch hoa lát sàn màu kem nhạt, vài chỗ chen lẫn màu tím nhạt. Đồ đạc trong phòng đều có màu tím nhạt, thậm chí đây vừa dày vừa đẹp. Đặc biệt chạy dài 4 bên tường là 4 chiếc gương trong suốt vừa lớn vừa sang. Xung quanh những chiếc gương ấy là những sợi dây leo nên khi bước vào cô cảm giác như đang ở trong một khu vườn thơ mộng.

Stephanie mở một ngăn tủ đứng, thấy cả lô đồ dùng để tắm, nước tắm bọt, dầu tắm, phấn thơm, xà phòng. Cô chọn một bình nước tắm bọt, lắc mạnh rồi đổ vào bồn tắm, lấy tay vỗ nước cho bọt nổi lên. Cô tự hỏi không biết căn phòng này đã có bao nhiêu người phụ nữ xài qua rồi.

Các phòng trang trí và thiết kế dành cho phụ nữ, điều này thật rõ ràng. Cô đã nhận thấy điều đó trước khi cô bước vào buồng tắm, trước khi mở tủ đứng và nhìn thấy các đồ tắm chỉ dành cho phụ nữ. Dù cho ở đây không có cả lô những lọ nước hoa Pháp đắt tiền để ở trên các giá đi nữa, cô cũng biết rằng đã có người con gái nào đó đã dùng qua cái phòng này, chỉ đơn giản là không thể nào tưởng được Gerard lại đi dùng những lọ xà phòng, phấn thơm lừng này. Anh ta quen dùng thứ dầu thơm thật là đàn ông, tươi mát thiên về mùi thông hơn là mùi xạ, cô từ từ cởi quần áo và bước vào bồn tắm, nằm úp sấp, mắt nhắm nghiền.

Dù sao cô cũng cần thư giãn, làm dịu cơn căng thẳng đáng sợ đó đi, anh đã thay đổi nhiều. Miệng cô buồn bã trề ra. Đúng vậy sau 5 năm ai mà chẳng thay đổi, cô cũng đã đổi thay. Khi họ mới gặp nhau lần đầu cô còn đang là một thiếu nữ mất to. Có đúng là Gerard đã chinh phục cô hoàn toàn. Anh ta không giống bất cứ một người đàn ông nào mà cô đã được gặp: quyến rũ, hấp dẫn, lịch lãm. Cô nghĩ anh đúng là một người đàn ông của thế giới. Nếu đem so sánh với sự vụng về của bản thân cô, thì anh quả là tuyệt vời. Một thoáng xao động bỗng nhói trong lòng cô và cô nhớ cảm giác của cô lúc đó thế nào. Đúng là cô đã yêu anh, tại sao lâu nay cô vẫn cứ cho là cô không yêu. Tất nhiên hồi đó cô chẳng biết yêu là thế nào. Cô chưa đủ trưởng thành để có thể nhận biết những mơ mộng bay bổng lên 9 tầng mây và chìm sâu trong ưu tư chỉ là những vòng xoáy và đường quanh co của sự mê say đắm đuối thời trẻ và chưa thật sự hoàn toàn là tình yêu. Nhưng cái đó là tình yêu không thật nhưng nó lại tác động như một tình yêu thật sự: ở bên cạnh anh, cô đâm ra ngu ngơ và bẽn lèn, cô hoảng sợ cả những xúc động của chính mình. Trong vòng cương toả của lực hấp dẫn mạnh như vậy mà đôi khi lại do chính cô gây ra bằng cách ve vãn anh, gần như mời mọc anh ta hôn mình. Nhưng chỉ có một giây sau cô lại tránh né, sợ anh có thể hiểu, đọc thấy ý đồ của cô qua sự mời mọc ấy.

Giờ đây với sự nhận thức muộn màng, cô hiểu ra đó chính là mối tình đầu điển hình, mối tình này sẽ trở thành hiện thực nếu đối tượng đó là một chàng trai trạc tuổi cô, là một người nào đó chưa từng trải cũng như cô, cô chẳng biết cách nào để dừng bị anh ảnh hưởng nhiều quá.

Gerard thừa nhận trong thời gian quen biết cô, anh đã thận trọng gìn giữ để mối quan hệ của họ luôn trong sáng, không có sự kích thích của nhục dục để tránh làm cô hoảng sợ. Bây giờ nghĩ lại cô thấy đúng là như vậy, anh đã làm chủ mọi tình huống: cố gắng không quá gần gũi, không lợi dụng sự non nớt của cô để mà ép cô phải làm tình với anh, và cô cũng phải thừa nhận rằng, cô sẽ không biết phải làm gì nếu như thật sự Gerard đòi hỏi điều đó và chính bản thân cô cũng có lúc yếu lòng khi mà anh hôn cô, anh rất nhẹ nhàng, chỉ phớt qua môi cô, còn cô thì thấy vậy là chưa đủ, không muốn anh chỉ dừng lại ở đó và lấy làm ngạc nhiên tại sao Gerard luôn giữ khoảng cách với cô. Có những lúc cô thấy anh nhìn cô bằng đôi mắt đầy nhục dục, nhưng liền sau đó lại tỉnh táo lại ngay. Rõ ràng cô đã tạo niềm háo hức trong anh, nhưng vì nâng niu cô anh đã cố kìm nén trong lòng. Lúc đó cô không hiểu tại sao anh lại làm như vậy, cô từng hỏi: phải chăng anh chê cô quá non trẻ, không có kinh nghiệm hay cô không đủ sức hấp dẫn anh. Một người đàn ông đầy hấp dẫn. Thậm chí cô cũng chẳng nhận thấy chính anh ta nắm trọn quyền điều khiển. Anh ta chẳng hề đổi trá khi nói rằng anh ta đã đối xử hết sức thận trọng đối với cô.

Mặt cô bắt đầu nóng bừng lên, cô ngồi dậy mở mắt ra, làm dềnh lên một làn sóng nhỏ bọt thơm khi người cô di chuyển trong bồn tắm.

Phải chăng anh đã yêu cô, thực sự yêu, điều này có thể giải thích, cái thái độ khinh bỉ lạnh lùng mà cô nhìn thấy trên gương mặt anh hôm dự phiên tòa. Phải chăng cô đã xúc phạm anh?

Gerard là một người đàn ông đầy kiêu ngạo, không cho phép bất cứ ai xem thường mình, cái ý nghĩ bị xúc phạm đối với anh là không thể chấp nhận được. Nếu đằng sau sự cư xử hiện nay của anh đối với cô chỉ vì sự xúc phạm mà lúc trước cô đem lại cho anh thì cô chỉ còn có một cách là làm cho anh thấy được Violet đã nói dối, còn bản thân cô, cô chưa hề lừa dối anh hoặc muốn xúc phạm anh. Nếu có cơ hội để nói rõ với anh thì họ sẽ có cơ may chấm dứt những màn cãi vã không cần thiết, ném vào nhau những lời gay gắt, thoả mạ và rồi thì...Stephanie bước ra khỏi bồn tắm không muốn nghĩ tiếp những diễn biến sau đó.

Cô lấy một trong những khăn bông tắm to để một ngăn trong tủ treo ở phía sau bồn tắm, quần khăn quanh người và đứng ngắm nghía bộ mặt đỏ bừng của mình ở trong gương. Sự phản chiếu của các cây nhỏ quanh cô làm cho cô có vẻ như một người mới chui trong rừng rậm ra và kì cục thay điều đó lại đúng như cảm nghĩ, cô thấy mình đang mắc bẫy trong buồng hơi nóng bỗng tối om và đang cố tìm lối thoát ra ngoài.

Cô đang dùng khăn chà sát người chợt nghe thấy tiếng mở khoá của phòng ngủ. Gerard đã hiểu là cô đã cài chốt trong nên anh ta đập cửa.

- Bữa trưa đã sẵn sàng. Ăn đồ nguội thôi, tôi e rằng chỉ có rau và quả.

- Năm phút nữa tôi sẽ xuống. Cô đứng trong buồng tắm nói với ra và vẫn tiếp tục lau mình.

Nếu cô bình tĩnh và đối xử với anh nhã nhặn hơn, có lẽ anh thôi không giở trò gây căng thẳng thần kinh của cô, và biết đâu họ chẳng lại có một bắt đầu sáng sủa hơn.

- Được, nhưng đừng lâu quá đấy nhé. Tôi đói bụng lên rồi.

Anh đi xuống nhà, cô mở vali lục tìm thứ gì mặc vào có thể làm cho cô trông tươi tắn và đỉnh đạc. Cô ngờ rằng trong toàn bộ thái độ thù địch

và cấu kỉnh của Gerard anh ta vẫn coi cô như một cô bé 18 mà anh muốn xoay vần ra sao cũng được. Đã đến lúc phải cho anh thấy cô không còn là một cô bé nhút nhát nữa. Cô đã là một người đàn bà trưởng thành.

Cô lấy ra một bộ bằng vải màu trắng, cổ áo bằng vải bông xanh và ghi lê trắng. Trong khi cô chải mớ tóc nâu dày cho đến sáng bóng lên, thoa chút son môi màu tím hồng và đánh một chút phấn xanh mờ ở mắt. Cô nhấn nhó ngắm nghía mình ở trong gương. Trông có vẻ bình tĩnh lại một chút, nhưng trông bình tĩnh và cảm thấy bình tĩnh là hai chuyện hoàn toàn khác. Nhưng dù sao đó cũng giúp cô cảm thấy tự tin hơn khi đứng trước Gerard.

Cô tìm thấy Gerard ở trong căn bếp đầy ánh sáng mặt trời nằm ở phía sau nhà nhìn ra vườn cây. Thấy cô, đôi lông mày của anh nhướng cao lên.

- Đây rồi, tôi định rót tí rượu vang, vang trắng đấy. Tôi hi vọng là cô thích thứ này.

- Cám ơn anh, đừng rót cho tôi, giữa ngày tôi không uống vang, nó hay làm tôi buồn ngủ. Cho tôi xin một chút nước.

Cô ngồi xuống, nhìn anh rót rượu vào ly, anh phác một cử chỉ về phía tô salad : cô tự lấy thức ăn đi. Anh ngồi xuống lấy một miếng dăm bông rán rồi đưa đĩa thịt cho cô.

- Cám ơn, cô lấy cho mình một lát thịt mỏng, và một ít salad.

- Cái nhà này hình như hơi rộng đối với một người độc thân? Cô lịch sự hỏi, tưởng như họ là những người xa lạ.

- Quá rộng ấy chứ, anh vừa nhắc li rượu vang lên vừa thừa nhận.

- Vậy anh mua nó làm gì ?

- Tôi đâu có mua, tôi được thừa hưởng căn nhà này từ người chú của tôi. Ông ấy là người độc thân đã sinh ra và cũng chết ở ngôi nhà này. Gerard đưa mắt nhanh về phía cô. Tôi mong rằng đó không là điều làm cô sợ.

- Vì sao nhỉ? Tôi có biết ông ấy đâu, và tôi nghĩ rằng phần lớn các ngôi nhà cổ đều là từng chứng kiến tử cũng như sinh.

- Chú tôi tính khí khá kì cục, ông chỉ để lại cho tôi ngôi nhà với điều kiện vào thời điểm ông chết tôi phải độc thân và sau đó 10 năm vẫn chưa lấy vợ.

Stephanie đang đưa thức ăn lên miệng liền ngừng nửa chừng: Tuyệt thật.

Gerard cười nham nhở một cách tinh quái, chú George không tính đến trường hợp khi chú ấy mất tôi mới được 15 tuổi.

Cô bật cười:Ồ, và chưa lấy vợ.

- Chưa, tôi đâu có táo hôn đến mức đó. Anh đáp tỉnh bơ.

Stephanie liếc nhìn anh qua làn mi, đôi môi cong tựa như mỉm cười. “ Và thời hạn sau 10 năm đó đã qua rồi có phải không?”

Gerard vươn người qua bàn, và hôn vào mũi cô.

- Cám ơn, tôi chưa bao giờ nghe một lời chúc mừng đáng yêu đến như vậy .

Mặt cô dần dần ửng hồng và cô nhìn xuống. Trước khi cô kịp nghĩ ra câu gì để nói tiếp thì chuông cửa đã reo ầm lên. Gerard cau mày.

- Ai thế nhỉ? Anh ném cái khăn ăn lên bàn, và miễn cưỡng đứng lên. Ai thì ai, tôi cũng sẽ tổng cổ hần đi, anh bước ra ngoài và cô nhìn theo. Trong giây phút vừa qua, cô đã quên rằng họ là kẻ thù của nhau.

Ở bên kia bàn, mặt anh cười cười và cô cũng mỉm cười đáp lại, anh lại tặng cô một nụ hôn phớt nhẹ, tinh nghịch lên mũi và cô cũng chẳng nhớ tại sao cô lại ở đây, anh đã làm gì với cô và anh sẽ còn tính làm gì nữa.

Tiếng Gerard từ ngoài tiền sảnh vọng vô: Julia em làm cái quái gì ở đây thế?

- Gerard đừng có đứng ý ở đây như một thằng ngố nữa, dỡ cái hộp này cho em nào, anh không thấy là nó nặng làm em đứng không vững nữa hay sao?

- Em tới một mình à?

- Tất nhiên là một mình, xem ra hôm nay anh chẳng được tinh mắt đấy, hay là mấy bữa nay anh nhìn ra một thành hai đấy hả? Em biết rồi, sớm muộn anh cũng uống rượu mà, các luật sư đều như thế cả, cái đó là một ngẫu nhiên có tính chất nghề nghiệp, thôi tránh ra nào, anh làm gì mà cứ nhìn trân trân em thế. Em đến để ăn trưa, đừng có phiền lòng, em sẽ tự mình làm lấy mà.

Họ cùng đi tới, tiếng nói chuyện gần đến rõ ràng hơn, họ đang tiến về phía căn bếp, Stephanie ngồi ngay đơ, tự hỏi làm gì bây giờ? Ngồi lại hay tránh đi nơi khác.

- Nếu em mệt, Julia, em cứ ngồi nghỉ ở phòng khách, anh sẽ mang thức uống và vài cái bánh cho em, chỉ 5 phút thôi, tiếng Gerard vang lên rõ mồn một.

- Em thêm ăn cái thứ bánh kẹp do anh làm, em rùng mình khi nghĩ không biết vị của nó sẽ ra thứ gì?

Cửa bếp mở ra, một phụ nữ cao lớn, ăn mặc chải chuốt bước vào. Cô dừng lại ngắm Stephanie. -Ồ, cô ta quay lại nói thẳng thừng vào mặt Gerard : Em thấy là anh đang có khách, chính vì thế anh chẳng vui vẻ gì khi thấy em.

Stephanie đứng lên, mặt đỏ bừng. Rõ rồi, người đàn bà này là một trong những người bạn gái của anh ta. Cô ta xem ra đúng là loại đàn bà mà Stephanie nghĩ rằng anh ta thích đi lại. Quần áo cô ta thật sang và đắt tiền, loại mới nhất. Tóc cô ta vàng nhạt có ánh bạc được quấn thành búi ở sau đầu. Dạng mặt thanh tú nhưng cũng khó xếp hạng.

Chẳng thể gọi là đẹp nhưng cũng đập vào mắt người khác.

- Julia, đây là Stephanie Stuard. Gerard nói, miệng bành ra có vẻ sőt ruột. Stephanie, đây là em họ tôi Julia.

Julia trầm ngâm nhìn cô rồi đưa tay ra.

- Chào chị, vậy chị là Stephanie đấy ư?

Gerard và Stephanie đưa mắt nhìn nhau. Hai người nhìn nhau lộ vẻ ngạc nhiên. Julia hết nhìn người này lại nhìn người kia, lộ vẻ thích thú điều cợt.

- Có gì đâu mà phải đập bụi cây để tìm . Chị là lí do vì sao tôi có mặt ở đây đây

Gerard vội hỏi: Em nói cái gì thế?

Julia nhàn nhã bước tới, ngồi xuống bên bàn.

- Món xà lách ngon đây, anh thân yêu, rót cho em một ly sablitz đi, trong khi đó em lấy thức ăn.

Gerard quơ chai rượu vang, đến bên cạnh cô, mắt đỏ xạm vì giận.

- Này bỏ cái lối úp mở chết tiệt ấy đi, Julia. Em muốn nói cái gì? Thế Stephanie là lí do khiến em đến đây ư ?

Julia cầm cái lọ nhỏ đựng nước sốt. - Cái này là tươi hay lấy trong bình ra.?

- Lấy ở trong bình. Gerard nổi cáu.

Cô ta buông ngay lọ nước sốt xuống, mũi chun lại.

- Đồ lười chầy thây. Lí ra anh phải tự mình làm lấy thì ăn sẽ ngon hơn nhiều.

- Juli, anh hết kiên nhẫn rồi đây. Đừng có lòng thông các chuyện vợ vắn ấy nữa.. Anh ta rót một ly vang trắng rồi đưa cho cô. Tại sao em đến đây?

Julia ranh mãnh nhìn anh rồi Stephanie.

- Trước đây một giờ em nhận điện thoại của mẹ anh. Bà cụ vừa nhận được một cú điện thoại long trời lở đất của một người tên là Robert Stuard.

- Hả, Stephanie bật thốt lên, rồi vội đưa tay ôm lấy mặt.

Julia nhìn cô, tùm tùm cười, mẹ anh điện đến đây, nhưng không có ai nhận điện. Vì vậy bà mới gọi em hỏi em có biết anh về tới đây chưa. Bà lo lắng. Trong điện thoại chắc Robert đã thổi ra lửa và lưu huỳnh nên dì Louise đã hình dung thấy anh ta đang nã súng vào anh. Hình như anh ta nói anh đã đem cô em gái của anh ta đi với anh. Anh ta coi việc đó đúng là tởm bại. Anh định đưa chuyện này đến đâu hả Gerard?

6. Chương 6

Stephanie đứng lên, mắt bần thần.

- Tôi phải đi thôi, không thể ở đây được, lỡ anh Robert đến Luân Đôn tìm tôi thì sao? Không thể để anh ấy thấy tôi ở nhà anh được.

Gerard vội nắm cứng lấy tay cô khi cô định chạy ra cửa.

- Đừng có hốt hoảng, sớm hay muộn cô cũng phải gặp anh cô, chính cô đã nói thế rồi cơ mà. Anh ta chẳng có quyền gì với cô, nếu anh ấy đến cô có thể giải thích tại sao cô bỏ đi và anh ấy phải chấp nhận quyết định của cô.

Cô chưa chút ngó anh.

- Tôi không nghĩ là mình có thể giải thích ổn thỏa được. Chính anh đã chẳng thêm tin một lời nào của tôi, làm sao anh Robert lại tin.

- Anh ấy là anh ruột cô, trong trường hợp này cô có thể nói thật với anh ấy.

- Thì với anh tôi có nói dối bao giờ đâu?

- Cô không nói dối ư? Miệng anh dẫu ra.

Julia ngồi nghe, vẻ tò mò và háo hức, trong khi đó vẫn bình tĩnh ngồi ăn giả bộ như đang coi TV vậy. Stephanie liếc mắt nhìn cô ta cẩn môi. Đây chẳng phải lúc, là nơi để họ trao đổi những chuyện khó chịu này, nhất là trước mặt người lạ. Cô bảo Gerard: " Tôi không muốn nói thêm lời nào với anh nữa".

- Tốt thôi, vậy cô đừng nói nữa.

- Ôi, tại sao anh lại nổi khùng lên như thế, cô thần thờ.

- Anh ấy xưa nay vẫn vậy, Julia để luôn vào.

Gerard hướng cặp mắt lạnh lùng về phía cô em họ.

- Lại giờ cái điệp khúc chen ngang ra đây, chúng tôi có thể giải quyết với nhau mà cóc cần những lời bình của cô. Tôi không nhớ là có mời cô ăn trưa hay không? Nhưng xem ra giờ đây cô đã chén sạch hết thức ăn rồi còn gì. Thế cô có nghĩ là sắp phải ra về hay không?

- Tuyệt, Julia nói, đẩy lùi cái đĩa của cô ra, ngã lưng tựa vào ghế một cách cẩu thả. Rõ ràng là cô không có ý định ra về ngay vào lúc vở kịch đang hồi gay cấn. Cô nói tiếp. " Em vất vả đến đây là để cảnh cáo anh..."

- Vậy là cô đã biết. Gerard ngừng một lát rồi nói tiếp, đồ nhóc mũi dài tọc mạch.

Julia đưa tay vuốt ngược mái tóc, mắt nhìn xuống mũi. - Đồ nhóc, anh bỏ cái lối nói ấy đi nhé.

Stephanie lầm bầm: " Không hiểu làm sao anh Robert lại phát hiện ra nhanh như vậy."

Julia nhìn cô tủm tỉm cười: "Ồ điều đó tôi có thể nói cho chị biết được, chắc hẳn anh ấy gọi tới khách sạn nơi chị làm việc và họ đã nói cho anh ấy biết chị đã đi cùng Gerard, đôi mắt sáng và tinh nghịch của cô nhìn Stephanie rồi chuyển đến ông anh họ. Bây giờ tôi đã có thể hình dung thấy hàng tit lớn trên báo " Luật sư bị bắt giữ vì tội bắt cóc"

- Câm mồm đi, Julia. Gerard cau kỉnh.

- Luật sư bào chữa đầy chứ. Stephanie sửa lại.

Julia đồng tình.

-Ồ gọi thế có vẻ hay nhỉ.

- Thật là tệ hại, Anh Robert đã gọi điện đến khách sạn. Tôi đâu ngờ là anh ấy lại biết sớm thế, làm sao anh ấy nhận được thư của tôi nhanh quá vậy nhỉ. Mãi đến 8h sáng tôi mới bỏ thư kia mà.

Mắt Julia lộ vẻ quan tâm đến câu chuyện: " Nếu là thư trong nội bộ địa phương thì thường được giao cho người nhận vào giữa ngày."

Stephanie nhăn mặt: "Có thể như vậy lắm, tôi đã quên thùng thư phụ, đúng lúc mình chẳng muốn bưu điện tỏ ra siêu hiệu quả của nó, thì nó lại làm cho mình bối rối ra."

-Ồ, Julia tán thành.

Stephanie cảm thấy thích Julia liền đưa mắt nhìn cô ta đầy ý nghĩa.

- Chị có thể đặt giúp một phòng khách sạn, không mắc mà lại đàng hoàng được không?

Gerard nói nhanh.

- Cô sẽ không đi đâu cả.

- Nếu chị cần một chỗ nào đó để ở tối hôm nay thì trong căn hộ của tôi có một phòng trống. Julia gợi ý.

Gerard nói to: "Không", mặt mày xù xì.

Julia phớt lờ anh ta, vẫn cứ nói : Phòng thì nhỏ nhưng giường thì đàng hoàng lắm.

- Cô có nghe tôi nói gì không? Gerard vẫn gằm gừ , túm lấy ngay tay của Stephanie. Cô không đi đâu cả. Julia , làm ơn rút ngay khỏi đây, đúng là em làm rối tung mọi việc.

Sự đe dọa tiềm ẩn của anh ta dường như chẳng làm cho Julia sợ. Nụ cười tươi tắn của Julia giúp Stephanie cảm thấy dịu dàng hơn.

- Nói cho chính xác thì cái việc mà em đang bị buộc tội làm rồi đó là cái gì nhỉ? Cái gì? Julia chất vấn lại, nhìn hai người một cách thâm thúy.

- Chẳng là cái gì cả. Stephanie vừa nói vừa gỡ bàn tay ra khỏi bàn tay của Gerard đang nắm chặt cô, và tôi sẽ rất cảm ơn nếu như đêm nay tôi được nghỉ tại nhà của chị.

Gerard lúc này đã nóng mặt lắm rồi:

- Phải chăng cô đã quên không còn nhớ là tại sao cô lại cùng đi với tôi? Xin nhớ cho là mọi chuyện vẫn giữ nguyên si như cũ.

Trên mặt Stephanie thoáng có chút do dự, cô hấp tấp nói: “Anh sẽ không làm điều đó.”

- Cái gì thế, Julia tò mò hỏi.

Gerard bực bội:

- Tôi không chơi bài bịp.

- Nói dối như cuội, anh chơi bài chuyên ăn gian.

- Ôi lạ chưa, cô có cảm hòng hay không?

Stephanie liếc mắt dò hỏi Julia:

- Chị Julia này, anh ấy có dám làm ẩu không?

- Như quý ấy, Julia vừa cười vừa nói. Cô nhìn thấy Stephanie xui mặt rồi cau mày, còn Gerard mỉm cười đắc thắng một cách trâng tráo và sống sượng.

- Julia, cô ấy sẽ không đi với cô đâu, cô chỉ còn có cách ra về thôi.

Julia lại ngồi ngả người ra, bắt chéo cặp chân thon dài:

- Em sẽ ở lại đây, em nghĩ Stephanie đang cần có chỗ tựa là nữ giới trong cái nơi thống trị của nam giới này. Gerard giận sôi lên, miệng mím chặt cái kính. Sau một lúc nhìn chăm chú cả hai người, anh nghiêng răng nói :

- Không, ở đây chẳng có phòng nào có thể dùng được.

- Trên gác có 6 phòng, ở đây có mấy người nào?

- 4 phòng thì hàng bao năm nay có ai dùng đâu, giường nệm ẩm ướt, từ hè năm ngoái chưa được phơi phóng lần nào .

- Ẩm một chút chẳng làm em sốt.

- Cô đâu có mang theo đồ ngủ, tại sao cô không về nhà hả Julia?

- Chị có thể lấy áo của tôi mà dùng. Stephanie mời mọc.

- Cảm ơn tôi sẽ mượn chị, Julia thích thú nói, rồi dang hoàng bước ra khỏi bếp. ” Giờ thì em lên gác chọn phòng”.

Gerrard nói to đuổi theo: ” Ngủ trên giường ẩm em sẽ bị sưng phổi đấy”.

Đến cửa Julia ngoái lại cười thật tươi như chọc tức và trêu người: ” Nếu nệm ẩm em sẽ hong trước lò sưởi điện”, cô tiếp tục bước lên cầu thang. Stephanie đi theo, nhưng Gerard đã nhanh chóng đứng chặn giữa cô và cánh cửa. Anh ta chặn cửa bếp và khoanh tay đứng dựa lưng vào cửa.

- Tôi không muốn Julia ở lại đây, cô hãy thuyết phục để nó về đi.

Cô chịu đựng cái nhìn thật ngầu của anh và kiên quyết lắc đầu.

- Stephanie, anh xuống giọng thật dịu dàng, và ngọt ngào rồi đột ngột anh tiến sát tới gần cô, cô cảm thấy ngạt thở vì sự gần gũi này. Trên mặt anh những nét cau kỉnh và căng thẳng đã biến mất. Cô cảm thấy bối rối trước cái nhìn dịu dàng và hấp dẫn của đôi mắt xám ấy. Có sự thay đổi chiến thuật, anh định làm gì đây? Cô chẳng tin tưởng nổi anh nhưng cô cũng không tài nào chịu đựng nổi cái cách mà anh nhìn cô. Nó làm cho đầu óc cô không được tỉnh táo, y như cô đã từng gặp hồi cô mới 18 tuổi.

- Làm thế nào có thể hiểu được nhau nếu chúng ta không ngồi riêng, anh vừa hỏi vừa đưa tay khẽ vuốt má cô.

Stephanie cứng cả người trước sự vuốt ve quyến rũ đó, cô nhận thức sâu sắc sự đụng chạm dịu dàng của những đầu ngón tay trên má cô.

- Nhưng đó đâu phải là mục đích, có phải thế không, cô khàn giọng nói: " Anh muốn"... cô ngưng bật, cắn môi.

- Muốn cái gì? Sao cô không nói tiếp, anh dẫu môi lên hỏi, lúc này trên mặt anh lộ vẻ khiêu khích.

- Ngủ với tôi, cô nói tiếp, mặt đỏ bừng và không còn dám nhìn vào mắt anh.

- Thế cô có biết cách nào hay hơn để khám phá giới tính đối lập hay không?

Nhận thấy vẻ chế diễu trong giọng nói của anh, cô giận dữ nhìn thẳng vào mặt anh ta và hét lên: " Tôi sẽ không ngủ với anh"

- Thế cô có ngủ với Cameron không? Câu hỏi được quăng ra với tốc độ và mức sắc bén của con dao găm.

- Không, cô căng thẳng.

Anh bóp lấy cằm cô, các ngón tay siết chặt không cho cô thoát ra. "Hãy nhìn vào tôi đây này".

Cô nhìn anh, cặp mắt xanh lơ đầy căng thẳng và hồi hộp. Anh đứng sát vào người cô, nhìn chăm chú vào mắt cô như muốn đọc ý nghĩ của cô ở trong đó.

- Cô có yêu anh ta không?

Mắt cô lay động nhưng cô không trả lời.

- Có không? Anh gần giọng.

- Tôi chẳng rõ nữa, cô thú nhận với vẻ đau khổ, tôi chưa có đủ thời gian để khẳng định lòng mình, có thể đó là yêu mà cũng có thể là sẽ yêu. So với bất kể ai khác tôi thích anh ấy hơn cả, chúng tôi hợp nhau. Euan Cameron là loại đàn ông mà hầu hết các cô gái mơ ước được lấy làm chồng. Anh ấy dịu dàng chu đáo tế nhị và...

- Một tấm chồng tốt từ vật chất, Gerard kết thúc hộ khi thấy cô dừng lại. Ở miệng anh ta lại thấy hiện lên cái vẻ nhạo báng cay độc. Cô quen anh ta bao lâu rồi?

- Đã hai năm nhưng tôi chỉ mới hẹn hò đi chơi chưa tới một năm trước đây. Thật ra cô biết là Euan đã theo đuổi cô trước khi anh mời cô đi chơi.

- Vậy là không phải là mới gặp là yêu ngay phải không?

- Tôi chẳng tin cái thứ tình yêu mới gặp là bập vào ngay.

Gerard nhìn cô một cách kì quặc, và cô cảm thấy xấu hổ vô cùng. Giọng nói của cô có âm hưởng ưu tư kì lạ, một thứ luyến tiếc cam lạng. Thật ra cô đã từng mong ước vào mối tình mới gặp là yêu ngay. Cô đã yêu Gerard từ lần gặp đầu tiên và dĩ nhiên mối tình đó đã trở thành ảo tưởng. Trong một thời gian ngọn lửa tình đó đã cháy bùng trong cô nhưng rồi nó tắt ngấm bỏ mặc cô đau khổ và vỡ mộng. Nay cô chẳng còn muốn tin vào những xúc cảm đột ngột và mãnh liệt ấy nữa. Chính vì vậy cô đã tin vào sự thận trọng của Euan khi anh đến với cô. Ít nhất cô cũng được yên tâm là anh đã không lao bừa vào, anh không bao giờ hành động khi chưa xem xét kĩ, cô có thể tin cậy vào anh. Anh điềm đạm và đáng tin nếu anh cầu hôn, có nghĩa là anh đã hoàn toàn tin rằng cô hợp với vai trò người vợ mà anh hằng mong muốn.

Gerard dịu dàng hỏi:

- Cô đã từng yêu ai chưa?

Stephanie lạnh toát cả người. Ngược lên nhìn cặp mắt xám có tròng con ngươi màu tối, đôi mắt này có một sức hấp dẫn mê hoặc đối với cô. Cô sợ mình sẽ bị nhấn chìm trong chiều sâu thăm thẳm của chúng. Anh có một sức mạnh thâm kín nào đó mà cô không thể kháng cự, không cần đụng chạm vào anh. Cô đọc sức mạnh ấy trong mắt anh và lập tức bị cuốn hút bị mê hoặc hết như con thiêu thân đập cánh lao vào ánh sáng của ngọn lửa dù nó biết rằng nó sẽ bị thiêu cháy.

Cọ tự nhủ phải làm sao không để điều đó xảy ra với cô, cô không thể để anh ta đẩy cô xuống vực thẳm. Cô nhắm mắt, gạt hình ảnh của anh ra ngoài.

- Không, cô nói giọng khô khốc, không, chưa hề.

Cô nghe thấy tiếng thở của anh hết sức gần. Ngón tay anh từ má tuột xuống cổ cô, cô cảm thấy choáng váng, vội lùi lại, cho tới khi chúng không chạm được tới cô.

- Chưa hề ư? Trong giọng nói của anh có len lõi giọng khiêu khích.

Cô hiểu anh ta đang ám chỉ đã có lúc cô cũng từng yêu anh. Cô cố gắng mở mắt ra, “tôi đã từng tưởng mình yêu 1, 2 lần nhưng tôi đã lầm...”

Gerard cau mày, vẻ dịu dàng của anh biến mất. Ánh mặt trời làm cho mái tóc vàng nhạt của anh dường như bốc cháy và dưới nó là một khuôn mặt đàn ông thô bạo, cặp mắt suy tư có màu u ám của bầu trời mùa đông là cái miệng căng thẳng như sợi dây đàn. Stephanie trái lại cảm thấy thư thái. Mỗi nguy hiểm đã qua rồi. Khi Gerard cau có như vậy cô có thể kháng cự lại xúc cảm đó của anh. Chính nụ cười và cái nhìn đầy nhục dục của anh làm cho chân cô run rẩy và trái tim mềm nhũn.

- Tôi muốn hiểu cô, anh lầm bầm. Cô có tài lẩn tránh như con mèo trong đêm tối vậy. Đôi lúc tôi tưởng đã nhìn thấy cô và thò tay ra bắt thì cô lại luồn qua các ngón tay tôi đi mất.

Cả hai đều nghe thấy tiếng chân của Julia bước xuống cầu thang. Gerard liền tiến về phía bàn ăn và bắt đầu dọn dẹp. Stephanie tuy vẫn còn hơi run rẩy, mấy phút cuối cùng vừa rồi thần kinh của cô như căng ra nhưng cô vẫn đến bên bàn giúp anh dọn dẹp.

Cửa phòng ăn bật mở Julia mỉm cười bước vào.

- Các phòng đều hoàn toàn khô ráo và thông thoáng. Cô lắc tay anh họ mình, tôi đã chọn cái phòng to ở phía trong, sát phòng chị đấy Steve ạ. Nếu ban đêm có bị ác mộng chị cứ hét lên gọi tôi nhé. Cô nham nhở cười và Steve uể oải nhếch mép cười mỉm. - Tôi sẽ la nếu cần.

- Hoặc giả có bất cứ kẻ đột nhập nào xông vào phòng chị, tất nhiên Julia thì tháo và nhướng mắt về phía Gerard.

Anh nhe răng với cô làm ra bộ cười. - Em tưởng mình khô hài lắm phải không?

Chẳng thêm để ý đến thái độ cáu bẳn của Gerard, cô lên tiếng hỏi Steve:

- Chị tính ở lại Luôn đôn bao lâu ?

- Tôi tính tìm việc làm ở đây.

- Loại việc như thế nào?

Gerard vội chớp lấy ngay : Tôi đã có sẵn một việc cho cô rồi.

Julia tò mò nhìn anh :

- Trong các văn phòng của anh ư?

Anh gạt đầu.

- Nhân viên tiếp đón của chúng tôi mới nghỉ việc, cô ấy có thể bắt tay vào làm ngay. Cô ấy làm việc cùng với cô gái hiện có mặt để học việc.

- Chị đang làm việc gì hả Julia? Steve vừa lau xong bàn quay sang hỏi.

- Chẳng làm cái cốc khô gì cả. Gerard nói mỉa.

- Tôi nghiên cứu thị trường. Julia đưa mắt nhìn anh họ rồi nói tiếp. - Gerard hay chế điều công việc của tôi nhưng thật ra tôi phải làm việc vất vả lắm. Giờ giấc làm việc khá lung tung, có những ngày tôi chẳng có mấy việc để làm. Nhưng khi có dự án thì phải làm liên miên tới ngày. Cô đến bên một ngăn tủ, tôi muốn uống một chút cà phê, chị có muốn uống không Steve.

- Tốt nhất là nên xéo về nhà đi, Gerard cộc cằn, bước ra ngoài và sập cửa sau lưng mình.

Julia quay lại, tay đang cầm một túi nhỏ hạt cà phê chưa xay. - Ôi trời, tính khí mới khiếp chưa, thật chẳng có gì hung bạo bằng giống đực bị vỡ mộng có phải thế không?

Cô ta kiểm một cối xay cà phê, bắt đầu bỏ hạt vào trong đó, Steve bên lên nói :

- Chị thật tốt quá, vì tôi mà chị phải chịu bao nhiêu điều phiền hà. Được bầu bạn với chị tôi thích quá.

Julia đã xay xong và đổ đầy bột cà phê vào bình pha. - Tôi có được phép biết chuyện xảy ra như thế nào không hay đây là bí mật chết người?

Steve do dự, cô chẳng thích đem quá khứ của mình kể cho người khác nghe. Julia cầm điện bình cà phê, đừng nói nếu chị không thích, Julia lầm bầm mà không quay đầu lại. “ Đúng như Gerard vừa nói, tôi có tính tò mò bẩm sinh. Nếu chị muốn nói tôi có thể giữ kín nếu chị muốn có vậy thôi.”

- Chị có thân thiết với Gerard lắm không? Steve tò mò hỏi. Trước đây anh chưa bao giờ kể cho cô nghe về cô em họ này. Nhưng thật ra 5 năm trước đây họ không bao giờ nói với nhau chuyện gì ngoài chuyện của hai người.

Julia nhìn cô mặt hơi nhăn nhó, - Mẹ tôi và mẹ anh ấy là hai chị em sinh đôi và hai bà thương yêu nhau lắm, đến tận bây giờ hai bà vẫn giống nhau như đúc, có lẽ điều này có thể giải thích vì sao Gerard và tôi hao hao giống nhau, đương nhiên là anh ấy nhiều tuổi hơn tôi. Cô ta nhe răng cười. - Tôi hi vọng chị nhận thấy điều đó.

Steve thích thú nói. - Tôi đâu có biết gì.

- Anh ấy hơn tôi đúng 10 tuổi, khi tôi mới ra đời anh ấy đã là một học sinh có sừng có mỏ. Anh ấy tuyên bố sẽ thường xuyên đẩy xe nô cho tôi. Khi tôi mới chập chững anh ấy đã thường quay tròn tôi, cái này thì tôi còn nhớ, mẹ tôi vẫn luôn luôn canh chừng anh ấy như là canh diều hâu và sợ anh ấy làm chết đứa con cưng của bà. Tôi là con một mà. Lại còn muộn màng nữa chứ.

Chuông cửa bỗng vang lên dữ dội, Steve tái mặt và căng thẳng, cô thì thào. “Robert?” rồi trân trân nhìn Julia.

- Chắc không phải đâu, tôi nhớ chắc là dì Louise bảo tôi là anh ấy đang ở một nơi nào đó. Làm sao anh ấy có thể đến nhanh như vậy. Julia nhìn đồng hồ của mình rồi ngạc nhiên, trời đất ơi, tôi đã ở đây gần hai tiếng rồi cơ à. Như vậy nếu anh ấy gọi điện cho dì Louise một giờ trước khi dì điện cho tôi thì Cô nhìn Steve lòng không thanh thản.

- Anh ấy đây, Steve nói rồi liếm môi. Cô nghĩ mình không thể đối mặt với anh vào lúc này. Cô biết nói gì với anh bây giờ.

- Có lẽ chúng ta đành phải trả lời anh ấy qua cửa vậy, Julia gợi ý, nói chưa dứt cả hai đã nghe thấy tiếng chân ngoài tiền sảnh rồi tiếng cửa mở.

- Muộn quá rồi, Julia vừa nói vừa nhìn vào tận mặt Steve. Tôi mong được biết câu chuyện này diễn biến ra sao?

- Mày là đồ con hoang. Tiếng quát giận dữ của Robe làm cả hai giật nảy người. Ngay sau đó là tiếng đổ vỡ, Steve kinh hoàng đến độ quên mất cả ruột.

- Ở ngoài đó có chuyện gì xảy ra thế?

- Nghe có vẻ là do sự đổ vỡ.

Julia suy luận, tôi dám cá đó là cái vườn hoa mà năm ngoái Gerard đã chi vào đó cả trăm bảng.

Cửa ra vào được đóng sập lại, có tiếng nói âm ỉ, rõ ràng lúc này Robe đã vào trong nhà rồi. Gerard nói ngắn gọn, nhưng họ không nghe được anh ta nói cái gì vì Robe hét oang oang át cả tiếng anh ta.

- Chắc anh muốn cảnh sát được mời đến vì chuyện này hả? Tiếng Robe gầm lên, rồi một lát sau: “Đừng có nói dối tôi, chỉ trong trường hợp đã có chuyện gì đó không hay xảy ra thì em gái tôi mới biến mất mà không nói với tôi một lời nào”.

Steve run rẩy bước tới cửa bếp rồi mở cửa ra. Cô chẳng còn cách chọn lựa nào khác. Cô không thể cứ rút ở đây trong khi Robe đập phá nhà của Gerard. Đất cát và các mảnh sứ vỡ tung tóe trên sàn tiền sảnh.

Anh cô đứng đối mặt với cô, mắt anh chuyển từ Gerard sang dán chặt vào cô. - Steve. Bình an vô sự chứ em?

Gerard quay cổ lại nhìn, cô cảm giác là anh ta đang muốn đứng chắn giữa anh cô và cô, không muốn anh cô đi ngang qua anh để đến căn bếp mà cô đang ở đó.

- Anh Robe, em vẫn yên ổn. Cô khẳng định và tiến về phía anh mình.

Julia đang đứng ở phía sau cô đang chăm chú theo dõi sự tình. Steve bắt gặp cái nhìn tươi tỉnh của Robe khi anh phát hiện Julia. Cô đỏ mặt, đoán ngay ý nghĩa của cái nhìn đó. Anh ấy vui mừng vì thấy trong nhà này còn có một người đàn bà khác nữa. Cô có thể hình dung anh cô đã tưởng ra những gì khi anh ấy đang lái xe với một tốc độ kinh hồn để mong tới được Luân đôn càng sớm càng tốt.

- Tốt hơn cả là chúng ta vào trong đây. Gerard nói và bước vào phòng khách.

Robe khó chịu, - Tôi muốn nói chuyện với em thôi.

Steve van nài Gerard. - Xin để anh tôi với anh tôi ngồi với nhau trong ít phút có được không?

Gerard lưỡng lự rõ rệt, hai hàm răng nghiến chặt nhưng rồi cuối cùng anh nhún vai và đi ra ngoài. Robe đứng ở giữa căn phòng lịch sự và yên lặng, chăm chú nhìn em gái mình như trước đây chưa từng biết cô.

- Cái thằng quỷ đó còn định làm cái gì nữa hả Steve?

Cô hít vào một hơi dài, đang tự hỏi không biết nên bắt đầu thế nào?

- Chúng ta ngồi xuống trước đã anh ạ, cô bỗng cảm thấy hai chân mình yếu đuối một cách kì lạ, cô e rằng nếu không ngồi xuống cô sẽ xỉu mất.

Robe nhìn quanh có vẻ như muốn nhận rõ xem mình đang ở đâu rồi buông mình xuống ghế, Steve cũng ngồi xuống hai bàn tay dán chặt vào nhau kiểm không cho chúng run rẩy. Robe hỏi: “Thế nào?”

- Anh đã nhận được thư của em chưa?

- Thư? Không, thư nào?

- Em có gửi cho anh một lá, em đã bỏ nó vào thùng thư trên đường đi. Thế tại sao chưa nhận được thư của em mà anh lại gọi điện đến khách sạn?

- Euan nhờ anh báo cho em biết cậu ta sắp đi xa ít ngày. Cậu ta được cử đi Saudi để thực hiện một ca mổ tim cho một tù trưởng. Người ta không thể đưa người này đến đây bằng máy bay nên họ tuyên bố sẽ tạo mọi điều kiện thuận lợi theo yêu cầu của Euan. Giám đốc bệnh viện ở bên ấy trước đây cùng học chung trường với lão Bougham, giám đốc bệnh viện ở chỗ anh và đó là một thứ thương lượng điển hình trên tình đồng học cũ ấy mà. Euan được lệnh sắp xếp vali lên đường đi ngay. Cậu ta đã cố gọi điện đến khách sạn nhưng không nói chuyện được với em. Họ nói em không có mặt ở đó. Gọi về nhà cũng chẳng có ai trả lời. Vì vậy cậu ta nhờ anh nói với em là cậu ta không thể giữ đúng hẹn với em được. Nói đến đây Robe tỏ vẻ phiền muộn. - Cái hẹn mà xem ra rõ ràng em chẳng có ý định giữ chúng một chút nào.

Steve gục đầu xuống, mặt nhợt nhạt. - Em có viết thư cho anh ấy...

- Ô vậy là cậu ta cũng sẽ nhận được một trong những lá thư của em, có phải thế không? Robe mĩa mai. Thôi thì lúc quay trở về cậu ấy cũng sẽ có một cái gì đấy để mà đọc.

Cô vẫn gục đầu nhìn xuống, mí mắt dầm lệ.

- Thôi anh, anh Robe, em xin lỗi.

- Xin lỗi ư? Em biến đi không nói một lời cùng với một gã đàn ông mà trước tối thứ 7 chẳng một ai trong chúng ta quen biết, rồi bây giờ em nói xin lỗi.

Trong căn phòng yên lặng, tiếng thở của Robe hình như vang lên rất to, - Anh mong anh có thể đoán ra được vì sao em đi với thằng con hoang ấy . Lạy chúa, hắn làm anh mới hay làm sao, anh phải thừa nhận điều này , em gặp hắn khó là qua được hai phút , thế mà hắn làm sao để em ra đi với hắn ?

Robe thấy vẻ mệt mỏi của cô, anh ấy vẫn nhẩn tâm yên lặng nhìn cô một lúc rồi nói tiếp: “ Đừng có nói với anh là em yêu hắn, em không thể thế được, không thể nhanh như thế được, điều đó không người nào tin cả vì nó không bình thường., vì nó không phải là em.”

- Em đã gặp anh ta trước đây. Cô thì thào.

Robe ngả người về phía trước: “Cái gì?”

Cô lập lại, Robe thở ra một hơi dài nghe thật rõ, - Trước đây em đã từng gặp hắn ư? Có phải em nói vậy không, ở đâu, lúc nào?

- 5 năm trước đây.

Robe ngồi ngậy ra nhìn em gái trân trân : 5 năm, em nói 5 năm à, ở Úc ư?

Steve gật đầu , hai bàn tay cô bám chặt lấy nhau, Robe rời ghế của mình đến ngồi trên tay ghế của cô, lấy hai tay ôm đầu cô, quay mặt cô về phía mình.

- Đầu đuôi câu chuyện ra sao? Steve.

Nước mắt chảy dài trên má cô, cô vùi mặt vào cánh tay anh mình và khóc, Robe đâm bối rối, vừa vỗ nhẹ vào vai cô vừa lẩm bầm.

- Thôi được rồi Steve, đừng khóc nữa, hãy nói đi em gái ngoan của anh, hãy nói cho anh nghe đầu đuôi câu chuyện thế nào? Ôi đồ quỷ chết tiệt.

Cô đã thôi khóc nhưng vẫn vùi đầu vào người anh mình, không muốn nhìn thấy mặt anh khi kể chuyện cho anh nghe. Một phút sau cô vẫn chưa bắt đầu nói được vì cô chưa thể tìm những lời phải nói, nhưng Robe cũng đau lòng buốt ruột . Giờ thì anh đã biết rằng Gerard vì một lí do nào đó đã quen biết em gái anh ở Úc vào 5 năm trước và anh rút ra kết luận:

- Có phải thằng con hoang đó uy hiếp em không?

Cô giật bắn người, ngồi thẳng lên mở to mắt nhìn anh , Robe giận dữ gầm lên: Thằng chó ấy dám làm như thế ư?

- Sao anh đoán ra được?

- Thế em cho anh là thằng gốc sao?

Cô mỉm cười, môi vẫn run run.

- Không, em có bảo anh như thế đâu, em nghĩ đấy không đích thực là uy hiếp vì anh ấy không đòi hỏi gì cả.

Robe xem ra vẫn không hề lay chuyển, “Ở đây chúng ta đang nói về cái gì nào? Vậy hắn ép em đi theo hắn là vì cái gì?”

Cô nhìn xuống, mặt đỏ lựng.

- Chúa ơi, anh phải giết chết hắn, Robe nghiêng rằng, anh hớn hể tựa như đang bị ngạt thở. “ Nó là một luật sư, một thầy cãi , thế mà nó lại đang uy hiếp em buộc em phải bỏ nhà đi với nó đến đây ở với nó”. Anh ngừng đột ngột rồi nhìn cô lúng túng có vẻ không thoải mái. - Steve, thế em chưa...?

Cô ngơ ngác nhìn anh, - Chưa gì hở anh?

Robe lấy tay phát một động tác mơ hồ.

- Ồ, em biết rồi đó, tay anh chỉ vu vơ lên trên. Steve ngây ngô đưa mắt theo lên trần nhà, rồi cô bỗng hiểu ra, mặt đỏ gay gắt.

- Không, không có, anh Robe, anh không nghĩ là em để cho anh ta tán tỉnh lời em lên giường chứ hả? Thật sự là anh không nghĩ rằng em lại hư đến thế chứ?

- Thì em đã để hấn tán tỉnh em bỏ đi với hấn đấy thôi.

- Cái này có khác, về một mặt nào đó, anh ta nói đúng.

- Đúng à, lạ chúa tôi, thế em nghĩ về thằng quỷ ấy như thế nào? Đúng, uy hiếp em mà là đúng ư?

- Tất nhiên là không rồi, xét về một mặt nào đó cái đó là không chính đáng.

- Cái gì thế nhỉ? Uy hiếp đấy hả, không chính đáng là thế nào, Steve, đôi lúc anh nghĩ trong đầu em có cái gì không hoàn toàn ổn thì phải. Thằng mất dạy ấy từ trên trời nhảy xuống và giở trò uy hiếp em về một chuyện gì đó đã xảy ra 5 năm trước.

- Em xin anh, hãy dừng lại một phút thôi, trong chuyện này, hãy bỏ việc uy hiếp ra ngoài.

- Làm sao lại có thể như vậy được. Ở đây uy hiếp là toàn bộ vấn đề, nó chính là chuyện mà chúng ta đang nói tới.

- Không phải, cô đứng lên, cô biết rằng cô chỉ có thể làm cho anh cô nghe và hiểu ra thôi, khi anh ấy không còn nghĩ về cô như một cô em gái nhỏ bất lực cần được bảo vệ đảm bảo cho sự an toàn của bản thân cô.

Về điểm này chừng mực nào đó Robe có điểm chung với Gerard, tuy nhiên nếu nói ra điều này anh sẽ chẳng vui về gì, lúc này cô đứng trước mặt anh mình đầu ngẩng cao, mặt hất lên.

- Robe, hãy nghe em nói, chỉ nghe và để em giải thích, đừng cố ngắt lời và quát tháo em.

Robe có vẻ bất bình, nổi cáu : Quát tháo? Anh á? Anh có quát với em đâu, đã khi nào em thấy anh cất cao giọng với em chưa?

Cô quay đi và bước ngang phòng khách, đến bên cửa sổ, đứng đó nhìn ra đại lộ. Ánh sáng buổi chiều thoi thóp trong khói bụi những vết bóng màu xám chuyển động dưới lùm cây, chim kêu những tiếng nào nùng vào phút cuối cùng trong ngày.

- Gerard đã làm em nhận thức được điều mà chính em không muốn chấp nhận. Đó là em không thể lấy được Euan, vì có nguy cơ đến một ngày nào đó, có ai đó tới Wyville nhận ra em và làm sống lại vụ bê bối trong phiên tòa xử vụ giết Brugress. Nếu Euan không phải là bác sĩ, nếu giả định anh ấy không ở vị trí như họ đang ở, em có thể nói hết sự thật với anh ấy và có thể sẽ chẳng có chuyện gì, nhưng thật ra mà nói, anh à, anh có hình dung ta được bà Cameron sẽ nói gì khi bà ấy biết chuyện này không? Ở đây không chỉ có chuyện giết người, mà em không hề bị xét xử gì về chuyện này, nhưng mọi người đều tin rằng em là người tình của Theo.

- Anh không tin, Robe hăng hái nói, Má và ba cũng không tin.

Steve quay lại, nở một nụ cười buồn, miệng méo xệch.

- Cám ơn anh, nhưng dù em có thể nói với bà Cameron rằng em hoàn toàn trong trắng đi nữa, anh có nghĩ rằng bà ấy sẽ vui lòng nhận em làm con dâu bà ấy không?

Robe trân trân nhìn cô hai hàm răng nghiến chặt, cô đọc được ở trên mặt anh những nét nói lên rằng cô đã nói đúng, nhưng điều đó không có nghĩa là anh cô đã thừa nhận. Cô mệt nhọc mỉm cười. :

- Chính vì thế, em mới ra đi cùng với Gerard, em muốn đi thật xa cắt đứt thật nhanh. Làm như thế có lẽ giản đơn hơn là ở lại mà để giải thích, nói tới nói lui về chuyện đó. Em nào có muốn ra đi, em đang sống hạnh phúc với anh và chị Gwen, em thích công việc của em, em thích sống ở Wyville. Đó là một nơi đáng yêu, như anh cũng đã biết đấy, thiên hạ ở đó hay ngồi lê đôi mách, nếu một khi đã lan truyền câu chuyện của em có dính líu đến một vụ khó chịu như vậy thì em không tài nào có thể sống ở đó được nữa. Em rất căm ghét bị người ta nhìn và bàn tán ở sau lưng mình. Tại sao em lại phải bị, nếu như em đúng, và em

không có ý định lấy Euan nữa thì có lí do gì mà em phải chuyển đi nơi khác, em cũng chẳng cần nói một tí gì với bất kể người nào.

Nếu như họ phát hiện ra thì sao, Gerard chẳng phải là người duy nhất biết chuyện này, có thể tạm yên được 1,2 năm hoặc thậm chí 5 năm trước khi một người nào đó bất thành linh hỏi một người khác biết chuyện, nhưng rồi sớm hay muộn mọi việc sẽ bị vỡ lẽ.

Cô ngừng lại nhìn anh mình một cách thăm thương, cô yêu quý anh không muốn xúc phạm đến anh nhưng cô phải nói rõ điều mà cho tới tận lúc này anh cô vẫn chưa nhìn thấy. “Và việc này có thể gây ra cho anh những điều bất hạnh, anh Robe ạ, lãnh đạo bệnh viện chẳng phải là có tư tưởng hẹp hòi đó hay sao? Nếu anh có dính dáng đến một vụ bê bối như thế, dù chỉ là anh của em thì họ đã không thích rồi có phải không anh?”

Cô thấy mặt anh đanh lại hơi biến sắc, anh chăm chú nhìn cô hồi lâu chẳng nói gì cả.

- Đó là tại sao em không thể ở lại, em không muốn làm bất cứ điều gì có thể gây trở ngại cho cuộc sống của anh chị. Anh chị đang sống hạnh phúc và em cũng không muốn mình cứ phải luôn luôn ngoái cổ nhìn lại phía sau, luôn chờ đợi ai đó quay lại nhìn mình. Luôn luôn phải để ý đến thứ mà người ta sẽ quăng vào mặt em và anh chị. Thế đấy, Robe ạ, bởi vì anh chị sẽ bị xúc phạm như chính em bị.

Robe nuốt nước bọt, xê dịch người trên ghế.

- Chúng ta có thể cùng chuyển hay tìm một nơi nào đó...

- Và để rồi lại một lần nữa đi lại quá trình này ư? Anh à, anh không thấy là không thể làm như vậy hay sao? Anh và chị đều không ưa sống ở thành phố lớn, nhưng chính nơi đó mới là nơi mà ta có thể tránh được cái kiểu lân la khó chuyện, bởi vì ở đó người ta quá đông, không ai ngó ngang tới ai. Ở một thành phố như Wyville thiên hạ khoái bàn tán về nhau, cách cư xử này của họ lạc hậu hơn người Luân đôn ít nhất tới hàng chục năm. Anh biết đấy, em yêu Wyville của chúng ta nhưng em cũng hiểu người dân ở thành phố này. Khi họ bị sốc, họ sẽ không nhìn em như trước nữa. Và em cảm thụ điều đó.

Robe đứng lên, cúi xuống đặt tay lên vai em gái, vỗ về cô một cách bất lực vì anh hoàn toàn không biết làm thế nào bày tỏ ra được những tình cảm mà anh đang có trong lòng.

- Vậy em định làm gì bây giờ.?

- Ở lại Luân đôn...

Anh cau mày vẻ buồn bực, - Ở đây? Với Tenniel ?

Steve gượng cười lắc đầu, - Không, tất nhiên là không rồi, em chỉ tạm ở đây đêm nay thôi, sao anh lại nhìn em như vậy, cả em họ của anh ta, chị Julia cũng ở lại đây nữa. Chị ấy đã nói dứt khoát với em là chị ấy sẽ ngủ ở cạnh phòng em, nếu cần em chỉ hét lên và chị ấy sẽ xuất hiện. Cô mỉm cười với anh. - Em thích chị ấy, chị ấy còn mời em sử dụng căn phòng riêng của chị ấy cho đến khi em tìm được cho mình một chỗ nào đó, sáng mai chắc chắn em sẽ chuyển đi thôi mà.

- Nhưng Tenniel đang định uy hiếp em phải không? Em có thể báo cảnh sát

Và gây ra một scandal còn lớn hơn nữa có phải không?

Robe sôi lên sùng sục vì thất vọng. - Sao mà cái thằng đó lại giở trò đê tiện bỉ ổi đến thế?

-Ồ anh chẳng vừa đập phá vườn hoa của anh ta hay sao, với chuyện đó anh đã được thượng phong rồi còn gì, cô nói rồi cười, nhưng trong thâm tâm cô chẳng thích thú gì cả.

- Anh mong rằng anh sẽ đập chết hắn, Robe bỗng thốt lên mất đồ gay, anh bước nhanh về phía cửa. Thấy anh mình quyết tâm làm như vừa nói, cô phát hoảng chạy theo anh.

- Không anh Robe, đừng làm thế.

Robe đã bước ra tiền sảnh, trông thấy Gerard đang lánh mặt ở đó. Anh xông lên như con trâu điên, nắm đầm vung lên. Anh đã từng là vô địch quyền anh ở trường y. Và quả đầm của anh đã trúng đích trước khi

Gerard kịp lui đi ở chỗ khác. Gerard ngã nằm thẳng cẳng ra, đầu đập vào chân bậc cuối cùng của cầu thang. Robe đứng bên anh ta, hai nắm đấm vẫn sẵn sàng.

- Đồ con hoang, mày còn đặt ngón tay lên em tao thì mày sẽ có chuyện với tao, anh gầm lên rồi quay sang Steve, “Nhớ giữ liên lạc đều với anh, cho anh biết em ở đâu và định làm gì, nhớ chưa?”

- Vâng, cô hứa đồng thời lo lắng nhìn Gerard, anh nằm yên không cử động, phải chăng Robe đã thực sự đánh chết anh? Julia bước qua cửa nhà bếp, hoảng sợ khi thấy anh họ mình nằm úp mặt xuống đất.

- Viết thư cho anh nhé, Robe vẫn nói với em gái, ít nhất một tuần một lá, được không em? Anh nhìn đồng hồ, mất lộ vẻ do dự không thoải mái. Anh phải quay trở về, anh đã đổi ca cho một người và hứa sẽ có mặt đêm nay. Anh phải về đổi ca cho anh ta.

Julia quỳ xuống bên Gerard:

- Anh ấy chết rồi sao? Cô hỏi mặc dù giả vờ buồn rầu, nhưng giọng nói của cô còn lâu mới có vẻ nghiêm túc.

- Tôi mong hắn ta chết quách đi cho rồi, Robe đang đi ra cửa, ngoái cổ lại nói. Khi hấn tỉnh lại nhờ cô nói với hấn rằng tôi sẽ làm như tôi nói, bảo hấn hãy buông tha em tôi.

Steve đi theo anh, Robe quay lại hôn vào má anh, cô vội vã nói: “Xin anh hãy tha lỗi, em rất buồn vì những chuyện này nhờ anh chuyển tình thương yêu của em đến chị Gwen.”

- Thế còn Euan, Robe đột ngột hỏi, anh sẽ nói với Euan thế nào đây?

Cô nhìn đi chỗ khác thờ dài, và nhún vai: - Anh ấy sẽ cắt đứt với em thôi, cô quay lại nhìn anh thấy mặt anh đang buồn bực.

- Tội nghiệp Euan, nói xong Robe bỏ đi cô từ từ đóng cửa lại.

Gerard ngồi lên tay xoa xoa hàm.

- Anh cô có nắm đấm tựa như búa máy vậy, anh ta gắng đứng lên, tôi hi vọng rằng điều đó làm cho anh cô cảm thấy dễ chịu hơn, tôi nghĩ tốt hơn hết để anh ấy thắng hiệp này, nếu không anh ta dám ở lì đây cả ngày.

- Anh ấy hạ anh nằm ngay đơ ra còn gì, Steve châm cho anh một chút nọc độc.

Anh tủm tỉm cười, cô nghi ngờ ngó anh, phải chăng anh đã đóng cái vai bất tỉnh nhân sự. Có lẽ anh ta nói đúng, Robe đã có vẻ dễ chịu hơn sau khi đánh anh. Nhưng nếu anh đã đóng kịch một cách tài tình như thế, cô phải thay đổi cách nhìn đối với anh. Anh bịp bợm còn hơn cô tưởng. Ấy thế mà anh ta lại là luật sư bào chữa. Cô đã từng được nghe nói về nghề này cần phải cực kì tinh nhạy trong tài đóng kịch cũng như tài hùng biện. Cô cần phải ghi nhớ về điều này, con người này thật không đơn giản chút nào, thật không dễ gì đoán biết được anh ta suy nghĩ gì?

- Anh cô đã làm một thử nghiệm cực kì hay, Gerard nói mát, tôi thấy có cảm tình với anh ta, anh ta bị bắt buộc phải làm thế.

Steve trợn tròn mắt, ngó người ra. “Bị bắt buộc, đúng là sự gán ghép lạ kì nhất trong năm ?”

Gerard nhăn nhó nhí nhí :

- OK, anh ta suýt phát rồ lên có đúng không nào? Không phải là bác sĩ tâm lí nhưng tôi đã quyết định phải nhanh trí. Làm hạ cơn nóng nổi của anh ta bằng cách để cho anh ta đánh tôi mà không đánh lại.

Julia bật cười:

- Đó là câu chuyện của anh và anh xơi đòn đã đủ rồi có phải không?

Gerard nhăn mặt đứng nhìn vườn hoa nát bét của mình với vẻ phiền muộn. Robe đã chú tâm đập phá tất cả các chậu hoa bằng sứ đẹp và các đôn sứ cao. Lá xanh và các cánh hoa rơi tả, nhàu nát rải đầy giữa đất cát và mảnh sứ vỡ. Gerard buộc miệng: - Thật là loạn xì ngầu.

Steve thấy lời nói thật đúng, và đã miêu tả đúng toàn bộ tình cảnh của cô.

- Em sẽ dọn chỗ này, chỉ vài phút Julia xung phong nhận trách nhiệm, nhưng còn cà phê thì sao?
- Tôi đã ủ nóng nó rồi, đang sôi ùng ục trong lò ủ đây.
- Xem ra chị cần uống một chút, Steve ạ?
- Tôi biết việc tôi làm mà.
- Mọi sự việc đầy kịch tính đều vắt kiệt sức sống.

Steve bắt đầu cười rũ rượi, gần như lên cơn, cái giọng từng tưng của Julia làm cho mọi sự đột ngột trở nên hết sức khôi hài, nhưng đó chính là cái hài trên khía cạnh tồi tệ, nhưng dù sao cuối cùng còn hơn khóc.

7. Chương 7

Stephanie thấy trước tối nay cô khó mà ngủ được, không kể những cú sốc liên tục nối tiếp tới tấp giăng xuống đầu cô suốt mấy ngày nghỉ cuối tuần, không kể những tình huống ào ạt xô tới tưởng đến hụt hơi cuốn cô đi tựa như một cơn rơm trong làn nước thủy triều thì xưa nay cô vốn khó ngủ ngay buổi đầu trong căn phòng lạ. Khi đi nghỉ, trong căn phòng của khách sạn bao giờ cô cũng thao thức.

Cô và Julia cùng nấu cơm tối, món paella được làm bằng tôm ướp lạnh, thịt gà xé và vài khúc xúc xích, tỏi bơ thêm vào trước khi kết thúc nấu nướng. Julia tìm được một ít nghệ trong tủ chạn, dùng nó để nhuộm gạo thành màu vàng nhạt. Được bổ thêm gia vị, món ăn này càng bốc mùi thơm ngào ngạt. Trong khi làm cơm, họ nói chuyện với nhau, tìm hiểu lẫn nhau.

Lúc đó Gerard làm việc ở trong phòng, một bản tóm tắt khá dày mở ra trước mặt. Như anh ta đã nói với Steve, anh ta cần làm việc để đuổi kịp một số công việc anh ta đã lơ là mấy ngày qua.

Sau khi anh ta làm việc được nhiều giờ, Steve bước vào báo cho anh biết món paella đã làm xong. Trong phòng tối om, các cửa sổ được kéo rèm nhưng màu đỏ. Anh ta ngồi làm việc ở bên bàn có gắn một ngọn đèn bàn màu trắng giúp anh ta dễ tập trung tư tưởng đọc các trang đánh máy xin xit chữ.

Cô cảm thấy gần như bị sốc khi thấy anh đeo kính, thứ kính gọng sừng để đọc sách. Thấy cô đi vào, anh ta kéo kính xuống để nhìn. Đôi mắt xám có vẻ xa vời hầu như không nhận ra cô.

- Hừm, gì vậy?

- Cơm tối xong rồi.

Anh lột kính ra, cúi thả buông nó xuống bàn, ánh đèn lấp lánh trên mái tóc vàng của anh và làm cho mắt anh ánh lên như thép. Chắc không phải vì thiếu cơ hội: anh trông bánh trai và rõ ràng là đủ tư cách để được các cô chọn. Anh chắc cũng sung túc, riêng việc duy trì cái nhà này cũng phải tốn khối tiền.

- Món gì thế? Vừa hỏi, anh vừa đứng lên vươn vai, anh mặc một sơ mi lụa trắng mỏng, qua làn vải, cô có thể nhìn thấy sự chuyển động của cơ bắp và màu rậm nắng lơ mơ của làn da.

- Tôi đói rồi, anh ta nói có vẻ ngạc nhiên.

- Món paella, anh đói thì có gì là lạ, bây giờ đã là 8h30 rồi, tôi mong rằng không vì ăn muộn thế này mà anh sẽ bị khó tiêu.

Gerard tháo caravat và mở cổ áo, cô nhìn thấy đường nét khỏe mạnh của cổ anh ta.

- Paella à, nghe đã thấy ngon rồi, anh quay mặt lại, cô vội vã quay mặt nhìn sang hướng khác, ra vẻ đang ngấm ngĩa căn phòng, sách chất đầy các giá bằng gỗ bóng lộn, chạy dọc các bức tường.

- Tất cả đều là sách luật à?, cô kiểm soát hỏi để làm anh ta lảng trí khỏi suy nghĩ về cái cách mà cô đã ngấm nhìn anh.

- Có một số thôi, còn phần lớn là loại khác, hầu hết sách tham khảo đều để ở văn phòng, chỉ trừ rất ít sách chủ yếu tôi để ở đây. Anh nhìn cô đang đi dọc quanh các giá sách. Nếu cô muốn có cái gì để đọc ở trên giường thì cô cứ lấy tùy thích. Anh ta nhiệt tình mời mọc.

- Cám ơn, có lẽ sau này tôi sẽ mượn, còn bây giờ Julia đã dọn xong cơm, vì vậy... miệng nói chân cô đã bước về phía cửa. Anh tắt đèn bàn và đi theo cô, căn phòng đột ngột chìm trong bóng tối, cô vô tình vấp phải ghế, Gerard sốt ruột la lên: “Cô có sao không? “

- Không, cô đáp, đồng thời ý thức được rằng, anh ở ngay bên cô, một sự hiện diện quấy rầy cô trong bóng tối, từ người anh toả ra mùi hương ngan ngát, nhưng lần này trong đó có mùi xạ, có lẽ do làm việc quá căng thẳng mà nó toả ra. Trong một giây cả hai đều đứng đó, nghe thấy tiếng thở của nhau. Trong cô bỗng nổi lên một hồi chuông báo động, cô vội vượt lên trước, lần tìm được cửa, lật đặt mở ra và gần như lao bật ra khỏi phòng. Gerard đi theo sau, trong mắt anh lên những tia chế nhạo, mà cô làm như không để ý tới.

Họ ăn paella, uống một chút vang trắng, rồi uống cà phê. Sau đó trong khi Gerard trở về phòng làm việc với bản tóm tắt vụ án. Cô và Julia dọn bát đĩa bẩn vào máy rửa và dọn dẹp nhà bếp trước khi họ ngồi xem TV độ một tiếng đồng hồ.

Bỗng nhiên Julia hỏi :

- Chị có tính nhận công việc mà Gerard gợi ý cho chị không?

Steve nhún vai:

- Tôi muốn kiếm việc làm ở một khách sạn.

- Ở Luôn đơn không dễ kiếm việc làm như chị nghĩ đâu, cũng như mọi nơi khác, ở đây thất nghiệp đầy rẫy.

Steve nhay nháy môi dưới, - Tôi biết nhưng... Cô bỏ lửng không nói tiếp, làm sao có thể nói với Julia là cô chẳng tin gì ở Gerard và không muốn làm việc ở văn phòng của anh ta.

- Thì chị cứ làm thử một tháng xem công việc đó có hợp với chị không, Julia nói thăm và Steve chăm chú nhìn cô ta.

-Ồ, tôi xay lúa mà không có trục rồi, Julia vừa cười vừa nói, cô đã đoán được ý nghĩ trong cái nhìn của Steve. Nếu chị không thích làm việc với Gerard thì cứ bảo thẳng anh ta liệu mà thu xếp công việc đó. Nhưng có thể chị sẽ thấy công việc đó lí thú và chắc chắn sẽ được trả lương cao hơn công việc mà chị đã làm ở khách sạn trước. Tôi được biết là làm ở khách sạn không phải ai cũng được trả lương cao.

Steve nhăn mặt thừa nhận:

- Đúng thế nhưng...

- Nhưng sao? Chị nghĩ là Gerard sẽ được lợi thế vì chị đang làm việc cho anh ta chứ gì? Julia cười tin quá, cứ làm ào đi tôi tin là chị có thể điều khiển được anh ấy. Chị đừng tưởng là tôi không phải chịu cái thứ ve vãn tình dục của những anh chàng cùng làm chung, chuyện đó lúc nào mà chẳng có, đầu óc bọn họ đến là đơn giản, họ nhìn vào tóc tôi và nghĩ là mấy cô tóc vàng ngon xơi thôi. Thế là họ bắt tay và thử liền. Đôi khi cũng phải mất một ít thời gian khó chịu, trước khi họ nhận ra họ chẳng được gì. Nhưng để kết thúc dứt điểm, chị có thể đưa ra bản thông điệp của chị.

Stephanie bắt đầu cười thành tiếng, việc Julia nhẹ nhàng gạt bỏ sự đe dọa của Gerard coi đó như một thứ ve vãn tình dục nho nhỏ làm cho cô đỡ thấy căng thẳng đôi chút, hay là cứ nhận việc đó? Chắc chắn là cô sẽ chẳng gặp anh nhiều, phần lớn thời gian của anh đều dành cho các phiên toà, anh chẳng ở văn phòng được mấy khi mấy khi và hơn nữa học thêm một chút về luật pháp cũng hay.

- Làm việc ở khách sạn, cái mà tôi khoái nhất là thường được gặp đủ loại người khác nhau, tôi đã theo học một lớp thư kí tôi có thể ghi tốc kí và đánh máy nhưng tôi thấy công việc thư kí thật buồn tẻ chỉ toàn là nhận thư từ rồi sắp xếp vào hồ sơ, chứ làm tiếp tân ở khách sạn thì nhiều chuyện hơn nhiều, lúc nào cũng làm cho cô bận bịu.

- Tôi cho rằng ở văn phòng, chị sẽ được gặp số ít loại người thôi. Julia đưa mắt nhìn cô về trên: tội phạm này, thư kí của luật sư bào chữa này, cảnh sát này....

Nụ cười của Steve lạnh giá . 5 năm trước cô đã từng gặp quá đủ cảnh sát và luật sư bào chữa rồi, bây giờ cô không biết có còn muốn gặp họ nữa không?

Cô đứng lên và nói:

- Tôi mệt rồi, tôi đi ngủ đây.

Julia ngồi yên, nhìn theo cô có vẻ khó xử, đến cửa Steve quay lại nói :

- Chúc ngủ ngon, rồi nói thêm nhờ chị chúc Gerard ngủ ngon hộ tôi, anh ấy đang làm việc tôi không muốn làm phiền.

Cô lên phòng riêng của mình và nhận thấy từ chiều tối tới giờ có gió mạnh . Khi mở cửa, rèm che cửa sổ bay tứ tung, cô đã quen để ngỏ cửa sổ, lúc này trong phòng lạnh ngắt. Cô vội đóng ngay cửa lại, chạy đi đóng các cửa sổ, rùng mình vì lạnh, lúc này ở Luân đôn vẫn lạnh buốt.

Nằm trên giường cô nghĩ trong 3 ngày vừa rồi cô thấy mình thay đổi hoàn toàn, chỉ với 3 ngày thôi từ khi Gerard quay trở lại vào buổi tối ấy, thời gian thật ngắn ngủi mà nó đã đảo lộn mọi thứ trong cuộc sống của cô . Đôi mắt xanh lơ đã để lộ ra biết bao cảm xúc lộn xộn, buồn bực do dự luyến tiếc mơ hồ. Khi Euan trở về từ Saudi Arabi thì cô đã không còn ở đó nữa. Anh sẽ thấy thiếu cô, cô biết chắc là như vậy vì chính cô cũng thấy thiếu anh. Hai người đã từng thân thiết biết bao. Nếu Euan không phải là loại đàn ông như con người của anh hiện giờ thì có lẽ hai người đã là người yêu của nhau. Euan là sản phẩm của môi trường xung quanh, anh ấy là người đàn ông tự điều khiển được bản thân , một người có kỉ luật và thận trọng , một người lấy công việc làm hơi thở của mình. Anh là một chuyên gia về giải phẫu tim, làm việc rất chính xác và trách nhiệm. Kinh nghiệm cũng như sự hiểu biết của anh đều rất sâu rộng. Không nghi ngờ gì nữa, những cái đó ngày càng sẽ lớn lên cùng với tuổi đời của anh. Đối với anh sự nghiệp là trên hết. Anh sẽ thấy thiếu cô, nhưng nếu cô đã ra đi , nếu cô để anh phải chọn lựa thì cô phải thừa nhận dù khiên cưỡng đi nữa, anh chắc chắn sẽ chọn sự nghiệp của mình chứ không chọn cô, nhất là có cái gì đó làm tổn hại đến thanh danh của anh. Anh là con trai của dòng họ Cameron, anh không chấp nhận được việc coi nhẹ tư cách đạo đức, anh khinh bỉ nó.

Cô sốt ruột, nhắm mắt lại, tự nhủ với mình, để lúc khác sẽ suy nghĩ đến chuyện này, nếu cô không vứt khỏi đầu óc mình Euan và các vấn đề của cô thì tối nay cô chẳng thể ngủ được. Cô ngồi bật dậy lẩn thẩn đi trong phòng. Đúng lúc đó cửa ra vào bật mở . Khi nhìn thấy Gerard bước vào, cô sợ tím người, mặt tái đi. Mắt anh ta rơi sâu vào trong phòng hướng về phía cô và chỉ đến lúc đó cô mới nhớ ra chiếc áo ngủ của cô khá trong suốt, một cái áo dài bằng tơ nhẹ, màu xanh lơ có cổ thật sâu hình chữ V được tô điểm thêm một dải lụa trắng ở trước ngực. Với một mức độ ánh sáng nào đó người ta có thể nhìn xuyên suốt qua làn vải mọi thứ ở bên trong và chính Gerard lúc này đang chăm chú nhìn những gì anh ta có thể nhìn.

Cô lắp bắp: “Anh muốn gì?” Nhưng ngay sau đó cô lại thấy đáng lẽ nên đặt câu hỏi khác thì hơn . Anh toe toét cười theo cái kiểu mà cô đặc biệt khó chịu. Cô vội nói thêm : “Tôi nghĩ anh nên đi ra”.

- Vì cô quên không tới chỗ tôi lấy sách nên tôi mang lại cho cô mấy cuốn, vừa nói, anh vừa bước thêm mấy bước, thả 3 quyển sách lên trên đầu giường cô. - Vì không biết chắc cô ưng loại nào nên tôi cứ lựa ra một chuyện giết người, một cuốn tự sự và một truyện không rắc rối lắm. Trong phòng làm việc của tôi có hàng lô đủ loại, nếu cô thích cuốn nào thì cứ tự lấy.

Cô chộp vội cái áo choàng và vội mặc nó vào người. Gerard đứng ngắm cô làm việc đó. Steve mong anh nhìn vào cái gì khác, cái nhìn của anh làm cô rất căng thẳng. Cô dứt khoát buộc chặt dây lưng của cái áo ngủ rộng thùng thình bằng lụa xanh và cô cảm thấy an toàn hơn.

- Cám ơn.

Mắt vẫn không rời cô, anh ta lấy chân đóng cửa sập vào. Steve gai khắp người.

- Yêu cầu anh đi đi, cô lạnh lùng nhắc anh ta đồng thời bước tới sau một cái ghế nắm chặt chỗ tựa lưng bằng cả hai tay . Nếu anh ta đến gần hơn nữa cô sẽ nhắc ghế và chọi anh ta

Anh ta vẫn nhàn nhai bước tới, cô vẫn theo dõi và sẵn sàng nhắc ghế lên. Nhưng Gerard láu cá hơn cô nhiều, trước khi cô kịp nhắc ghế lên được vài phân anh ta đã ngồi ngay lên ghế. Bị bất ngờ cô há hốc miệng ra, anh ta tựa lưng vào ghế, đầu ngửa ra vì thế anh ta có thể nhìn vào mắt cô, mắt lấp lánh đầy vẻ khiêu khích.

- Cô vẫn chưa nói cho tôi biết quyết định của cô.

- Cái gì? Đột nhiên cô cảm thấy đầu óc mù mịt, không còn tỉnh táo để suy nghĩ, cặp mắt mê muội của cô lang thang, từ mớ tóc bóng đẹp của anh ta qua món tóc mai vàng ở bên má tới cái đẹp tập trung của đôi gò má cao bên dưới làn da mịn màng của anh, quanh hàm râu ở cằm đã hơi lởm chởm ria mép mờ xanh dưới ánh đèn. Anh ta lại hỏi: - Cô đã nghĩ tới chưa?

- Cái gì? Cô lại ngắm đôi môi cong cong ẩm áp, đôi môi kiên quyết rất đàn ông và đặc biệt rất gợi tình đang mỉm cười lúc này. Cô có thêm muốn ghé gớm là hôn vào cái miệng đó. Cô lạnh toát cả người nghĩ rằng chuyện này hơi giống một cơn choáng tình cảm, chỉ thêm một bước nữa là cô sẽ để cho số phận mình lao thẳng xuống.

Anh đột ngột thò tay sang hai bên nắm chặt lấy eo cô rồi bất ngờ kéo mạnh. Steve kêu oai oái vì người cô lao đảo ngã về phía trước nhưng cô đã không dậm chân mạnh xuống sàn như cô đã dự định. Cuối cùng Gerard khéo léo quay một vòng và cô đã nằm gọn trong vòng tay của anh.

- Đứng... cô vừa bật ra một tiếng thì miệng anh đã phủ kín miệng cô. Cô không muốn nhắm mắt nhưng có ai đó đã khống chế cô, nhưng chắc chắn không phải do ý muốn của cô là sập mi mắt vào, nhưng rõ ràng là nó đã nhắm lại hoặc giả ai đó đã tắt điện, vì lúc này xung quanh họ không có lấy một thứ ánh sáng nào cả, trong đó các cảm giác của cô đang nổi loạn. Miệng anh đang làm cái việc mà cô khẳng định là vô đạo đức. Hai bàn tay anh đang làm cho cô bấn loạn lên. Steve không còn một chút năng lực nào để ngăn chặn chúng đang dò dẫm không ngừng.

- Tôi không muốn thế, cô lăm bằm, cố cưỡng lại sự hấp dẫn của đôi môi anh, thì đôi tay yếu ớt vào vai cố đẩy anh lùi ra xa.

Chiều ý cô, anh nhấc đầu lên và nhìn cô bằng cặp mắt lim dim, của mình. Cái màn tối đen mà cô vừa bị lạc trong đó lúc này hình như đang nằm trong đôi mắt của anh, trong đôi tròng con ngươi mở to, đang phản hồi những suy nghĩ, thêm muốn của cô. Trong một tiêu điểm mờ mờ lung linh., anh thì thào, miệng đều ra:

- Cô không muốn ư?

- Không, nhất định là không. Cô vừa nói vừa thắt lại dây lưng. Anh ta cởi nó khi nào vậy?

- Tôi nghĩ rằng cô không biết cái mà cô muốn, anh ta nói và lại cởi nút dây lưng của cô ra.

- Thôi ngay, Steve phản đối, mong rằng cô sẽ không yếu đuối và buông thả mình khi tay anh ta đặt được vào nơi mà nó không được phép đặt vào đó. Cô bị kéo ngồi xuống, lại gượng đứng lên, nhưng Gerard dùng cả hai tay giữ chặt lấy eo cô, mắt anh dán chặt vào sâu trong cổ áo ngủ của cô.

- Chỉ sớm hay muộn thôi Steve à, anh thì thầm trong giọng xen lẫn đe dọa lẫn hứa hẹn, rồi anh cúi đầu xuống hôn vào cái gốc sâu nhất của cổ áo. Nơi mà đôi vú trắng hồng của cô nổi gờ dưới dải lụa trắng.

- Đúng có tự tin quá như thế,... cô nói câu kinh giận dữ, vùng ra xa, và lập tức đứng lên, trước khi Gerard biết được cái gì vừa xảy ra cô đã kịp lùi ra xa một vài bước.

- Giờ thì mời anh ra khỏi phòng, trước khi tôi gọi Julia. Cô quát to, đồng thời lần thứ 3 buộc lại dây lưng.

“Cô có người bảo vệ đến là tuyệt hay, cô ta đã leo lên giường ngủ khi rồi”.

Anh ngáp, lấy tay che miệng, “ dù sao tôi cũng mệt rồi”, anh nói có vẻ như biện hộ cho bước lui của mình, “Chuyện đó phải để dành”.

Cô muốn quăng cái gì đó vào mặt anh, nếu như có thứ gì vừa tầm tay, tốt nhất là đủ nặng và có khả năng làm chết người. Gerard thông thả tiến về phía cô và cô cũng lùi dần về phía cửa, mở cửa để anh đi ra ngoài, đến cửa Gerard dừng lại.

- Tiện đây, xin nói để cô rõ, từ nay đến cuối tuần cô có thể nghỉ ngơi nhưng tôi muốn cô bắt đầu làm việc từ thứ hai tuần sau.

- Tôi chưa quyết định gì cả.

Anh ta nhún vai, - Cô suy nghĩ nhanh lên, tôi phải giải quyết công việc ngay đây. Vừa định bước đi anh lại dừng lại, - Này, kĩ năng thư kí của cô có tốt không?

- Tốt là thế nào? Cô nghi ngờ hỏi, sẵn sàng phản công lại.

Mặt anh ta cao ngạo:

- Tốt như là đã được đào tạo để làm một nhân viên tiếp đón . Thế cô cho rằng tôi nghĩ cái gì?

Steve chẳng muốn thú nhận rằng, cô đã nghĩ anh muốn nói gì, thay vào đó cô lạnh lùng có nói cô đã được đào tạo chính qui để làm nghề thư kí và có thể đánh máy viết tốc kí với một tốc độ nhanh.

- Tốt, trong trường hợp khẩn cấp có lẽ chúng tôi phải trông vào kĩ năng thư kí của cô. Trước khi quay đi, anh còn nói: - Chúc ngủ ngon, Steve!

Cô chốt cửa rất mạnh phía sau anh ta và nghe thấy tiếng anh ta cười trước khi vào buồng của mình. Chẳng hay Julia đã nghe được những gì trong tất cả những chuyện vừa rồi. Cô tự hỏi như vậy khi leo lên giường và bắt đầu ngó tới các cuốn sách anh ta mang tới.

Steve ngồi đọc truyện giết người, phải tới qua nửa đêm cô mới tắt đèn và cũng phải lâu nữa cuối cùng cô mới ngủ được.

Sáng hôm sau, hương vị cà phê và mùi thịt lợn muối nướng bốc lên gác làm cô thức dậy. Một lát sau, tiếng Julia nói to: “Chị có muốn ăn sáng ở trên giường không?”. Steve vội nhảy ra khỏi giường chạy ra mở cửa. “ Không, cảm ơn chị, 5 phút sau, tôi sẽ xuống”.

- Đừng có chậm hơn thế, kéo thức ăn sẽ khô như trấu đấy, Julia vừa nói vừa quay trở lại nhà bếp. Steve chạy như bay vào buồng tắm, rửa ráy và mặc quần áo với một tốc độ kỉ lục, rồi nhảy xuống gác hai bậc một. Khi bước vào trong bếp, cô phát hiện ra ba điều : thứ nhất : trời đang mưa, thứ hai là đã gần 10h sáng , thứ ba là Gerard đã đi làm việc.

- Đáng ra phải dùng từ speedi lên tên đệm của chị mới phải, Julia vừa nói vừa nhắc đĩa thịt lợn muối và nắm ra khỏi nồi điện. Cô đặt nó trước mặt Steve và cảnh báo: “Cẩn thận, đĩa nóng đấy.”

- Cảm ơn chị, chị thật tốt quá, đã nấu nướng cho tôi ăn, xin lỗi vì đã dậy quá muộn, đêm hôm qua mãi tôi chẳng ngủ được , chị dậy được bao lâu rồi ?

- Từ 8h, tôi thường kém ngủ, tôi đã chỉ ngủ khoảng 6 tiếng, tôi xuống dưới này đứng vào lúc Gerard sắp sửa đi , anh ấy ra khỏi nhà vào 8h5p.

Julia rót cà phê cho cả hai người rồi ngồi xuống mỉm cười. Steve nói :

- Julia , chị còn nhớ chuyện cái phòng tách biệt ở trong căn hộ của chị không?

Julia nhìn cô gật đầu.

- Nếu chị muốn thì nó là của chị.

- Nhưng tôi muốn được trả tiền nhà , tôi không rõ ý chị thế nào, đây chỉ là một sự thu xếp ngắn hạn hay là tôi sẽ được ở lâu hơn?

- Tùy ở chị, thỉnh thoảng tôi cũng có cho mượn căn hộ của tôi và bây giờ tôi sẵn sàng để chị dùng căn phòng đó dài hay ngắn là tùy chị. Rồi sẽ biết chúng ta có hợp với nhau không, có thể chúng ta sẽ là những người ở chung mà chẳng chịu đựng nổi nhau. Có một lần khi lao vào cuộc vận động thị trường ở Harrods, tôi gặp một cô gái Thụy Điển xinh ơi là xinh. Mới gặp nhau mà chúng tôi đã thân nhau như điên ấy. Cô ta chuyển đến căn hộ của tôi vào thứ 2 thì đến thứ 7 cô ta đã mời bạn trai của tôi và đập vỡ bức tượng LP yêu quý của tôi . Thế là cô ta phải ra đi.

Steve rúc rích cười.

- Thế chị tiếc cái gì nhất ?

- Ô, bức tượng LP. Bây giờ thứ đó không còn được sản xuất nữa. Tôi chẳng sao kiếm nổi một phiên bản khác. Còn bạn trai thì ngay trong tháng đó, tôi đã kiếm được một người khác.

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng không làm vỡ bất cứ cái gì của chị và tôi xin hứa là không chài bạn trai của chị.

- Lúc này anh ấy không ở Luân đôn. Anh ấy mới đi Rio tuần trước, 3 tháng nữa mới về. Anh ấy là một nhà Sinh vật học, thường đi xa để nghiên cứu hệ động thực vật của địa phương. Julia tủm tỉm cười. Bản thân tôi lại mong rằng cái thứ động vật chi đó không gồm cả con người. Trước đây tôi đã không được may mắn với người đàn ông của tôi. Hình như tôi chưa từng được gặp loại người chung thủy.

- Nào ai gặp được, Steve nói nhẹ nhàng như gió thoảng, lí ra cô phải nghĩ tới Euan, nhưng không hiểu sao cô không làm thế mà lại nghĩ đến Gerard. Cô đang tự hỏi anh ta chung thủy đến mức nào và trong 5 năm qua, bao nhiêu người đàn bà khác đã đi vào cuộc đời của anh ta? Anh ta chẳng lấy một ai trong số họ, nhưng điều đó thì chứng minh được cái gì? Anh ta không làm cho ai đó có cảm nghĩ rằng đây là người đang cô đơn rầu rĩ vì trái tim tan nát. Tất cả các trò hoả mù quanh việc anh ta cảm nhận về cô như thế nào chắc chắn chỉ là một thứ ánh sáng trắng, một thứ truyện thần thoại mà anh ta dựng lên, bởi vì 5 năm trước đây cô đã làm cho cái tôi nam giới của anh ta bị tổn thương. Chắc hẳn Gerard thường không để tâm khám phá người đàn bà mà anh ta xem người đó có dán mắt vào nơi khác hay không. Cô phải hết sức thận trọng không được để lộ cho anh ta biết rằng cô đã thực sự bị anh hấp dẫn đến mức nào khi bị anh bỏ rơi như quãng một cục gạch.

Anh chưa từng bị xúc phạm, chưa từng bị xỉ nhục, anh cho rằng cô đã lợi dụng anh để che dấu mối quan hệ với một người đàn ông lớn tuổi hơn, người mà anh khinh, cái hấp dẫn duy nhất của người đàn ông này đối với cô là tiền. Gerard tỏ ra không thêm ghen với Theo. Cô chẳng tin điều đó, cá nhân của anh đã bị xúc phạm, cứ đánh vào cái tôi đã làm anh đau hơn mọi cái, bởi lẽ cô đã không ưng một người đàn ông trẻ tuổi hơn, có nhiều hấp dẫn hơn. Cô không thừa nhận lúc đó anh đã có ý đồ nghiêm túc đối với cô. Làm sao anh có thể nghiêm túc với một cô gái ngây thơ mới 18 tuổi đầu, còn vụng dại, và thậm chí còn bên lên ngưỡng ngấp cái ý mời chào tình dục, mà chính cô đã tạo ra. Nếu anh thật sự quan tâm đến cô, anh sẽ chẳng dễ dàng tin ngay những lời điêu ngoa của Violet, anh sẽ chẳng bỏ đi biến mất dạng khỏi đời cô, anh cũng sẽ chẳng quay trở lại vào ngày nghỉ cuối tuần và nhả tâm đoạ nạt ép buộc cô phải bỏ nhà ra đi với anh, anh sẽ chẳng mò vào phòng ngủ với cô đêm qua với ý đồ không thêm dấu điểm là quyến rũ cô.

Anh đang đối xử với cô bằng một thái độ độc ác, cao ngạo, một thứ kiêu căng nhạo báng mà cô không sao chịu nổi, chỉ khi được leo lái bằng hận thù, một người đàn ông mới có thể đến tận nơi cô ở, quyết tâm phá hoại đời cô, đập tan nát mọi cơ hội có thể khiến cô được hạnh phúc với Euan, buộc cô phải biến đi và nhất là ép cô phải đi với anh ta.

Chiều hôm đó, cô chuyển tới căn hộ của Julia ở Chelsea, căn hộ này nhỏ có hai phòng ngủ, một phòng khách nhỏ có kèm một chỗ để làm bếp ở góc trong cùng và một buồng tắm. Sự trang trí và đồ đạc trong nhà đều hiện đại, và chẳng có đặc tính gì cả. Julia bảo cô thừa hưởng mọi thứ đó ở người chủ trước và cũng chẳng nghĩ đến chuyện thay đổi gì hết, trừ một số đồ dùng riêng như một số sách, một dàn máy và một băng ghi âm. Tuần này Julia không có việc làm, cô vui vẻ chấp nhận điều đó. Một số tháng cô kiếm được vô số tiền, thời gian còn lại cô phải tính toán chặt chẽ việc chi tiêu cho tới lần được chi trả lớn tiếp theo, lúc này cô vẫn đủ tiền chi tiêu nhưng không đủ khả năng tiêu xài hoang phí, vì vậy việc Steve đóng góp tiền thuê nhà cũng là thuận tiện cho cô.

- Như tôi đã nói, tôi muốn lựa chọn bạn cùng ở chung nhà, có những sự lầm lẫn rất đắt giá, một người bạn tôi cho người vào ở nhà mình rồi ngay trong ngày họ chuẩn bị với một nửa số của cái cửa bạn tôi.

Steve ngập ngừng gợi ý: “Chị có muốn căn dặn tôi điều gì không?”

Julia cười: “Ồ, bây giờ tôi xem tướng đã giỏi rồi, tôi đã gặp anh trai của chị, anh ấy trông rất đúng đắn, dù anh ấy có hơi nóng tính”.

Tối hôm đó, có điện thoại gọi tới, Julia gọi Steve đến nghe máy, mắt có vẻ tinh nghịch. “Đoán xem ai nào”, cô vừa trêu chọc, vừa đưa điện thoại. Steve đỏ mặt, miễn cưỡng cầm lấy.

- Hello!

- Ở đó có thấy thế nào? Gerard hỏi và âm thanh giọng nói của anh có một tác động kì lạ tới sự trao đổi chất trong người cô, cô như bị mất thăng bằng, tim đập quá nhanh, phổi như vỡ ra, làn da lúc thì lạnh lúc thì nóng, gắng giữ bình tĩnh cô nói bằng giọng lạnh nhạt. - Tốt lắm, cảm ơn.

- Có thấy thiếu tôi không?

Nhận thấy Julia vẫn còn ở đó, Steve tiếp tục giữ giọng xa vời:

- Tôi đang rất bận.

Anh quả là nhanh trí và láu cá, hỏi ngay: “Julia vẫn còn ở đó à?”

- Phải.

- Cô ấy có thể nghe thấy tiếng của tôi nói không?

- đương nhiên là không.

- Tốt, anh nói giọng cười cợt, tại sao tôi cô không đến đây, với tôi chắc chắn là vui hơn với Julia.

- Không, cảm ơn, cô trả lời giọng bằng vẻ tự trọng.

- Cô chẳng biết mình đang thiếu thứ gì? Anh nhắc nhở với giọng rò rề.

- Tôi biết , cô cãi.

Giọng anh có vẻ cay nghiệt: “Có thật cô biết cô muốn gì à? Chứng minh xem”.

Mắt Steve đỏ như, mặc dù Julia không có ở đây, và Gerard không thể nhìn thấy cô. Giọng Gerard lại cất lên như một làn roi quất vào đầu cô. “Cô có chắc là cô chưa ngủ với Cameron?”

- Đúng, đúng, đúng, đúng vậy, mà mắc mớ gì tới anh chứ? Anh rảnh rồi lắm sao? Còn tôi thì rất bận, tạm biệt.

Cô dập máy xuống, không để cho anh ta kịp nói thêm lời nào nữa. Julia lặng lẽ theo dõi cô khi thấy cô rời khỏi điện thoại.

- Chị biết không, Gerard rất tốt, tôi biết anh từ bé. Anh có thể hay trêu chọc, tinh nghịch, anh ấy ương ngạnh và có nhiều tham vọng nhưng cực kì say mê công việc. Tôi chỉ có thể nói là anh ấy là một người tốt, là người mà chị tin cậy được. Khi gặp khó khăn tôi sẽ lập tức gọi cho anh ấy, Steve, chị hãy tin anh.

Có thể tin được không? Cô nghi ngờ điều đó. Julia dù sao cũng là em họ, cô ấy chẳng nói họ gần như anh em ruột đấy sao? Tất nhiên Julia sẽ nhảy bổ tới anh ta để được bảo vệ. Rõ ràng Gerard yêu quý cô em họ này và không bao giờ làm mất lòng tin của Julia đối với mình. Giữa Steve và Gerard chỉ còn thiếu một nhân tố chủ yếu, đó là sự dối đầu về tình dục. Cả anh và cô đều đang chiến đấu bản thân, kẻ thì ham muốn tình dục, người thì cố trốn tránh. Cuộc chiến này không biết ai thắng ai thua, nhưng đã nói là cuộc chiến thì phải có thắng có thua , vì lòng tự trọng và cũng là tự ái. Steve quyết không cho phép mình thất bại trước Gerard Tenniel. Cô biết bản thân của anh cũng muốn dành thắng lợi. Cái tôi của anh gắn vào đó. Anh đã chiến đấu không trung thực, dùng mọi cách để dành lấy lợi thế, nhưng cô nhất định không để anh thắng - tức là có được cô.

Nguyên ngày hôm sau, cô đi shopping cùng Julia. Ăn trưa, uống cà phê, đi dạo và xem những thắng cảnh vĩ đại của Luân đôn, sau đó ra công viên cho chim bồ câu ăn, nhìn ngắm các con sư tử và vòi phun nước. Tối về Gerard lại gọi điện tới, tiếng anh nghe thật xa, anh nói: “Tôi đang ở Blington, , tôi phải đến đây để gặp khách hàng. Trăng hôm nay thật tròn, khách sạn nơi tôi ở trông ra biển, cô nên ngắm trăng bữa nay, nó làm cho biển có vẻ như thức trong hoàn toàn là bạc.”

Steve nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng về mặt trăng trên bầu trời Luân đôn như một cái đĩa màu đồng rực sáng tựa như mặt trăng đang đẩy lùi ánh sáng vàng của những ngọn đèn đường.

- Hôm nay cô đã làm gì? Anh hỏi rồi lắng nghe cô kể, những công việc, những thú vui những cảnh đẹp mà cô đã trải qua cùng với Julia.

- Nay đừng có quên thứ hai tới cô bắt đầu làm việc đấy nhé. Anh nói tiếp luôn không để cho cô nói, đúng 9h sáng Julia sẽ cho cô địa chỉ. Vậy là từ nay tới đó tôi chẳng còn có dịp được gặp cô. Tôi vừa nhận được một ca khá nặng, bắt đầu từ mai và những ngày kế tiếp tôi sẽ có mặt tại toà, chẳng hi vọng gì thu xếp nó xong trước thứ hai được.

Cô tò mò hỏi: “Ca này là loại gì thế?”

- Hoàn toàn đơn giản một tay bộm và ngẫu. Khách hàng của tôi bị buộc tội là đã bẻ khoá, đột nhập vào nhà , dùng đèn pin đánh vào đầu chủ nhà.

- Anh ta sẽ bị trừng phạt chứ?

Giọng Gerard có vẻ gượng gạo: “Ôi, cô gái nhẹ dạ của tôi, làm sao cô có thể hỏi tôi như vậy nhỉ? Tôi đã nói với cô là tôi đang biện hộ cho anh ta mà”. Anh dừng lại và hỏi : “Có tin gì ở nhà không? Về anh cô, về Cameron.”

- Không, cô nói khó khăn, tôi vừa nói với anh là cả ngày hôm nay tôi đi chơi rồi mà, còn Euan lúc này vẫn còn đang ở Saudi Arap.

- Nếu anh ta thò mặt tới, cô không được nói chuyện, rồi Gerard đột ngột nói thêm . Cứ chỉ cho anh ta đến chỗ tôi và bảo Julia tống cổ anh ta ra khỏi nhà, nhưng cô thì không được gặp anh ta đâu đấy.

Cô không trả lời, chỉ nói: “Tôi phải đi đây” thay cho câu “Chúc ngủ ngon, Gerard” mà cô định nói.

Chỉ sau khi đặt điện thoại xuống, cô mới chợt nhớ là cô đã không chào tạm biệt, trong thâm tâm, cô mong là họ sớm nói chuyện lại với nhau và cô đã thầm gọi anh ta là Gerard bằng một giọng dịu dàng thậm chí thân thương nữa. Một lần nữa, cô lại nhìn ra ngoài để ngắm trăng . Ánh trăng cũng rọi xuống nơi anh ấy đang ở , không biết anh ấy còn ngược lên nhìn và nghĩ đến cô không? Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô. Anh đang từ từ rời lên lút chuồn vào trong cô âm ỉ như mùa xuân và không thể tránh khỏi như mùa đông. Nếu không tỉnh táo, cô sẽ thuộc về anh ta mất.

8. Chương 8

Sáng thứ hai tuần tiếp theo, Steve bắt đầu làm việc ở văn phòng Gerard, vì một số lí do cô đã tưởng tượng anh làm việc ở một cao ốc bề thế, một nơi bày biện thật đẹp, để phô bày tài năng của anh và các bạn đồng nghiệp, cô biết anh đang thành đạt và cũng như hầu hết các nghề nghiệp khác, thắng lợi gặt hái được thường là đưa vào phô trương và quảng cáo. Nhưng trái lại cô thấy mình đang bước lên những bậc thềm của một ngôi nhà xây từ đầu thế kỉ 19 với những đường viền bằng sắt chạy quanh các bậc thềm. Nền nhà khá cao, gạch đã đen vì năm tháng và vì bụi bẩn. Cửa sổ chia thành những hình thoi rất độc đáo. Trông ngôi nhà có vẻ như từ trong chuyện của Dicken vậy. Steve nhìn vào miếng đồng gắn ở tường. Phải chăng cô đã lầm địa chỉ?

- Họ đã chết ráo cả rồi? Từ phía sau có một giọng nói vang lên làm cô giật mình quay lại.

Một thanh niên đứng ở bậc thềm dưới cùng đang nham nhở cười với cô.

- Tôi có giúp được gì cho cô không ? Tôi là thư kí của hãng này. Cô định tìm ai vậy?

- Thế à. Tôi à Stephanie Stuart và tôi...

- A, nhân viên tiếp tân mới của chúng tôi, đúng rồi.

Anh ta tiến lên ngang cô ở bậc thềm rộng rãi trên cùng và đẩy cửa mở ra trông vào một tiền sảnh hẹp ở trước mặt. “Tôi được lệnh đi kiếm cô, chúng ta ở trên gác, mời cô đi lối này”. Anh ta ra hiệu bằng tay. Cô tiến lên đi trước, bước lên một cầu thang hẹp và tối, trong lúc đi người đàn ông trẻ này luôn miệng ở sau cô.

- Tôi là Barry Tomkins, thư kí ít thâm niên làm việc dưới quyền ông Monday, chánh văn phòng. Lát nữa cô sẽ gặp ông ấy, đúng 9h11 ông ta sẽ có mặt ở đây .

- 9h11? Steve bật cười nhắc lại.

- Chẳng là tàu hoả của ông ta tới Kingscross vào lúc 9h kém 5. Ông ta, đi bộ đến đây , sau 9h10 ông ta sẽ có mặt ở đây. Barry tiếp tục nham nhở với cô , trừ khi tàu của ông ta bị chậm, chuyện này mỗi tháng xảy ra 2,3 lần.

Lên hết cầu thang, anh ta đưa tay về cái cửa ở trước mặt họ.

- Đây Steve, trong bộ phận thư kí chúng tôi thường gọi nhau bằng tên đầu. Các luật sư bào chữa tất nhiên gọi bằng ông chỉ trừ cô Dianskene, vì đó là cô, ồ, xin lỗi là bà.

Steve bước vào trong cơ quan, thấy vắng vẻ, chỉ có một cô gái mặc bộ váy áo trang nhã màu xám đang đứng lên trên một cái thang sắp xếp giấy tờ vào các hộp to màu đen. Cô ta đưa mắt nhìn xuống và nói: “Hello Barry, anh đã đến trễ rồi đấy”.

- Đồng hồ của chị sai rồi Lulu ạ.

- Không được gọi tôi là Lulu, cô ta quát lên và giận dữ nhìn anh ta qua cặp mắt kính to của mình.

- Steve, đây là Lulu, Barry vừa nói vừa đưa tay chỉ lên, chị ấy là thư kí nhiều thâm niên của chúng tôi và tự nghĩ rằng mình đang điều hành cơ quan này.

Cô gái tóc màu xám bước xuống thang, suốt thời gian đó, Barry ngắm nghía cặp đùi thon dài của cô ta một cách thích thú, cô ta biết vậy và ném về phía anh ta một cái nhìn lạnh lùng.

- Thế anh không còn việc gì làm nữa hay sao?

Barry lịch sự cúi chào.

- Dạ, thưa bà, bà đang đi tắt trần, thưa bà.

Nói xong anh ta biến ngay trước khi cô ta kịp quát vào mặt anh ta, cô ta quay lại ngắm nhìn Steve, giơ tay ra và nói:

- Hello, tôi là Imogen Barber, tôi e rằng Joan vẫn chưa đến, lúc đó cô ấy sẽ giải thích công việc của cô, tôi còn nhớ là cô ấy có thể đánh máy toàn bộ một bản miêu tả đúng theo yêu cầu trong một thời gian không đáng kể. Nhưng Joan chẳng hề quan tâm đến cái gì khác ngoài nhạc pop, bạn trai và sự thoải mái. Nói tới đây Imogen ban cho Steve một trong những nụ cười lạnh lùng của cô ta. “Chính vì thế cô ta phải rời khỏi đây”.

- Chị ấy bị đuổi à?

- Nói cho đúng là chúng tôi muốn cô ta xin thôi việc. Công việc ở đây chủ yếu là phải điều hành có hiệu quả các khách hàng, các bản tóm tắt vụ án phải được phân phát một cách đúng đắn, công văn thư tự phải được chuyển đi một cách chính xác. Nhưng cái đó Joan cảm thấy khó quá. Cô ta thường ở trong phòng giữ mũ áo nhiều hơn là ở bàn làm việc của mình. Cô ta chất đống lộn xộn các giấy tờ khi giao dịch qua điện thoại hoặc quên không chuyển chúng đi. Cô ta còn để thất lạc cả lô thứ quan trọng. - Imogen ngó đồng hồ ở tay, - Thế là cô ta lại đến chậm nữa rồi. Cô ta luôn luôn về sớm. Trừ khi cô tóm được cô ta đang đi ra cửa. Imogen nghiêm khắc nhìn Steve, như muốn đọc tính tình của cô ở trên mặt cô. - Tôi hi vọng cô sẽ làm việc này tốt hơn Joan đã làm.

- Tôi sẽ làm việc hết khả năng của tôi.

Imogen nhìn cô bằng cặp mắt xanh lơ, sắc sảo và lạnh lẽo của mình, - Vậy chúng ta hi vọng rằng cái tốt nhất của cô là đủ tốt.

Steve nghĩ bụng: “Tuyệt thay”, vậy là cô gái này đã làm việc cho Gerard, cô ta có vẻ là siêu hiệu suất, lạnh lùng như một tảng băng trôi và lại hấp dẫn theo cái cách hợp lí hoá. Không còn nghi ngờ gì nữa, Gerard đánh giá cao tính hiệu quả. Biết đâu anh ta cũng tìm được cái vẻ đẹp thú vị của sự băng giá thì sao.

Cửa được mở ra, một người khoảng dưới ngũ tuần bước vào phòng. Ông ta gật đầu với Imogen và nhìn lướt qua Steve.

- Xin chào, thưa ông Peaumont, Imogen lên tiếng. Khi ông ta đã đi qua cái cửa ở góc trong cùng của nơi tiếp đón ồn ào, cô ta bảo Steve:

- Đó là ông Peaumont, ông ta là luật sư hoàng gia của chúng ta, chuyên về luật dân sự, được trả thù lao rất hậu hĩnh. Vị cố vấn cao tuổi nhất là ông Allnew nhiều ngày nữa cô vẫn chưa thể thấy ông ta vì ông ấy bị cảm lạnh và Diana phải nắm lấy bản tóm tắt vụ án để làm thay ông ta, chị ấy thường là hình nhân thế

mạng cho các luật sư bào chữa nhiều thâm niên. Ông Allnew đã 60, lúc nào cũng nói chuyện về hưu, nhưng tôi ngờ rằng ông ấy sẽ chẳng làm như vậy, ông ấy chẳng thích làm việc, chẳng thể giữ vững luật pháp, song ông ấy rất tốt, rất nhiều cố vấn pháp luật chẳng muốn ai khác, họ chỉ tin ông ấy.

- Trừ khi ông ấy bị cảm lạnh có phải không?

Imogen ngó người ra nhìn cô. - Không đùa đấy chứ? Thôi tôi phải quay về chỗ làm việc của tôi. Ông chủ của tôi có lẽ sẽ đọc một số thứ cho tôi viết. Đúng lúc cô ta sắp bước đi, cửa lại mở và một cô gái lao nhanh qua cửa vào trong phòng, trông thấy Imogen cô ta đứng khựng lại.

- Lại chậm nữa rồi. Imogen nói về buồn phiền hơn là bức bối - Làm thế nào để khỏi phải nói gì với cô? Đây là Stephanie Stuart, người sẽ thay thế cô, trong khi hướng dẫn cô ấy hãy cố gắng đừng dạy cô ấy bất kể một thói quen xấu nào của cô. Nói xong cô ta biến đi, cô gái mới tới, giận dữ nhăn mặt ở sau lưng cô ta.

- Đồ mĩa mai, cô ta hoàn thiện tới mức làm tôi phát ốm lên, cô gái lột áo ngoài ra, treo áo lên móc ở sau cửa, sau đó mới cười với Steve, - Hoan nghênh chị đã tới. Tôi là Joan và tạ ơn chúa, tôi sắp rời khỏi nơi đây mãi mãi, thoát khỏi Lulu và cái thói xỉa xối của chị ta.

- Tại sao chị gọi chị ấy là Lulu ?

- À, có một lần, một chị người Mỹ làm việc ở đây, trên đường đi vòng quanh thế giới chị Mỹ này vẫn làm việc và chị ấy đã bỏ ra 3 tháng để làm việc trong cơ quan này... nói đại khái là chị ta ghét Imogen. Trước khi ra đi, chị ấy nói với Imogen là chị thật sự là một Lulu, chị chẳng có đầu óc gì cả. Joan cười khoái trá, Imogen cảm lăm. Vì vậy mỗi khi chọc tức chị ta chúng tôi gọi à Lulu. Sau đó chị ta giới thiệu thêm về những người làm việc ở đây như Barry, Celia.

Từ sau lúc đó, buổi sáng ngày càng bận rộn, Steve chẳng còn thì giờ chú ý đến việc của người khác, có người đến, người đi với một tốc độ đáng kinh ngạc, cửa ra vào không ngừng đóng mở. Khách hàng cùng với cố vấn pháp luật của họ tới để xin ý kiến, các thư kí nhiều thâm niên tới để trao đổi với ông Monday, người đưa thư ăn mặc đồng phục đưa những văn kiện và thư từ, điện thoại reo liên tục. Suốt buổi Steve toàn đứng và chìm ngập trong mớ giấy tờ. Đúng 12h Steve rời cơ quan, cô định đi cho biết chỗ làm việc đồng thời kiểm gì ăn nhẹ cho qua bữa, cô chưa thấy đói chỉ cần bánh kẹp và đĩa rau cũng xong. Khi đang từ bậc thềm cao đi xuống lề đường, cô nghe thấy tiếng chân chạy và tiếng người gọi tên cô. Cô nhìn quanh thấy Barry đang đuổi theo cô. “ Chào, đi với tôi, tôi chỉ cho cô chỗ ăn tốt nhất quanh vùng này, và cũng là nơi rẻ nhất”.

- Tôi không đói lắm, chỉ tính ăn một cái bánh kẹp.

- Cô cần ăn nhiều hơn để làm việc suốt buổi chiều đến 6h mới về được.

Vừa nói anh ta vừa vòng tay ra sau lưng cô, kéo cô đi quãng một đầu phố, - Đi một chút sẽ có một quán cà phê nhỏ, cô sẽ khoái các món ăn ở đây cho xem. Món ăn ở đây vừa rẻ lại ngon.

Ăn xong, cô đòi về nhưng Barry phản đối, cuối cùng họ đứng lên và trở về làm việc. Khi gần tới ngôi nhà hẹp ngang ở trên nền nhà cao anh ta luồn tay ra sao đờ eo lưng cô: “Cô đã gây cho tôi một ấn tượng ghê gớm”.

Một chiếc xe đang đi chậm chậm rời khỏi lề đường, một bộ mặt lạnh lùng đang quan sát họ, Steve giật nảy người nhìn trả lại vào đôi mắt lim dim của Gerard rồi đỏ mặt. Barry cũng chợt nhìn thấy anh, tay anh ta vội rời khỏi eo của cô, chiếc xe màu đen chạy vọt đi, Barry nhăn mặt le lưỡi nhìn theo.

- Đó là ông Tenniel của chúng ta, khi ông ta đang trong tình trạng tính khí thất thường thì đúng là một con quỷ hiện hình. Tôi nghĩ rằng ông ta và Imogen đúng là một cặp bài trùng: cả hai đều có cái lưỡi y như bò cạp vậy, khôn ngoan nhất là đừng có va chạm vào bất kể ai trong số họ, nhưng ông ta chính là kẻ đáng sợ nhất, tôi trêu chọc Imogen, nhưng tôi không khuyên ai trêu chọc Tenniel.

- Tôi không hề có ý trêu chọc ông ta, Steve lạnh lùng nói và đi về chỗ làm việc của mình. Từ đó, cô bận bịu suốt, dọn dẹp lau chùi, sắp xếp giấy tờ, mọi thứ bữa vậy lấy cô làm cô không còn thời gian để nghĩ ngợi về Gerard và tương lai của cô trong những ngày tới sẽ ra sao. Bù đầu với mớ công việc đến khi ngược lên nhìn đồng hồ thì đã là 6h, cô phải về thôi trước khi nhìn thấy việc gì đó làm kế tiếp. Mặc áo khoát, soi lại gương mặt tái xanh vì mệt mỏi, bôi chút son, chải lại mớ tóc rồi vội vã xuống cầu thang. Khi vừa sờ tới nắm cửa thì bỗng cánh cửa bật mở ra, cô giật mình, cô thấy mình đang đối diện cùng Gerard, anh vẫn còn mặc áo

thụng đen và đội bộ tóc giả, gương mặt thật lạnh lùng và nghiêm khắc trong bộ dạng đầy nghi thức làm cô thấy ớn lạnh. Đột nhiên cô nhớ lại 5 năm trước, tại toà án cô cũng đã nhìn thấy anh như thế này vào lần cuối cùng: cặp mắt đầy cay nghiệt đang buộc tội đối phương, miệng mím chặt và đầy cao ngạo. Cô thấy lạnh cả người.

- Cô vẫn còn ở đây à? Tốt lắm, tôi đang muốn nói chuyện với cô. Chúng ta hãy trở lên phòng, tôi cần phải thay áo.

- Không được, tôi phải về, tôi...

- Đừng có cãi nữa, Steve, anh nắm lấy tay cô và đi ngược lại hướng cầu thang. Hôm nay công việc của cô thế nào, còn đứng vững trên đôi chân không ?

- Tôi nghĩ là vẫn còn được.

Anh liếc xéo cô một cái đầy vẻ tội nghiệp, thôi đừng có hờn dỗi nữa.

- Tôi mệt, tôi đã ở đây từ 9h sáng và mọi người đều đã về hết rồi.

- Tôi có yêu cầu cô làm việc nhiều đến thế đâu? Anh lôi cô đi theo sau mình, xuyên qua khu tiếp tân dọc theo một hành lang hẹp có một lô cửa dần hàng dẫn đến các văn phòng của luật sư, anh dừng lại ở căn phòng cuối cùng, mở cửa đẩy cô vào. Đây là căn phòng vuông vắn bày biện sơ sài, chỉ có một cái bàn, vài cái ghế và một tủ đứng to để đầy các sách.

Gerard cởi bỏ áo thụng và tóc giả ra, rồi ngồi xuống một cái ghế xoay bọc da đen đặt ở sau bàn. Anh vẫy tay ra hiệu bảo cô ngồi xuống một cái ghế khác đối diện với anh. Anh ngắm nhìn cô qua làn ánh sáng mờ mờ, ở bên ngoài trời cũng bắt đầu tối, không hiểu tại sao anh không chịu mở đèn.

- Cô nghĩ công việc ở đây có thích hợp với cô không? Cô sẽ vui vẻ để làm ở đây chứ? Anh ngã người ra sau, hai tay đặt sau gáy.

Steve cố gắng không nhìn anh.

- Tôi nghĩ không đến nỗi tệ. Steve đề phòng, cô không muốn thừa nhận hơn thế nữa.

Gerard lười biếng gác chân lên bàn, trong tư thế này thân thể dài ngoằng của anh được hoàn toàn thư giãn.

- Cô đi ăn trưa với cậu trai Barry à? Giọng của anh đầy giễu cợt, như không coi Barry ra quái gì, tôi không muốn cô khuyến khích anh nhóc ấy. Imogen đã từng nói anh ta là một kẻ buông tuồng láo lếu. Hắn cần phải được kiểm tra chặt chẽ.

- Tôi thích anh ta, Steve nói với vẻ thách thức và cô thấy ngay một tia sáng lấp lánh ánh thép trong mắt của anh.

- Nếu ngày đầu tiên hắn đã đặt bàn tay lên eo của cô thì đến ngày thứ năm hắn sẽ lột truồng cô ra, hay là cô đồng ý để cho chuyện đó xảy ra? Mức độ cứng rắn của giọng nói hoàn toàn trái ngược với tư thế lười biếng của anh. Cô cảm thấy bị xúc phạm, cô đứng lên.

- Tôi tự lo chuyện Barry, hơn nữa anh ta là một chàng trai dễ thương. Cô nhìn vào đồng hồ của mình, - Tôi cần phải về ngay bây giờ, tôi có hứa với Julia sẽ về đến nhà khoảng 6h30.

Gerard cau mày, anh nhóm người lên và đặt chân xuống: “Cô đi xe riêng à?”

- Không, tôi đi xe điện ngầm.

- Khôn ngoan đấy, đậu xe ở quanh đây đúng là cơn ác mộng. Nửa giờ trước đây, nhờ kiếm được một taxi không có đồng hồ, nên bây giờ tôi có thể đưa cô về tới tận nhà.

- Tôi tưởng cả chiều nay anh ở ngoài toà án.

- Đúng vậy, tôi vừa nói tôi mới kiếm được người chở tôi về bãi đậu xe riêng nơi tôi gửi xe, nhờ thế tôi mới đưa được xe của tôi về đến sớm trước giờ cao điểm. Bây giờ hầu hết thiên hạ đã về nhà hết rồi, vì vậy sẽ dễ dàng cho cô kiếm được một taxi có đồng hồ ở ngay phố này.

Steve vẫn đứng, Gerard cũng đứng lên theo, - Không cần đâu, tôi không muốn vì tôi mà anh phải đi vòng vòng.

- Có gì đâu. Đi ăn tối với tôi nhá.

Cô đặt tay lên nắm cửa, bàn tay anh lập tức phủ lên bàn tay cô. Cô chờ người ra ý thức được lúc này anh đang ở ngay phía sau cô, thật gần đến nỗi người anh đang chạm vào người cô.

- Xin lỗi tôi không thể, cô lắp bắp, Julia nói tối nay sẽ làm món gì đó, Spagetty chẳng hạn.

- Julia sẽ không phiền nếu cô gọi lại nói cho cô ấy biết là có cái hẹn. Cô ấy có thể để vào dịp khác. Anh càng xích lại gần cô hơn, vai anh tựa vào cô nóng hổi.

- Đi ăn tối với tôi đi, Steve, hơn một tuần tôi đâu có được thấy cô, giọng anh trầm ấm quyến rũ.

Cô cảm thấy mình run rẩy. Cô thì thầm, - Ở đây tối quá.

- Cô sợ tối ư?

Cô cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên, cứng miệng không thể trả lời được.

- Hay là cô sợ tôi? Anh lẩm bẩm, miệng càng chạm sát vào mớ tóc sau gáy cô, hơi thở của anh đốt nóng da cô. - Hãy cứ để cho cảm giác của mình được hoạt động trong bóng tối, như thế dễ cho nó hơn, Steve. Nó sẽ không bị những tín hiệu của thị giác làm cho lảng trí, nó sẽ không nhạt nhẽo những phát hiện khác. Ví dụ như thực tế hiện cô đang run rẩy.

- Tôi không thể, cô vội vàng nói, đồng thời cố gắng thoát khỏi tình trạng đỡ đỡ nhục dục đang làm cho cô trở nên bất động, cái mà cô phải làm lúc này là mở cửa và đi xa anh ta, tại sao cô đã không làm như vậy? Tại sao cô cứ đứng ỳ ở đây như một hình nộm và cái gì phải đến đã đến. Anh vừa hôn gáy cô vừa thả cánh tay ôm vòng lấy eo cô. Tại sao cô lại để anh đi quá xa như vậy? Anh bảo Barry là một kẻ buông tuồng lếu lảo, giờ đây đứng cạnh anh, cái danh tiếng đó của Barry thật mờ nhạt, chẳng còn đáng kể.

- Tôi phải đi về, cô nói để mà nói, người đang run rẩy trước cảm giác do miệng anh gây ra ở cổ cô.

- Anh nhớ em lắm, anh thì thầm ngay bên tai cô, rằng anh nhẹ nhàng vờn tai cô, nhưng rằng anh chẳng phải là nguyên nhân gây ra sự bức bối cho cô mà chính là bàn tay của anh. Cô giận dữ thấy bộ ngực mình nở to và cương cứng, nụ hoa tì mạnh vào làn vải mỏng của áo cô đang mặc.

- Tôi nghĩ chúng ta nên ăn tối ở chỗ nào thật đặc biệt, anh gợi ý, nhưng lúc này khó mà tạo nổi một suy nghĩ sáng suốt trong đầu óc của cô, những gì mà lúc này cô có thể nghĩ được là sự đam mê đắm đuối đầy nhục dục đang bám chặt lấy cô. Những làn sóng đang dội ào ào lên cô có thể làm cho cô nhận thức được rõ ràng cái gì đang diễn ra trong những phần còn lại của cô, anh hẳn biết điều đó, hẳn nghe thấy hơi thở dồn dập một cách hỗn loạn của cô, hẳn cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ người cô. Bỗng chuông điện thoại reo vang, Gerard buông tiếng chửi thề:

- Anh chàng quỷ quái nào thế? Anh mở cửa đi ra, chúng ta đi thôi coi như tôi không có mặt ở đây. Vả lại lúc này tôi chẳng muốn nói chuyện với bất kì ai.

Steve còn quá mù mịt để nói và suy nghĩ cho đành hoàng. Anh kéo cô lao nhanh ra khỏi văn phòng, xuống đường và chui vào trong chiếc xe Daimler màu đen của anh.

Vừa ra khỏi căn nhà tối om, cô vẫn còn hoa mắt bởi ánh sáng của đèn đường, chưa kịp nhận ra anh đã quay mũi xe về hướng bắc thay vì đi theo bờ sông về hướng Chelsea. Khi nhận ra điều đó, cô cau mày hỏi. “Anh định đưa tôi đi đâu thế này, tôi không đi Highgate đâu. Anh cho tôi xuống đây tôi sẽ đi điện ngầm.”

Anh phớt lờ cứ tiếp tục phóng xe, thần kinh cô căng thẳng bấn loạn.

- Gerard, tôi nghiêm túc đấy, tôi không đến nhà anh đâu.

- Tôi muốn nói chuyện với cô.

- Chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau.

- Ồ, có đấy.

- Ví dụ?(Nếu xe đi chậm lại dừng ở một ngã 4 nào đó cô có thể nhảy ra ngoài)

Nói cho tôi nghe về Theo Bruggess.

Người Steve im lặng một lát, giọng cô không cảm xúc: “Chẳng có gì để nói, tại sao anh quay lại chuyện này?”

- Tôi rất ghét những chuyện bí ẩn không rõ ràng, anh nói bằng giọng khô khốc chua cay, chắc là do tôi là một luật sư, tôi muốn phát hiện các sự kiện phải được rõ ràng và tìm hiểu chúng , vì vậy hãy nói cho tôi hay về Theo . Ông ấy yêu cô có phải không?

- Không, tôi đã nói với anh rồi, giữa chúng tôi không có chuyện gì cả, ông ấy chỉ là ông chủ, ngoài ra chẳng còn gì hơn.

- Không có lửa, sao có khói. Giữa hai người phải có chuyện gì đó. Violet sẽ không giết ông ta nếu bà ấy không tin vào điều đó.

- Bà ấy là người bị bệnh và đó cũng không phải... cô bỗng đột ngột dừng lại, Gerard quắc mắt nhìn cô: “Không phải cái gì, tại sao cô không nói tiếp ?”

Cô do dự nhìn anh, chẳng biết anh có tin cô hay không, hay là nghĩ rằng cô bịa chuyện nhằm thuyết phục anh tin vào sự vô tội của mình? Cô quyết định cứ liều, dù sao cũng chẳng tồi tệ hơn những gì mà cô phải chịu.

- Không phải vì Theo mà bà ta ghen đâu.

Gerard thấy đèn đường chuyển sang màu vàng, anh chạy từ từ lại, lúc này cô có thể nhảy ra ngoài, cô đã quên cái ý định đó của mình, cô đang định thuyết phục anh bằng sự thật, anh quay sang chăm chú nhìn cô.

- Vậy người đó là ai?

- Anh.

Cặp mắt nghiêm khắc của anh chờ đợi, con người trở nên mờ đục, le lói anh thất vọng.

- Cô nói cái quái quỷ gì thế?

- Đó là sự thật, cô khe khẽ thốt ra, anh sẽ chẳng tin cô. Lẽ ra cô phải biết như vậy, nhưng cô vẫn tiếp tục, - Vào cái ngày mà bà ta giết chết Theo, bà ta đã gặp tôi có một mình. Đầu tiên bà xích lên buộc tôi phải xa anh, bà đe sẽ bắn chết tôi, sau đó xô tôi ngã, đúng lúc đó ông Theo bước vào, chạy tới đỡ tôi dậy. Giọng cô đều đều, buồn tẻ, cô kể lại cho anh nghe những lời Theo đã nói, phản ứng của Violet, rồi thì tiếng súng nổ. - Tôi nghĩ bà ta cũng sắp giết tôi nên khi thấy bà ta quay mũi súng về phía mình vì quá hoảng sợ nên tôi ngất đi, đó là tất cả những gì mà tôi còn nhớ được, bà ta đã nói dối rằng chúng tôi đã cãi nhau vì Theo. Đó là một sự bịa đặt. Anh, chính anh là nguyên nhân mà chúng tôi đã cãi nhau.

Gerrard đã lái xe đi khỏi nơi có đèn hiệu , khi tiếng nói của cô đã chìm vào trong yên lặng, cô tần ngần và nhìn vào phần nghiêng khuôn mặt cứng đờ của anh, hàm răng anh nghiến chặt, mắt lạnh lùng và thẳng băng. Chẳng cần nghe thấy giọng nói của anh cô cũng biết anh đang tức giận, cơn tức giận đang rung động toàn thân của anh.

- Anh không tin những gì tôi nói có phải không? Cô thăm thì - Chẳng hiểu vì sao tôi lại nói với anh sự thật đó làm gì. Ồi, cho tôi xuống xe đi, tôi không muốn ở đây ở gần anh một chút nào, tôi chịu đựng như thế là đủ rồi.

Anh lái xe tấp vào bên đường và thẳng gạt lái, sượt nữa thì cô bị hất ra phía trước, qua kính chắn gió, Steve mở cửa xe, nhảy ra ngoài, cô chưa kịp đứng vững thì xe đã lao vút đi.

9. Chương 9

Sau đó một tuần, Joan thôi việc hẳn, Steve tự do một mình lo mọi việc ở bộ phận bên ngoài văn phòng, cô làm quen với công việc mới một cách dễ dàng, không có gì khó, chỉ cần chính xác. Cô thấy thích thú trong việc tiếp xúc với mọi người, so với việc mà cô đã làm ở khách sạn, công việc này đòi hỏi sự khéo léo tỉ mỉ nhiều hơn, hơn nữa nó đã, đang và lắm yêu cầu đến nỗi những giờ làm việc dài hơn và sự hoạt động liên tục suốt cả ngày chỉ được ghi lại theo ý nghĩa: so với công việc trước đây thì công việc bây giờ cô cảm thấy mình mệt mỏi hơn trước nhiều, cô thích các bạn đồng nghiệp ở đây. Nhờ Steve bắt đầu tổ chức hợp lí việc sắp xếp giấy tờ và dọn dẹp xong cái mớ bòng bong của Joan để lại nên xem ra bộ phận văn phòng ở bên ngoài hoạt động có vẻ gọn gàng ngăn nắp hơn trước nhiều và cô đã được khen ngợi.

Đến trưa, Barry lại bàn cô, anh ta vắt vẻo ngồi trên mép bàn của cô. “Cô có cảm thấy thích đi xem trình diễn tối nay không, hồi cô gái thân yêu? Sau đó chúng ta sẽ đi ăn tối”.

Cô nhìn anh với vẻ phiền muộn, đang tìm cách nào tốt nhất để từ chối, Barry có phần nào con nít đối với cô, nhưng cô thích anh ta và không muốn đụng chạm tới lòng tự ái của anh ta.

- Về chỗ của mình và làm việc đi, Thomkins, giọng nói của Gerard quất vào họ như một cơn gió từ phương bắc giá buốt thổi về. Barry lạng cụng nhảy xuống và biến thật nhanh, trong đó Steve bắt đầu đánh máy, mắt nhìn chăm chú vào bản ghi tốc kí. Gerard tiến đến đứng ở sau lưng cô mà nhìn làm cô thêm căng thẳng.

- Cô vẫn chưa xong bản này ư ?

- Tôi sắp xong rồi.

- Tôi nhớ đã từng nhắc cô không được khuyến khích anh nhóc ấy rồi thì phải?

- Tôi chẳng khuyến khích anh ta, cô bức tức gõ máy như điên, chẳng thềm để ý đến những lời mà cô đánh sai, cô rất muốn đứng dậy bỏ đi, đợi anh ta đi chỗ khác sẽ đánh lại.

Anh đột ngột túm lấy hai tay cô nâng lên khỏi bàn phím và cứ giữ nguyên như thế, đôi bàn tay cô buông lỏng, mềm rũ. “Hãy nhìn tôi khi tôi đang nói chuyện với cô”.

- Ông vừa bảo, tôi phải nhanh tay với bản này, thưa ông. Steve cúi kính nhắc nhở anh, rồi ngửa mặt đối diện cùng anh. Thật là sai lầm, anh đang cúi xuống, cô không ngờ rằng anh ở gần cô đến thế. Cô bị sốc mạnh, mặt ửng hồng, mạch đập loạn xạ. Gerard thở ra hơi dài nghe thật rõ.

- Tối nay đi ăn với tôi nhé, anh vội vàng nói, mắt vẫn nhìn vào cặp mắt giận dữ của cô, cô lặng lẽ lắc đầu vì không tin vào giọng nói của mình.

- Tôi cần gặp cô, anh thì thầm giọng thô ráp. Anh miễn cưỡng thừa nhận mọi cái đã rõ ràng rồi hay sao ?

- Gặp để làm gì? Anh có bao giờ tin bất cứ lời nào của tôi đâu, tôi đã nói tất cả sự thật nhưng anh đâu có muốn chấp nhận nó.

- Tôi muốn chấp nhận , anh nói và nới lỏng bàn tay ra, anh lật ngửa bàn tay của cô lên nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay hồng hồng. Ngón tay cái của anh nhẹ nhàng lướt trên lòng bàn tay nhưng hầu như không có ý vuốt ve. - Nếu như điều cô nói cho tôi biết là sự thật, vậy tại sao cô đã không nói ở toà án cách đây 5 năm? Tại sao cô không bác bỏ những chứng cứ của Violet?

Cô nhìn anh rồi thở dài, - Tôi không muốn lôi anh vào chuyện này, tôi biết tôi vô tội, tôi biết tôi vô tội và tôi cũng biết rằng Violet đã bắn ông ta và có thể bắn cả tôi . Tôi không nghĩ những lời đe dọa của bà ta liên quan đến anh lại có thể dùng được việc gì, và nhất là tôi không muốn nói chuyện này trong một căn phòng trước mặt cả đồng nghiệp xa lạ.

- Thậm chí nếu điều đó có nghĩa là danh dự của cô sẽ bị hủy hoại?

- Tôi nào có biết sự thế sẽ như vậy, chỉ mãi tới khi tôi có mặt tại phiên toà đó và nhìn thấy anh, thấy cái cách mà anh và thiên hạ nhìn tôi thì trong tôi mới thấy sáng ra một điều là tôi có thể không bị toà tuyên án nhưng tôi vẫn bị coi là đã phạm một tội nào đó mà tôi không hề làm.

Anh chăm chú ngắm nhìn cô, đôi lông mày nặng trĩu nhưng trước khi anh kịp nói một lời, họ đã nghe thấy tiếng bước chân. Anh đứng thẳng lên và lắng ra xa : “8h tối tôi sẽ đón cô ở nhà Julia”. Nói xong anh bước đi liền.

Sẩm tối hôm ấy, khi về đến nhà, Julia đang vừa tắm vừa hát , cô ta ngừng hát giữa chừng và hỏi: “Chị đây à?”

- Thế lẽ tôi là một tên lưu manh thì sao? Steve đứng ở ngoài hỏi và cười.

- Thì tôi cứ ngồi ỳ ở trong buồng tắm cho tới lúc nước đóng thành băng là cùng chứ gì? Julia nói với vẻ quả quyết – Về ăn cơm tối hả, tôi sắp đi chơi với một người bạn ở hãng sản xuất các mặt hàng thủy tinh, tôi đang nghiên cứu thị trường cho họ , dĩ nhiên chỉ thuần túy là công việc.

- Phải rồi, Steve đùa vui, đồng ý như vậy, Julia vẫn có thể nhớ anh bạn trai dĩ vãng, nhưng cô ta trong một tuần vẫn thu xếp đi chơi vài lần và bao giờ cũng nhấn mạnh rằng các cuộc hẹn hò đó chỉ “thuần túy là công việc”.

- Này, bỏ cái giọng ngờ vực đó đi nhé, Julia nói và cười vang.

- Ai, tôi đây à? Steve vừa nói vừa đi vừa đi về phòng mình, cô mở tủ quần áo tìm chọn đồ mặc cho tối nay, tới phút này cô vẫn chưa khẳng định là cô đi ra ngoài ăn tối với Gerard hay không. Nếu đi, rất có thể đây chỉ là một cuộc đấu khẩu cay đắng khác mà thôi. Anh đã sẵn định kiến về cô rồi có nói gì đi nữa cũng khó mà lay chuyển được, không hiểu tại sao cô lại lo lắng làm thử việc đó. Anh đã quyết định ra đi, xoay lưng lại với cuộc đời cô nhưng điều đó không có nghĩa là cô phải quan tâm đến việc anh nghĩ về cô thế nào. Đi chơi cùng với anh sẽ chỉ khuyến khích anh thêm tin tưởng vào khả năng quyến rũ được cô để rồi anh cứ nghĩ mãi như vậy, cô không hề có ý định để cho anh ta dụ dỗ cô lên giường cùng với anh ta. Nghe thấy tiếng chân Julia ra khỏi buồng tắm cô bèn bước ra khỏi phòng, tay vắt một áo choàng, cô muốn tắm qua trước khi mặc quần áo. Julia sắp bước vào phòng ngủ, đứng lại tò mò nhìn cô.

- Chị cũng đi à? Từ khi chuyển về căn hộ này Steve chưa từng ra ngoài vào buổi tối.

- Có thể lắm, Steve trả lời rồi đóng sập cửa phòng tắm trước khi Julia kịp hỏi thêm câu nào khác, họ sống hoà thuận với nhau.

Trước đây Steve chưa từng ở chung cùng một căn hộ với ai, nhưng nay cô thấy sống chung với Julia cũng dễ chịu. Julia tính khí nhu hoà, thoải mái và vui vẻ nhưng dù thế nào cô cũng chẳng muốn nói với Julia về Gerard. Trong mấy ngày qua Julia đã kể cho cô nghe về cả lô chuyện của Gerard, đôi lúc chen vào vài lời nhận xét về gia đình, nhà cửa, kiến thức của anh. Rõ ràng là Julia yêu quý anh họ của mình, họ trêu chọc nhau, lôi nhau ra làm trò cười nhưng trên cái nền quan hệ thân thiết đó có cái gì tựa như sự kính trọng lạnh mạnh. Steve không muốn nói điều gì có thể dẫn đến sự cãi cọ giữa cô và Julia, nếu cô cứ luôn luôn nói xa nói gần rằng Gerard chẳng phải là người đàn ông tuyệt hảo như cô ta đã nghĩ thì Julia sẽ phải phật ý. Hình như Julia đang nuôi một ảo tưởng lãng mạn về việc Gerard quan tâm tới Steve . Khi bước ra ngoài dòng nước của vòi sen, quần mình trong chiếc áo choàng tắm bằng vải bông, cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cô mở cửa phòng tắm, liền nghe thấy tiếng của Julia có vẻ kích động : “Chị trả lời đi được không? Nếu là phone của tôi chị ghi lại hộ, tôi đang đánh vật với bộ áo váy này, hình như nó đã co lại thì phải. Tôi thì chẳng có béo thêm tí nào thế mà nó không chịu đi qua hông của tôi.”

Steve mỉm cười, đi vào phòng tiếp khách nhỏ bé của họ. Cô lập tức bị ngay một cú sốc vì nhận ra giọng nói của anh cô: “Hello Robert, anh có khỏe không?”, cô có vẻ thận trọng, đang tự hỏi tại sao anh mình gọi điện tới đây.

- Anh khỏe, em thế nào? Cảm ơn em đã viết thư anh rất vui vì em làm được công việc ở đó.

- Em thấy thích, công việc ở đây rất lí thú, chị Gwen thế nào?

- Tốt thôi, Robe ngừng một chút rồi nói : Steve này, Euan về rồi đấy.

-Ồ, tay cô nắm cứng lấy ống nghe.

- Cậu ấy bức bối ghê lắm, cậu ấy muốn biết em ở đâu và không chấp nhận bất kì một câu trả lời chung chung nào Steve ạ.

- Thế anh chưa nói cho anh ấy địa chỉ này chứ?

- Chưa đâu, anh nói trước hết phải cho em biết ý kiến này đã.

Steve cau mày một tí rồi nói : “Robe, anh không thể giải thích rằng chính em đã quyết định giữa hai người không còn chuyện gì nữa hay sao? Thật ra mà nói em chẳng hề giận mất anh ấy, chẳng giải quyết được cái gì”.

- Thế em không nghĩ là em còn nợ anh ta cái đó ư? Cái việc mặt đối mặt nói chuyện với nhau ấy?

- Em biết nói gì với anh ấy bây giờ? Chính anh cũng đã thừa nhận rằng gia đình anh ấy sẽ hoảng sợ khi họ biết chuyện về vụ án đó.

- Cứ cho làm em đúng đi, Robe có vẻ do dự nhưng anh rất buồn thay cho Euan, từ Saudi Arap quay trở về để tìm thấy lá thư của em đang nằm chờ, thật đúng là nhận được một cái tát vào giữa mặt.

- Xin tha lỗi cho em, em những muốn có một cách khác. Steve hết sức bối rối , phải chăng Robe nghĩ rằng cô đã hành động thiếu suy nghĩ ? Rằng cô khoái xúc phạm người khác? Chẳng biết anh ấy có nhận thấy chính cô cũng bị xúc phạm hay không?

- Anh tưởng em có tình cảm với Euan cơ mà, Robe bình thản nói.

Cô hầu như đã yêu Euan, quả thực cô đã tin chắc rằng mình yêu anh ấy, nhưng giờ đây cô biết là không phải như vậy. Cô hoàn toàn chưa biết là trong mình có mối quan hệ thân thiết này. Kinh nghiệm yêu đương trước đây của cô với Gerard làm cho cô cảnh giác trong việc liều mạng trao những tình cảm sâu đậm của mình cho người đàn ông mà chưa hoàn toàn tin chắc rằng người đó có đúng là của cô hay không, cô không muốn mình bị xúc phạm một lần nữa.

- Cậu ấy hình như tin rằng chuyện này còn nghiêm trọng hơn thế nữa, giọng Robe có vẻ buộc tội cô.

- Em xin lỗi.

- Đó là điều mà em sẽ phải nói với cậu ta ư? Nói rằng em xin lỗi, nhưng chính em lại không cần biết thêm một chút gì nữa hay sao?

- Robe, xin đừng cáu kỉnh như vậy.

- Euan là bạn thân của anh, em nghĩ sao đây, tiếng Rob thở ra nghe rõ mồn một trong vài giây, thôi được, anh sẽ cố làm cho cậu ấy nuốt trôi quả đắng này nhưng cái chính lại là em đã bỏ nơi đây mà đi , Euan buồn bực đến mức trở nên hung dữ.

Robe đập mạnh máy xuống, Steve nghẹn ngào muốn khóc, cô từ từ đặt máy xuống, làm sao cô có thể trách Robe vì anh đã bức bối với cô. Anh ấy chắc đang trải qua những giờ phút khó chịu trong cư xử với Euan, cô cũng chẳng thể trách Euan được. Có lẽ anh ấy bị sét đánh ngang tai khi nhận được lá thư của cô. Cả hai đều bức bối với cô mà cô chẳng có thể nói gì để bào chữa cho mình ngoại trừ cái việc cô đã cố gắng hết sức để bảo vệ họ tránh khỏi những hậu quả từ quá khứ của cô.

Tiếng chuông cửa reo vang, làm cô giật bắn cả người. Julia ở trong phòng nói vọng ra:

- Ôi không, Steve mở hộ cửa dùm mình, mình đang vội đi đây này, thế mà trang điểm vẫn chưa xong.

Steve miễn cưỡng mở cửa, cô vẫn để nguyên dây móc để cho người gõ cửa không thể nhìn thấy cô đang mặc chiếc áo choàng ngắn được. Qua khe cửa, Gerard đã nhìn thấy cô, nhếch mép cười khiêu khích .

- Cô đã sẵn sàng chưa?

Cô khép chặt cổ áo, lắc đầu và đứng nép vào cửa để cho anh chỉ có thể nhìn thấy mặt cô, anh soi mói chăm chú nhìn vào sắc mặt cô rồi vội hỏi:

- Có chuyện gì thế? Vừa xảy ra chuyện gì có phải không?

Cô cay đắng thốt lên, cặp mắt còn long lanh nước :

- Tôi cảm thấy như vừa bị ném vào trong máy vắt quần áo có vậy thôi, anh tôi vừa gọi điện tới, Euan đã trở về và đang tra hỏi đầu đuôi câu chuyện, cô ngừng bật định đóng cửa, mà thôi mặc kệ, lúc này thật sự tôi chẳng còn tâm trí nào muốn ra ngoài ăn tối nữa. Tôi xin lỗi Gerard.

Anh luồn ngay một chân vào khe cửa, - Mở cửa ngay Steve, anh điem tỉnh nói, tôi sẽ chẳng đi đâu cả, tùy cô muốn sao cũng được hoặc là tôi sẽ cứ bấm chuông và gõ cửa liên tục cho tới lúc cô mở cửa cho tôi vào mới thôi.

Cô nhìn anh với vẻ chịu đựng đau khổ, anh nghĩ thế tất anh sẽ không ngần ngại làm ầm lên để buộc cô phải mở cửa.

- Anh đúng là kẻ không có lương tâm, cô chán chường bảo anh ta.

- Hoàn toàn đúng như thế, anh bình thản thừa nhận, cô đành tháo dây móc ra, một giây sau anh đã lọt qua cửa, cô lùi lại lúc này mới nhận ra một điều thực tế là anh đang gặp cô trong tư thế bất lợi.

- Tôi đang định đi mặc quần áo, cô nói mà không dám nhìn vào mặt anh ta. Cặp mắt ấy đang nhìn thân hình, quần áo, dáng nét của cô. Chúng đang di chuyển với tốc độ của tia chớp từ mái tóc ướt xuống đôi môi đang run run, qua cái cổ trắng, lướt tới thân hình rồi tới cặp đùi và bàn chân trần của cô.

- Julia đi đâu rồi ?

- Đang mặc quần áo, chị ấy sắp đi ăn tối. Chợt thấy mắt anh lóe sáng, Steve bực quá chỉ muốn đâm cho mình mấy cái vì tội vừa nói hộ với anh câu đó, cô không muốn cho anh ta biết là cô sắp ở một mình tối nay. Cô quay đi và vội vã về phòng ngủ của mình. Ít nhất cô cũng mặc đầy đủ quần áo trong cuộc gặp gỡ tiếp theo đây.

Cô đang chải đầu chợt nghe thấy tiếng Julia đang nói chuyện với anh ta – Ô, thế ra là anh tới đây để đón Steve à, em đang tự hỏi không biết chị ấy hẹn hò với ai?

- Thế cô ấy còn hẹn hò được với ai nữa hả? Gerard vặn lại, còn Julia cười phá lên.

- Đây anh chàng lừa đảo, mắt quắc màu xanh lá cây là không hợp với anh đâu, em không ba hoa đâu, em thích Steve.

Steve vừa rời xa cửa, mặt có vẻ thư giãn hơn một chút, cô chẳng cần được nghe nói Julia thích cô, nhưng biết cũng vui lòng. Cô cũng thích Julia, cô tự giấu mình trong gương, tự hỏi chọn bộ áo váy trắng giản dị này không biết đã đúng hay chưa. Nó làm cho cô có vẻ đoan trang, cổ áo cao và loãn xoắn giống kiểu áo xếp nếp ngày xưa, tay áo dài, từ khuỷu đến cổ tay hơi bông, eo cao gần như sát dưới ngực, còn áo ngoài lại phẳng và mượt, phấp phới buông phủ lấy hông của cô. Cái chính là nó làm cho cô trông trẻ hơn, cô cần dựa vào lòng tự tin của mình để tác động tới Gerard nếu như cô cần phải buộc anh ta ra về.

Khi cô trở lại phòng, chỉ thấy có mình anh ta, Steve đảo mắt nhìn quanh rồi cau mày hỏi anh ta: “Julia đâu rồi?”

- Cô ấy đi hẹn hò rồi, anh ngồi thoải mái trên sofa, tay cầm li Whisky, anh đã cởi áo khoác ngoài ra. Lúc này chỉ mặc bộ comple sang trọng màu đen có kẻ sọc màu trắng và caravat gấm màu nâu. Mái tóc vàng của anh ta lấp lánh dưới ánh đèn mắt anh ta có vẻ trầm tư như đang suy nghĩ gì đó khi chúng lướt qua người cô.

- Trông cô đáng yêu quá, anh khen, ngọt như mật vậy, quần áo có thể che đậy nhiều thứ có phải vậy không?

- Đó là khi mặt đối mặt, Steve chưa chất nói, khi tôi gặp Violet, bà ấy có vẻ thân mật và dễ thương, tôi đâu có ngờ bà ấy có những cơn mất trí cuồng loạn, con người có nhiều cái còn đối trá hơn cả quần áo.

Anh xoay xoay chiếc li ở trên tay ngắm nghía chất lỏng màu hổ phách như thể cả đời anh chưa từng thấy Whisky, “Tôi cũng nghĩ như vậy, khi tôi nghe thấy những dư luận về cô và Theo. Tôi đã bị choáng váng, hình như cô nghĩ là tôi muốn tin vào chuyện đó có phải không? Nhưng phải tính đến những chứng cứ hiển nhiên. Violet đã bắn chồng và giết chết ông ta. Người hầu gái khi nghe thấy tiếng súng nổ chạy vào trong phòng thấy Theo nằm đè lên người cô. Cô ta nghĩ rằng Violet đã bắn cả hai người và trước tiên là bắn cô. Bà ta thề rằng khi bà ta bước vào phòng đã bắt gặp cô đang ở trong vòng tay của Theo, bà ta nói ông ấy

sẽ tổng bà vào nhà thương điên để ông ta có thể lấy cô. Tất cả những cái đó tôi nghe từ miệng của Violet, tôi còn được nghe từ cảnh sát và những người giúp việc và chúng có vẻ khớp với nhau.

- Nhưng anh đã biết là bà ta không được bình thường, anh đã biết bà ta có bệnh thần kinh mà.

- Cái đó đâu có làm cho bà ta trở thành kẻ giết người. Bệnh của bà ta nổi lên từng cơn, nhưng trước đây khi đang ở trong giai đoạn điên cuồng, bà ấy chưa tấn công ai cả, đập phá đồ đạc, của cải, cái đó có... nhưng sự vật đâu phải là con người. Gerard đưa ly lên miệng và uống nốt phần còn lại, rồi nhìn cô. Đôi mắt anh tối lại và cháy rực.

- Vì tôi ghen, tôi đã phát điên và ghê tởm, cứ nghĩ đến chuyện cô với ông ta, tôi đã bị tình cảm riêng tư làm tôi lệch lạc đi.

Cô từ từ ngồi xuống, hầu như chẳng thở nữa: “Phải chăng anh vừa nói là giờ đây anh tin ở tôi?”

Anh ta đặt ly xuống bàn làm cô giật mình: “Phải, ngay lúc đó chính tôi cũng chưa tin chắc 100% vào câu chuyện ấy, nhưng tôi chẳng có dịp nào gặp cô, nói với cô về chuyện ấy”.

- Anh chẳng chịu thử tìm gặp thì có.

- Lúc đầu tôi có cố gắng tìm dịp, tôi đã đến gặp bố mẹ cô nhưng cả hai ông bà đều nói cô không muốn gặp ai. Cảnh sát biết tôi đang làm việc bên bào chữa, họ không muốn chứng cứ của cô bị ảnh hưởng của ai đó đang có liên quan đến Violet. Thành thử mãi đến lúc xử án tôi mới nhìn thấy cô, khi đó đứng ở chỗ nhân chứng, cô đã thừa nhận Theo đã gọi cô là ‘Tình yêu bé nhỏ’ của ông ta. Coi như đã có kết luận quả là một lời thú nhận quá ư là tệ hại. Chỉ có một lý do giải thích cho câu nói đó: Theo đã yêu cô.

- Tôi chắc chắn ông ta không hề có một tình cảm riêng tư nào với tôi cả, mặt Steve đỏ bừng bừng. Ông chưa hề có lời ám chỉ nào hay một ánh mắt, một lời nói ... chúng tôi hoàn toàn trong sạch.

- Có thể ông ta biết sẽ không có cơ may nào với cô cả nhưng cũng không có nghĩa là ông ta không hề hay không được yêu cô. Ông là người đàn ông bất hạnh, cô đơn, còn cô thì xinh đẹp trẻ trung, hàng ngày nhìn thấy có lẽ dĩ nhiên ông ta sẽ bị cô hấp dẫn.

Cô đưa mắt nhìn xuống và không còn biết nói gì. Nghĩ đến Theo cô thấy khổ sở. Tấn bi kịch này đã làm đời cô trở nên đen tối cho tới tận bây giờ sau hàng bao nhiêu năm nó vẫn còn ảnh hưởng tới cuộc sống của cô.

Bằng một giọng bình thản Gerard nói: “Anh cô gọi điện đến vì chuyện gì thế?”

- Euan đã trở về và muốn biết hiện giờ tôi đang ở đâu? Cô thở dài dài đến mức làm thân hình mảnh mai của cô như co lại – Thật là bất công, tôi chẳng làm gì sai trái. Điều duy nhất làm sai là đến chỗ không nên đến vào thời điểm không nên đến. Tôi hoàn toàn vô tội, nhưng do một ngẫu nhiên bi thảm tôi hầu như không thể thoát ra khỏi cái quá khứ kinh khủng ấy. Tôi không còn biết phải làm sao nữa, tôi nhờ anh tôi chuyển lời xin lỗi đến Euan và nói cho anh biết là tôi không thể nào gặp anh được nữa. Thế là Robe nổi cáu với tôi, tức tối công nhận là trong tình thế này chẳng còn cách nào giải quyết. Hơn nữa công việc anh ấy có thể bị ảnh hưởng nếu như ai đó phát hiện vụ án. Nhưng anh ấy vẫn cứ chê trách tôi, tôi biết chắc là anh ấy đang chê trách tôi. Robe cáu kỉnh với tôi, Euan cáu kỉnh với tôi. Thật là chẳng công bằng gì cả.

Gerard chăm chú nhìn cô: “Cô có yêu Euan Cameron không?”

Cô chẳng buồn trả lời.

- Steve có hay không? Nói cho tôi biết đi.

- Nếu như tôi yêu thì tình hình có gì khác đâu.

- Vì tôi có thể gặp Cameron, giải thích cho anh ta để anh ta có cơ hội chọn lựa, giọng anh ta bình tĩnh và rành mạch có chút xa cách. Câu nói này, giọng nói này như đâm vào lòng cô, khiến cô liếc nhìn lên ngơ vờ.

- Tôi tưởng anh là người đã bảo tôi cần đi xa cơ mà? Anh đã dọa nạt ép buộc tôi phải rời xa anh ta.

- Tôi sẽ không làm như thế nữa, anh ta nói bình thản tựa như họ đang thảo luận với nhau về một vấn đề thuần túy kinh điển.

- Mỗi khi cô bước vào một tình huống là tôi không còn suy nghĩ hợp lý được nữa và bắt đầu có những quyết định đầy cảm tính. Khi đọc được lá thư của bà Cameron gửi tới tôi thấy mình sắp tìm lại được cô và hình như cô sắp sửa lấy con trai bà ấy. Tôi lập tức đoán ra là cô không kể cho anh ta biết về vụ Brugress, tôi quen biết gia đình Cameron hàng bao nhiêu năm rồi. Tôi biết rất rõ họ là loại người như thế nào. Tôi không thể hình dung nổi bà Cameron vui sướng khi con trai bà cưới một cô gái trong quá khứ có dính líu đến một vụ bê bối nhếch nhúa đến như vậy và thế là tôi tự nhủ phải có nhiệm vụ tới đó để dập ngay ý định cưới xin của hai người. Miệng anh dần lên có vẻ tự ghê tởm bản thân – Ôi, tôi tự thuyết phục mình là tôi có những lý do tuyệt vời để dập nát tanh bành chuyện tình duyên của cô. Trong tôi đầy ứ sự phẫn nộ chính đáng trước việc cô đã dối trá với gia đình Cameron. Đã dấu giếm họ quá khứ của mình, nhưng thật ra chính là tôi ghen tôi không thể nào chịu đựng nổi ý nghĩ là Euan sẽ chiếm được cô.

Mạch máu ở cổ cô nhảy dồn dập: “Thế mà giờ đây anh muốn ghép đôi chúng tôi lại với nhau?”

- Tôi muốn biết rõ cái mà cô muốn. Khi vừa đọc lá thư gửi cho mẹ, tôi nhận ra trong thư nói về ai thì máu của tôi hình như chảy dồn tất cả lên đầu, sau khi toà xét xử vụ án đó, vì tự ái tôi chẳng muốn nhìn thấy cô nhưng tôi chẳng sao quên được cô. Tôi thường xuyên nghĩ lại mọi tình tiết và cảm thấy hoang mang bối rối trước toàn bộ câu chuyện. Tôi hi vọng đến một ngày nào đó Violet sẽ nói ra toàn bộ sự thật, mặt khác tôi cũng nhớ ra sự ngây thơ của cô, tôi không tài nào tin nổi là cô đã tăng tịu với Theo. Khi tôi bị tình cảm mình biến đổi thành quỷ tôi lại có những suy nghĩ lệch lạc. Lúc đó tôi quá cay đắng và ghen tuông, tôi đã không suy nghĩ bằng cái đầu của mình mà suy nghĩ qua trái tim và như thế chẳng được tích sự gì, tình yêu là một tình cảm mạnh mẽ, chiếm hữu, nó có thể phá hủy dập nát y như một cơn bão tố phá hủy cả thành phố, vậy lẽ ra tôi không nên để cho cảm xúc thống trị suy nghĩ của mình.

- Dù sao anh cũng có lý do khi can thiệp vào việc này. Anh đã nói đúng về Euan và gia đình anh ấy. Bây giờ tôi chẳng thể gặp Euan được nữa, nếu không đem toàn bộ câu chuyện nói cho anh ấy biết, một khi đã biết chuyện tôi không nghĩ là anh ấy còn có thể yêu tôi được, giọng cô từ tốn như đang nói tới chuyện của một người nào đó chứ không phải của chính cô.

- Nhưng nếu có gia đình cô và cả tôi nữa đứng ở phía sau lời nói của cô thì sao ?

- Dù tôi có kéo cả lô quan toà đứng ở sau lưng của tôi đi nữa tôi cũng chẳng nghĩ là bà Cameron muốn tôi bước vào gia đình của bà ta. Anh có thấy thế không, tôi mãi mãi phải mang một vết nhơ.

- Steve, nếu cô yêu anh ta..

- Tôi không yêu anh ấy. Giọng cô bình thản – Lần trước khi anh hỏi tôi, tôi đã nói với anh rồi mà, tim tôi không bị tan nát vì chuyện tôi không còn gặp Euan được nữa, tôi sẽ nhớ anh ấy. Tôi thích, tôi quý anh ấy, có thể một ngày nào đó tôi sẽ yêu anh ấy đến mức đủ để lấy anh ấy làm chồng. Nhưng tình yêu đó chẳng phải là thứ tình yêu mãnh liệt, chẳng phải là thứ tình yêu anh đang nói tới, đối với Euan tôi chưa cảm giác bằng trái tim của mình mà tôi cảm giác bằng đầu của mình, chẳng biết như vậy là đúng hay sai ?

Miệng Gerard cong lên cách hóm hỉnh, mặt tươi cười: “Có lẽ cô đúng”, anh đột ngột chuyển dịch theo dọc chiều dài của sofa, cánh tay anh đã ôm vòng quanh người cô – Steve...

- Tôi nhớ hình như chúng ta định đi ăn tối có phải thế không nhỉ?

Gerard đỡ người ra, dăm dăm nhìn cô, rồi nhún vai đứng lên.

- Tất nhiên tôi đã đặt bàn ở nhà hàng Caprice rồi.

- Để tôi mặc thêm áo vét, nói xong cô đứng lên đi về phòng mình. Điều cuối cùng mà cô cần làm lúc này là sẽ đồng ý với việc Gerard tìm cách hôn cô. Nhưng trước tiên cô cần thời gian để suy nghĩ hay nói đúng hơn là cần tách biệt suy nghĩ và tình cảm tìm hiểu xem thật sự cô đang muốn cái gì.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Gerard ở trước cửa khách sạn, tự cô đã dấu trái tim mình làm cho mình không nhìn nhận đúng mọi chuyện. Cú sốc của lần đầu tiên nhìn thấy lại hình ảnh của anh muốn mạch bảo với cô rằng anh vẫn còn tác động đến cô rất nhiều. Song cô không muốn tin vào điều đó, cho đến gần đây cô cho rằng mình đang ở trong thời gian thật hạnh phúc, thứ hạnh phúc giả tạo, cô tự thuyết phục mình là có thể yêu và lấy Euan. Cô đã tự xây đắp cho mình một cuộc đời mới thanh bình và yên ả, nhưng cô đã nhầm mất trước một thực tế là cuộc đời đó chỉ được xây dựng trên cát. Cô không chỉ đã bỏ qua không kể

cho Euan và gia đình anh biết về khoảng thời gian đáng buồn trong quá khứ của cô, mà cô còn tự dối mình khi cô cho rằng đã quên Gerard và chẳng còn quan tâm gì đến anh nữa. Dù thời gian cô quen biết và gần gũi với Gerard không lâu như Euan nhưng đó mới chính thức là tình yêu. Cô đã đau khổ ra sao khi thấy ánh mắt của Gerard nhìn cô tại phiên tòa, cô đã đau khổ ra sao khi anh quay lưng không một lần xuất hiện trở lại gặp cô sau phiên tòa. Những cảm xúc đó chưa hề có với Euan dù là cô chuẩn bị đồng ý làm vợ anh : “Ta không thể xây dựng tương lai trong dối trá”

Việc gặp lại Gerard đã lột tuột cái giả dối của cô, đặt dưới ống kính thực tiễn sắc bén đã cho cô thấy rõ sự thật về chính bản thân mình. Tình cảm của cô đối với Gerard quá ư là sâu đậm và say đắm, sự biến đổi hoá học trong con người cô đã quá ư mạnh mẽ, người có lúc thì nóng có lúc thì lạnh, mặt lúc nhợt nhạt lúc lại đỏ bừng, tình cảm của cô diễn biến thất thường. Từ đó tới nay đúng là cô đã bị mất thăng bằng. Nếu đem so với mối quan hệ giữa cô và Euan thì sự lôi cuốn về mặt tình cảm lúc lạnh lúc nóng hướng về Gerard đúng là một thứ tai hoạ. Nó đập nát vụn sự tự lừa dối êm ái tương lai của cô với Euan, nhưng Steve không muốn thừa nhận điều đó với Gerard, anh có thể đoán được cô đang nghĩ cái gì nhưng cô lại không chắc anh có thực sự muốn quay lại với cô hay không. Cô không cần che dấu những cảm nghĩ của mình là vẫn muốn anh nhưng vẫn bị một cái gì đó giống như cơn hoảng loạn xâm chiếm mình khi anh tấn công cô. Làm sao cô có thể bình tĩnh suy nghĩ khi sự hiện diện của anh có tác động đến những suy nghĩ của cô. Cô tự hỏi, không biết anh có hiểu nỗi mình không chứ cô chẳng hiểu nỗi anh , cô vẫn chưa biết thật ra anh muốn gì ở cô? Một sự thỏa mãn mà 5 năm trước đây anh chưa được hưởng. Hay là sự trả thù cho cơn vỡ mộng mà cô đã gây ra khiến cho anh phải chịu đựng trong suốt bao năm dài? Còn việc anh muốn cô, cô chẳng cần tự hỏi làm gì. Linh tính đàn bà đã cảnh cáo về chuyện này ngay từ lúc anh mới quay lại bước vào cuộc sống cô. Cô đã lớn thêm 5 tuổi, có thêm 5 năm khôn ngoan đặc biệt là với đàn ông. Gerard muốn cô, nhưng tại sao? Từ nay cho đến khi cô tìm được lời giải đáp cho câu hỏi này, cho tới khi biết rõ được tình cảm của anh đối với cô đó chính là tình yêu chứ không phải là nhu cầu của thể xác, nếu là sự đam mê về thể xác cô cần phải giữ một khoảng cách nhất định đối với anh. Điều này thật khó bởi chính cô cũng phải chấp nhận nó với nỗi day dứt.

Cô cùng đi với Gerard. Cặp mắt xanh của anh nhìn cô với một cặp mắt lấp lánh và đặc thắng . Cô phục hồi sự kích thích trong anh chẳng có khó khăn gì và có thể cô cũng chẳng muốn chống lại nếu như anh thật sự muốn cô. Bởi vì 5 năm trước khi còn là cô gái ngây thơ cô không phải đã từng cố quyến rũ anh đó sao? Tại sao cô lại phủ nhận sự hấp dẫn của anh đối với cô nhỉ, cô không muốn thừa nhận mình vẫn còn mê đắm anh ư, có phải cô tự mâu thuẫn chính mình không nhỉ?

10. Chương 10

Buổi ăn tối tưởng như kéo dài không bao giờ dứt, trong đời mình, tâm trí của cô chưa bao giờ lại rối loạn đến như vậy. Cảm giác của cô nhận thức được một cách sâu sắc từng cử chỉ, từng âm điệu trong từng lời nói, từng biểu lộ tình cảm thoáng qua trong mắt của anh. Họ ngồi đối diện chỉ cách nhau có vài gang tay, mỗi khi mắt họ nhìn nhau tìm cô như chao đi một nhịp, thậm chí nó ngừng lại mất mấy giây. Không biết chỉ có cô là bị như vậy hay chính Gerard cũng thế ? Bất chợt Gerard thò tay cầm tờ thực đơn che cái đĩa của cô không cho nhìn thấy thức ăn trên đĩa: “Cô đang ăn gì thế?”

Steve đưa mắt nhìn xuống chỉ nhìn thấy tờ thực đơn : “Anh nói cái gì?” Rồi nói lảng: “Đừng đỡ trò ngốc ra nữa”.

- Thì cứ nói cho tôi biết cái gì ở trong đĩa của cô đi - Anh nì nèo , đôi mắt tinh nghịch.

- Tôi chẳng muốn tham gia vào một trong những trò đùa của anh - Tuy nói thế nhưng cô vẫn muốn nhớ lại xem mình vừa mới ăn cái gì. Cá. Cô tin chắc đó là cá , mặc dù vừa rồi cô không để ý mình bỏ vào mồm cái gì . Sau khi nói chuyện với Gerard xong thì tất cả những chú ý của cô , suy nghĩ của cô , tâm trí của cô vẫn còn đang bám chặt vào Gerard , cho dù cô có ăn mìn thưa thì cũng không có gì thay đổi.

- Cá - Cô bình thần nói , tôi đang ăn cá.

Anh nhấc tờ thực đơn ra , cô vội vã nhìn xuống. Một miếng thịt bê mỏng đang nằm tênh hênh ở trên đĩa của cô giữa món nước sốt loãng có kem sữa . Gerard khẽ cười còn cô má ửng đỏ rực.

- Ồ , tôi đang mải nghĩ chuyện khác - Cô nói giọng hơi gắt gỏng.

- Tôi biết vì chính tôi cũng giống cô - Anh thăm thì, trong mắt lấp lánh tia sáng . - Chẳng là bỗng nhiên đang ăn tôi không biết là mình đang ăn cái gì, nhìn qua cô cũng thấy vẻ thất thần đó trên gương mặt của cô.

Cô ra vẻ trịnh trọng :

- Quả thật là tôi không thấy đói . Tôi muốn ra ngoài ăn tối nhưng hình như...Cô ngập ngừng.

- Ra ngoài ăn an toàn hơn ở nhà, có phải không? Anh nói tiếp hộ cô kèm một nụ cười sống sượng - Tôi chỉ đoán già đoán non vậy thôi. Sự thật là ít có cơ hội làm tình trong một tiệm ăn hơn ở trong một căn hộ vắng vẻ.

Người bồi bàn đến thu dọn bát đĩa , thoáng nghe được câu chuyện , anh ta thích thú đưa mắt nhìn Gerard và liếc nhìn Stephanie với vẻ quan tâm nhiều hơn. Cô nhìn xuống căn môi bực bội.

- Món tráng miệng thưa Madam ? Anh bồi bàn hỏi cô.

- Không . Cám ơn. Cô vội vã từ chối.

- Hai café. Gerard gọi.

Họ cũng chẳng ngồi quá lâu để uống cafe . Nửa giờ sau , hai người đã ngồi trong xe của Gerard, quay trở về căn hộ của cô , không ai nói tiếng nào cả . Stephanie thừa biết anh đang nghĩ gì , trong xe bao trùm một sự yên lặng căng thẳng và rung rinh những cảm xúc của ham muốn. Vì vậy khi xe vừa đỗ trước cửa , cô vội vã nói ngay :

- Anh khỏi cần ra khỏi xe. Cám ơn anh vì bữa ăn tối . Hẹn mai gặp lại.

Gerard nắm lấy tay cô khi cô định quay đi : “Stephanie...”

Cô ném qua vai mình cái nhìn không thoải mái, mái tóc sẫm của cô bị gió đêm thổi xòa xuống mắt - Gerard , đừng làm thế ! - Cô khàn giọng nói - Tôi mệt quá rồi chẳng còn đủ sức để bàn cãi thêm gì được nữa.

Cô thoáng nghĩ anh sẽ phớt lờ lời nói của cô , cứ lẩn át yêu cầu của cô là được ở yên tĩnh một mình. Nhưng , mặc dù cặp lông mày cau lại , tay anh vẫn buông ra để cô ra khỏi xe, cô bước nhanh về phía căn nhà và nghe thấy tiếng xe chạy đi. Đúng lúc cô vừa bước tới cửa nhà , một bóng người bước ra ngoài màn đêm , túm lấy tay cô . Stephanie hoảng hốt kêu lên. Lúc đầu cô tưởng là một người lạ , một tên ăn trộm muốn vồ túi xách tay của cô nhưng khi người này tới gần hơn, ánh sáng đèn đường đã soi rõ. - Euan ! Cô bật thốt lên.

- Anh chờ em ở đây đã hơn một tiếng rồi , giọng Euan có vẻ thô bạo không che dấu - Em đi đâu về vậy ?

Cô liếc qua vai nhìn về phía sau , thấy xe của Gerard đã khuất , cô nhẹ cả người . Gerard không nên có mặt ở nơi này vào lúc này vì chắc chắn sẽ có chuyện đôi co khó chịu . Cám ơn chúa là cô đã không mời anh vào uống tách cafe .

Cô quay sang nhìn Euan với vẻ băn khoăn - Trước hết anh hãy vào nhà đã , chúng ta không thể đứng nói chuyện ở ngoài cửa như thế này - Cô tiến lên lấy chìa khoá mở cửa . Bên trong tối om . Julia vẫn chưa về và chắc chắn còn lâu mới về. Cũng may , Stephanie thật sự không muốn Julia gặp Euan ở trong căn hộ này . Cô bật đèn, Euan theo cô bước vào và đóng cửa lại.

- Anh đã lái xe suốt cả tối để đến đây có phải không? Cô vừa hỏi vừa bật đèn ở phòng khách .

- Phải . Anh rời nhà vào lúc 7h30 tới đây khoảng 9h30 , bấm chuông mãi chẳng có ai trả lời nên từ lúc ấy đến giờ phải ra ngồi trong xe chờ em . Anh trông thấy em đi về với người bạn trai của em - Về cuối câu, giọng Euan có vẻ thẳng thừng và dù cô không nhìn về phía anh , cô cũng cảm thấy anh đang chăm chú nhìn cô .

- Anh ngồi xuống đi - Giọng cô hơi khàn - Anh có uống gì không? Cafe nhé.

- Nếu có Whisky anh sẽ không từ chối - Euan cởi bỏ áo khoác ngoài , vắt lên lưng ghế , rồi ngồi xuống , bắt chéo chân vào nhau.

Stephanie lần tìm chai Whisky của Julia để ở đâu đó trong tủ đứng , rót một ít vào ly , không thấy soda, cô đành hỏi Euan có muốn thêm nước vào rượu không , anh lắc đầu . Cô đưa ly cho anh , ngồi xuống bên cạnh nhưng không quá gần , với vẻ căng thẳng cô hỏi :

- Sao anh tìm được em?

- Anh của em cho anh địa chỉ này.

Cô cúi kính mở to đôi mắt, thế mà Robert đã hứa không nói cho Euan biết . Euan nuốt một ngụm đầy whisky và vẫn không ngừng ngắm nhìn cô :

- Đúng thế , anh biết em đã yêu cầu anh ấy không được nói cho anh biết em đang ở đâu nhưng anh đã thuyết phục được Robert bằng cách của anh - Mắt Euan tối sầm vì bức bối - Anh buộc anh ấy phải nói vì nếu không chịu giải thích cái gì đang xảy ra thì anh sẽ kiểm một thám tử tư đi bởi tìm em cho bằng được. Cái chính là anh không thể ngoan ngoãn chấp nhận những câu trả lời lơ mơ mà mọi người cho anh biết , vì vậy cuối cùng vì bị ép buộc Robert đã phải kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện.

Cô bị sốc mạnh , mắt dán chặt vào mặt Euan : “Toàn bộ ...”

Euan hiền lành nhìn cô , mặt đã trở nên dịu dàng :

- Phải , toàn bộ câu chuyện , tất tần tật về vụ xử án , giết người, những lời cáo buộc em ...Chúa ơi , Stephanie, em đánh giá anh quá thấp nếu như em thật sự nghĩ rằng anh sẽ tin là em đã tăng tịu với một người đàn ông gấp đôi tuổi em , anh biết là em tốt hơn thế nhiều , anh hiểu con người em và anh cũng hi vọng em sẽ hiểu anh và tin anh , có được không em . Euan uống thêm một ngụm Whisky rồi ngồi chăm chú nhìn cái ly , mặt sa sầm - Anh có thể hiểu được tại sao em không muốn chuyện đó bị tung toé ra và cũng hiểu tại sao căm ghét tình trạng bị những kẻ xa lạ bàn tán về mình , nhất là những chuyện đó không mấy gì tốt đẹp . Nhưng tại sao em không tin anh , anh thấy thật đau lòng . Đau lòng vì anh vẫn chưa làm em đủ tin tưởng để thổ lộ với anh thay vì rúc đầu vào đâu đó ôm đồm một mình .

Cô gục đầu xuống đau khổ vịn vịn người trên ghế :

- Anh Euan , xin anh tha lỗi cho em , nếu như đã làm anh bị xúc phạm . Đó là điều em không bao giờ muốn nhưng em không thể ở lại được . Suy đi nghĩ lại em thấy không còn cách nào khác , có thể anh tin em không tăng tịu với Theo, nhưng còn những người khác thì sao , nếu có một ngày nào đó trong số người ấy tới Wyville phơi bày câu chuyện ra , lúc đó gia đình anh sẽ bị ảnh hưởng ghê gớm , mẹ anh chẳng khi nào muốn dính líu tới một người như thế . Em không muốn anh phải đứng giữa em và gia đình .

Euan cắt ngang :

- Hãy gạt mẹ anh ra ngoài chuyện này . Ý kiến của anh mới quan trọng chứ không phải mẹ anh.

- Thế ư? - Cô hỏi lại trong tiếng thở dài - Chẳng lẽ Euan không nhận thấy gia đình quan trọng đối với anh đến thế nào hay sao ?

Euan cả quyết nói - Em không thể bỏ chạy như vậy được , em phải đương đầu với nó , hãy dũng cảm lên Stephanie. Anh sẽ luôn ở cạnh em ủng hộ em.

Cô gượng cười : “Euan, em xin lỗi . Không làm như thế được đâu. Không còn cách nào khác”.

- Em không việc gì phải lo nghĩ tới mẹ anh , một khi mẹ anh biết anh nghiêm túc với em , thì bà cụ phải chịu thôi . Nếu có khó khăn gì , chúng ta cùng nhau giải quyết.

Anh ấy lịch sự và đáng yêu biết bao , nhưng rõ ràng là anh đã nhắm mắt trước hoàn cảnh gia đình của mình. Chuyện anh đang phản ứng theo suy nghĩ đây là việc của riêng mình. Còn Stephanie phải bỏ chạy là vì cô sợ dư luận trong cái cộng đồng bé nhỏ và hết sức bảo thủ đó . Anh đã chuẩn bị đấu tranh vì cô , vì cô mà đứng đối diện với mẹ mình , nhưng anh đã bỏ qua một sự thật - Là gia đình trong đó có mẹ đối với anh ấy còn có ý nghĩa quan trọng hơn cô nhiều . Nếu như có giây phút nào còn nghi ngờ điều này hẳn là cô chẳng bỏ chạy như vậy . Chính Gerard đã làm cho cô thấy rõ cái điều mà cô mới chỉ cảm thấy.

Euan đặt ly xuống , đến bên cô , ngồi lên tay ghế của cô , từ tốn vuốt ve mái tóc bị gió làm rối.

- Stephanie , anh muốn em hãy lấy anh . Từ lâu anh đã muốn hỏi em về chuyện này , và lúc này anh đang hỏi em đây . Em chắc đã biết đối với anh em có ý nghĩa như thế nào . Anh nghĩ chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau và...

Chuông cửa réo lên dữ dội , cô giật nảy người , Euan dừng lại ở giữa câu , bàn tay anh cứng đờ trên tóc cô.

- Ai có thể tới đây vào giờ này? - Anh cúi xuống nhìn cô trong khi tiếng chuông vẫn ngân vang . Có ai đó ở bên ngoài đang liên tục ấn ngón tay vào nút bấm chuông - Phải chăng đó là cô gái ở chung căn hộ này với em ? Chắc cô ấy đã bỏ quên chìa khoá.

Stephanie tin chắc chắn là không phải Julia , cô thừa biết ngón tay đang ấn chặt vào nút bấm chuông kia là của ai . Trong khi Euan đang ở đây , cô không muốn mở cửa cho anh vào . Câu chuyện giữa cô và Euan chưa giải quyết xong , cô không muốn phải đối diện thêm một vấn đề khác nữa . Mở cửa nghĩa là làm thêm rối rắm mà cô thì đã quá mệt với những tranh cãi đầu đá và dọa nạt.

- Mặc kệ nó đi - Cô nói mà lòng hết sức xao xuyến.

Euan tỏ vẻ ngạc nhiên : “Bỏ mặc ?Em dám làm thế ư ?”

- Rồi họ sẽ đi thôi.

- Hay là em mới cãi cò với cô bạn ở chung căn hộ ? Nhưng anh nghĩ đây là căn hộ của cô ấy, dù cô ấy có làm gì em đi nữa em không thể nào để mặc cô ấy đứng ở ngoài cửa được.

- Không phải là cò , không phải Julia đâu , cô ngượng ngập nói - Anh đừng để ý làm gì . Chỉ chút nữa là anh ta sẽ đi thôi.

Euan đờ người - Anh ta ? Anh đột ngột nhắc lại đại từ này và nhìn xuống mặt cô , - Stephanie em đã biết ai đang ở ngoài đó và tại sao lại không muốn mời người ta vào nhà?

Cô chợt hiểu rằng , Robert đã cẩn thận bỏ qua cái phần chủ chốt nhất câu chuyện , Euan vẫn chưa biết có sự can thiệp của Gerard Tenniel, Robe không nói rõ là cô đã ra đi cùng Gerard và anh đã gặp cô ở nhà Gerard . Tại sao anh lại kín đáo thế nhỉ ? Chắc hẳn anh cô muốn không cho Euan biết cô có dính líu với Gerard Tenniel, anh vẫn còn hi vọng mối quan hệ giữa cô và Euan sẽ có một kết thúc tốt đẹp . Nhưng nếu Euan buộc cô phải mở cửa , anh cũng sẽ nhanh chóng biết được cái mà Robe đã phải bỏ bao nhiêu công sức để giấu anh.

- Chẳng là ai cả - Stephanie nói mặt đỏ lừng . Tiếng chuông vẫn không ngừng réo . Lúc này lại còn có thêm những tiếng đập mạnh . Cái đó báo động hình như Gerard hết bình tĩnh và đang định phá cửa để vào trong.

- Thật đúng là anh chàng ngoan cố - Euan nói và vẫn chăm chú nhìn cô - Nếu em muốn , anh sẽ tổng cổ hần đi , bất kể kẻ hèn là ai , anh sẽ rất vui được vì em mà nói chuyện với hèn , anh đứng lên , cô bật dậy nắm lấy tay anh.

- Đừng, anh anh đừng ra ngoài đó.

- Tại sao không ? Anh điềm tĩnh nhìn thẳng vào cô nhưng rõ ràng là bắt đầu nghi ngờ - Phải chăng em đã gặp một người khác rồi, Stephanie , có đúng thế không ? Một người đàn ông khác ư ? Robe chẳng hề báo trước cho anh chuyện này , hay đó là một người hàng xóm không đồng ý với việc em không trả lời người ta gọi cửa?

Cô đang cố nghĩ ra một lí do, mặt cô thần thờ, nhưng đầu óc của cô hoạt động không đủ nhanh. Euan đã bước đi, lôi cô theo anh, từng bước một gót giày của cô trượt miết trên tấm thảm .

- Euan , đừng anh. - Cô van vãn khi thấy anh đặt bàn tay lên nắm cửa, nhưng đã quá chậm. Cánh cửa mở toang và Gerard bắt ngờ, bị ngã nhào vào trong nhà. Có lẽ vừa lúc anh tính dùng vai đẩy cửa ra thì cửa bỗng mở.

Euan coi bộ phân vân nhưng Gerard thì không, vừa mới lấy lại thăng bằng, anh bực bội:

- Nếu tôi không liếc vào kính chiếu hậu thì tôi không nhìn thấy anh ta. Vì cái hệ thống đường một chiều thô tả này, tôi đã phải lái xe đi một đường vòng lớn để quay trở lại đây , rồi còn phải mất thì giờ cho việc tìm chỗ đậu xe.

Euan đã lấy lại bình tĩnh , cất tiếng hỏi : “Anh đến đây làm gì?”

Gerard bật ngón tay một cái tách , giọng tỉnh khô:

- Ấy, ấy chính tôi cũng muốn hỏi anh câu đó đấy.

- Tôi không biết anh có quen với Stephanie.!

Gerard tủm tỉm cười, nụ cười có ý khiêu khích rõ rệt và nó đã đoạt được hiệu quả như mong muốn. Mặt Euan đỏ ra và rồi đỏ lựng. Bản tính anh không hung hăng nhưng anh lại là con đực không quen bị khiêu khích , không thích bị biến thành trò cười . Anh hình như lảng máng nhận ra Gerard đang lôi anh vào trò chơi của anh ta.

- Tại sao đến giờ này anh còn đến đây bấm chuông?

- Thì tại tôi muốn đến và gặp cổ chứ sao nữa. - Giọng Gerard ngọt xớt và đầy cợt nhả. Rồi quay sang Stephanie - Tại sao cô không mở cửa , có chuyện gì xảy ra? Đúng là luật sư bào chữa, anh đã chữa sự chú ý của Euan sang cô. Trước khi cô kịp trả lời , Euan quay qua cô hỏi dồn dập.

- Tại sao anh ta xuất hiện ở đây? Em chỉ gặp anh ta có một lần ở nhà anh, có phải thế không? - Euan dừng lại , rõ ràng là anh đang suy nghĩ - Chờ một chút...Anh ta vừa nói cái gì nhỉ, lái xe đi và quay trở lại... Đó là ý gì? Vậy người đàn ông ngồi trong xe chở em về khi nãy là anh ta à? Vậy anh ta là người đàn ông mà em đã đi chung tối nay, có phải vậy không? Như vậy có phải em đã thường xuyên gặp mặt anh ta suốt thời gian từ khi em đến Luân Đôn không? - Sự bình tĩnh thường ngày của Euan đã bị nhấn chìm trong cơn giận dữ và thiếu tin tưởng. Cái nhìn của anh làm tan nát lòng cô .

- Cô có nắm được chừng ấy câu hỏi để hùng biện hay không? Gerard vẫn không buông tha, buông lời châm biếm, có lẽ anh thấy cô chưa đủ thâm đòn từ Euan thì phải?

Euan phớt lờ anh ta, mắt vẫn dán chặt vào gương mặt nhợt nhạt của cô:

- Em đến Luân Đôn là do anh ta có phải không? Anh có thể suy ra Robert vẫn chưa nói hết mọi chuyện cho anh nghe.

Gerard khe khẽ huýt sáo :

- A ha , vậy là anh cô quyết định vãi tung toé mọi chuyện ra rồi.

Euan quay ngoắt lại, trừng mắt nhìn anh ta: “Như vậy là anh đã biết mọi chuyện ?”. Hình như đã đọc được câu trả lời trong cặp mắt lạnh lùng của Gerard, anh quay sang Stephanie, vẻ bực bội mỗi lúc một tăng.

- Em đã nói với anh ta thế mà em lại không chịu nói với anh. - Cổ họng của Euan như bị gậy thọc vào, và cô cũng hiểu rõ tại sao như thế, người cô rúm ró lại bởi một tiếng thở dài rất dài và nặng nề.

- Anh Euan, em xin lỗi. Sự việc không hoàn toàn như anh nghĩ đâu.

Gerard đang mỉm cười:

- Anh cô đúng là một người thận trọng , anh ấy vẫn còn cẩn thận chưa vãi tất cả các hạt đậu ra, rõ ràng là vậy. - Anh sắc sảo quan sát gương mặt cô , tìm đọc phản ứng của cô - Chẳng việc gì cô phải kiên nhẫn chịu đựng những trò vớ vẩn của anh ta.

Từ trong cổ họng của Euan phát ra tiếng gầm gừ, đôi bàn chân của anh xoay nhanh như muốn đánh Gerard.

- Ồi trời ơi, tại sao anh quay lại đây? Giọng nói bưng bưng vì giận đôi mắt thì toé lửa. Cô muốn đuổi hai người đàn ông này ra khỏi nhà nhưng cô biết làm như vậy cũng không giải quyết được gì , chỉ trì hoãn cái điều mà trước sau gì cô cũng phải đối diện. Euan đang ở đây , anh ấy đang chờ một lời giải thích, một câu trả lời . Còn với Gerard lại khác, anh ta là một bài toán mà chính cô là người đi giải , chính cô là người cho đáp số. Nhưng cô sẽ chỉ giải được khi nào cô cảm thấy mình đã đủ sức , lúc khác chứ không phải buổi tối

nay. Tại sao anh không hiểu , không thấy được sự rối rắm của cô chứ? Mới tối anh nói sẽ giúp cô giải thích với Euan và gia đình của anh thế mà giờ đây anh ta lại đứng đây chằm ngòi nỏ.

- Anh đi đi! Tôi muốn nói chuyện với Euan , một mình và không muốn anh ở đây.

Gerard nhìn cô trân trân , con ngươi trong mắt anh ta mở lớn đến mức trông mắt của anh to lớn lạ lùng, đen và cay nghiệt vì giận dữ.

Euan mở toang cửa ra : “Anh nghe cô ấy nói rồi chứ?”

Gerard quay đi chậm rãi bước ra cửa . Euan đập cửa vào đánh sầm một cái ở sau lưng anh ta rồi quay lại nhìn Stephanie bằng cặp mắt lạnh tanh.

- Em chẳng cần nói cho anh nghe những gì em không muốn anh biết. Rõ ràng anh đã lầm lạc một cách ngu ngốc. Anh trai em đã quá kín đáo đấy. Anh tưởng chỉ có vụ xét xử, anh đâu ngờ rằng trong cuộc sống của em bây giờ lại xuất hiện thêm một người đàn ông khác.

Cô định giải thích cho anh hiểu rõ toàn bộ câu chuyện rối rắm phức tạp này , nhưng nghĩ lại sẽ tốt hơn cứ để anh hiểu lầm cô đã bỏ ra đi vì yêu một người đàn ông khác . Như thế sẽ tốt cho Euan hơn. Anh không cần phải vì cô mà đấu tranh , bảo vệ cho cô. Cô chưa yêu anh nên cô không muốn anh vì một người đàn bà không yêu mình để mà đương đầu với gia đình.

- Euan, xin anh tha lỗi cho em.- Cô khẽ nói.

- Tôi đã làm một chuyến đi vô tích sự, có phải không? Anh nhìn cô , mắt anh lộ rõ vẻ thất vọng, trông như anh chưa bao giờ hiểu cô , và có lẽ anh chẳng hiểu tí gì. Đừng nói là anh, ngay cả cô cũng còn chưa hiểu nổi cô nữa kia mà. Những năm từ sau phiên tòa xử vụ án là những năm cô phải tự giấu đầu mình đi như loài đà điểu, là thời kì cô trốn tránh mọi người không cần biết tới những gì xảy ra quanh mình . Đến ngẩng đầu lên cô cũng còn sợ. Nhưng giờ đây đã tới lúc cô ngẩng đầu lên.

- Em e rằng anh đã lãng phí thời gian cho cuộc hành trình đó. Em đã nói với Robert rằng tốt nhất là cứ để em bỏ đi - Cô liếc mắt nhanh về phía anh – Anh Euan, vì Robert , anh đừng kể chuyện này với bất cứ ai nhé, thậm chí với cả mẹ anh, anh sẽ không nói với mẹ anh chứ, anh Euan ?

- Không - Euan bình thản đồng ý.

- Thanh danh của Robert còn quan trọng hơn em nhiều . Em không muốn làm phương hại đến sự nghiệp anh ấy.

- Em khỏi lo . Ở bệnh viện mọi người đều đánh giá Robert rất cao . Anh chẳng có ý định đem phơi bày chuyện này ra làm gì , bất kể là như thế nào. Nhưng nếu em thấy cần em có thể giữ lấy lời hứa của anh - Lúc này Euan đã lấy được lòng tự trọng của mình , anh đã rời bỏ cô . Cô đã nhận thấy sự xa cách trên khuôn mặt của anh , thật y hệt mẹ anh . Euan rất giống mẹ . Thậm chí nếu Gerard Tenniel chẳng làm nổi việc tách cô khỏi Euan , thì cô cũng chợt thấy chưa chắc cô đã sinh sống hạnh phúc bên Euan , bởi vì sớm hay muộn rồi cô cũng phải nói cho anh biết chuyện vụ xét xử. Chẳng ai có thể sống mãi trên dối trá được . Tới khi đó anh sẽ nhìn cô theo cái kiểu lúc này anh đang nhìn. Euan có thể tốt và vị tha nhưng sau đó anh sẽ chẳng còn tin cô nữa.

Anh đã nói anh tin là cô vô tội nhưng nào ai biết được có cái gì đang ẩn náu ở vô số nếp nhăn trong óc của anh một sự nghi ngờ ? Anh đã chẳng nhảy dựng lên khi ngay lập tức tin rằng lúc này cô đang có chuyện với Gerard đó hay sao. Tại sao anh có thể sẵn sàng tin ngay điều đó nếu như anh không tự hỏi trong những lời buộc tội của Violet có bao nhiêu phần là sự thật.

Euan mở cửa ra về , cô nhìn thấy Gerard đang đứng dựa lưng vào tường ở phía bên ngoài . Anh chưa rời khỏi đây , anh đang đợi , mắt Euan rọi về phía anh , còn miệng thì bĩu ra tỏ vẻ tởm lợm.

Gerard sải dài bước tiến về phía họ :

- Anh không được đưa cô ấy đi với anh - Giọng nói đầy hằn học , cô ấy là của tôi.

- Tôi cũng đoán vậy - Euan ưỡn thẳng người nói mặt đầy vẻ khinh thị khi đưa mắt nhìn Stephanie.

Gerard không thích cái lối Euan nhìn cô như vậy , anh gầm lên một tiếng giữ dội , hai vai gồng lên , xông vào đánh Euan , vừa nhìn thấy quả đấm lao tới , Euan vội cúi mình xuống , dù vậy Gerard vẫn tổng được một quả vào quai hàm làm Euan ngã lộn về phía sau.

Stephanie kêu lên một tiếng khủng khiếp :

- Đứng, Euan , đừng đánh nhau với anh ấy , đôi bàn tay của anh...

Euan nói qua đôi hàm răng nghiến chặt :

- Tôi không có ý định làm hỏng đôi bàn tay tôi , không đáng. - Anh đứng lên và quay người bước đi. Câu nói của anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của Stephanie, nhưng cô không thể trách anh được . Coi như giữa cô và anh không ai nợ ai , đồng đều.

- Anh ấy là bác sĩ , là một hạt giống , bàn tay anh ấy hết sức quan trọng - Stephanie giận dữ - Sao anh có thể làm như thế hả Gerard ?

- Hắn ta nhục mạ cô .- Gerard vẫn còn tức tối, hai tay vẫn còn nắm lại , đôi mắt còn lửa .

- Anh ấy đang tức giận ? Làm sao có thể trách anh ấy được?

Cô quay người đi trở vào nhà , Gerard liền bám gót cô , khi nhận thấy anh theo mình bước vào trong nhà , cô nhìn anh và nài nỉ:

- Ôi sao anh chẳng về nhà đi và để cho tôi được yên một chút.

- Anh ta về thẳng luôn chứ ?

Cô chưa chát nhìn anh:

- Đúng vậy , thế anh nghĩ thế nào ?

Anh chăm chú nhìn cô: “Tôi không biết. Hãy nói cho tôi biết , thật ra cô còn quan tâm tới anh ta không? Cô có muốn anh ấy quay trở lại không?”

- Những chuyện này làm tôi mệt quá rồi , đi về đi, Gerard.

- Không, tôi sẽ không về nếu cô còn chưa cho tôi câu trả lời? Tôi muốn biết vị trí của tôi là ở đâu?

- Vị trí của anh? Anh đang hỏi về Euan cơ mà.

- Bây giờ cô đã gặp lại anh ta rồi , vậy cô nghĩ gì? Giọng hỏi cộc lốc và không ngừng nhìn cô bằng cái nhìn nóng bỏng.

Stephanie nhìn đi chỗ khác.

- Làm sao anh dám bảo anh ấy rằng tôi là của anh ? Anh hẳn thừa biết điều đó tác động tới anh ấy như thế nào , rồi anh lại nói anh ấy sỉ nhục tôi bởi vì anh ấy nhận thấy cái mà tôi nghĩ anh muốn cho anh ấy nhận thấy - Tức là tôi đã ăn nằm với anh.

- Khi khẳng định em là của anh , anh thật sự nghĩ như vậy. Chỉ là giả dối nếu như nói là anh đây không muốn em, sẽ giúp em quay trở lại với anh ta. Anh ta lấy quyền gì mà xem xét mọi chuyện theo cái kiểu đó.

- Gerard nhích lại gần cô hơn, giọng trầm xuống , trở nên khàn khàn – Stephanie, em thuộc về anh từ lần đầu tiên nhìn thấy em , không cần ngủ với em, anh mới nói em là của anh. Anh đứng đó đăm đăm nhìn cô, mặt cô đỏ bừng, mắt nhìn cắm xuống đất. Cô hầu như không thở nổi và mong anh thôi ngừng nhìn cô như vậy - Có phải em cũng cảm thấy như vậy không, em yêu? Anh lăm bắm và lúc này đã đứng sát vào cô.

- Không - cô thì thào.

- Nói láo! Anh chưa chạm vào cô nhưng đã ở gần cô đến mức cô có thể nghe được tiếng thở của anh , nghe cả tiếng đập nhanh của trái tim anh . Cô nhắm mắt lại để tổng khứ hình ảnh bộ mặt nài nỉ của anh.

-Ồ , tại sao anh không thôi đi , cứ giày vò tôi mãi thế này?

- Em chẳng phải là người duy nhất đang bị giày vò đâu . Gerard thì thảo , hôn nhẹ một cách dịu dàng lên mi mắt cô , hết mi mắt này đến mi mắt kia , môi anh lướt nhẹ như cánh bướm khẽ mà lay động hai hàng mi của cô , gây cho cô cảm giác háo hức tột cùng.

- Julia sắp về bây giờ đây - Cô chống cự , nắm lấy hai cánh tay anh để đẩy anh ra , nhưng chẳng xê dịch được lấy một phân , cứ y như cô đang định đẩy đổ nhào khỏi đá ở Gibraltar.

- Đã đi nhảy thì Julia chẳng khi nào về nhà sớm giờ này đâu. Nó nói có lẽ rạng sáng mới về - Gerard nhẹ nhàng lướt môi xuống phía dưới lần tìm môi cô.

- Anh không nên ở đây ! - Cô van vãn . Lúc trước cô đã từ chối không để anh vào trong nhà vì cô biết chuyện gì sẽ xảy ra . Cô thấy điều đó ở trong mắt anh và cảm thấy nó ở ngay bên trong cô. Suốt buổi tối hai người đã nhìn nhau đắm đuối mê mẩn . Lúc nào cô cũng như đang mấp mé ở bờ vực yếu đuối vì ham muốn , và Gerard biết điều đó . Đôi mắt của anh báo cho cô rằng anh biết điều đó. Cô kịp quay đầu trước khi anh hôn được vào môi cô. Thay vào đó , anh hôn tai cô, nhẹ nhàng nhắm vào vành tai cô.

- Anh muốn em đến khốn khổ , Stephanie ạ! - anh thì thảo , rồi vùi mặt vào cổ cô. - Anh yêu em Stephanie. Tình yêu của năm năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy em , và năm năm sau khi nhìn thấy em lại, nó đã làm đầu óc anh quay cuồng . Chỉ vì ghen tuông ngu xuẩn mà anh đã bỏ phí mất 5 năm trời . Em yêu, đừng phí phạm thời giờ quý báu của mình nữa...Tình yêu ấy tuy mất hết 5 năm nhưng anh dám bảo đảm với em rằng không hề mất hay giảm bớt chút nào. Bây giờ không muộn chút nào nếu anh hỏi “ HÃY LÀM VỢ anh nhé” có phải không em.?

Cô yếu đuối khẽ rên thành tiếng , người chao đảo tựa vào anh, anh chơi không trung thực , đã thúc ép cô trước khi cô có thời gian suy nghĩ đến nơi đến chốn để biết chắc tình cảm của mình như thế nào.

- Tôi vẫn chưa tin chắc - Cô bảo anh đúng lúc thấy cánh tay của anh đang bao lấy cô , bàn tay anh đụng chạm vào người cô , miệng anh đang tiến gần về phía môi cô.

- Tin chắc về cái gì ? Lấy anh ư ? Em có yêu anh không? Anh ôm lấy cô , xoay mặt cô đối diện với mặt anh , miệng anh phủ nhanh lên miệng cô , trước khi cô kịp né tránh , thế là cô đầu hàng , hai cánh tay cô quàng ôm lấy cổ anh , người cô dính sát vào người anh , dưới sức ép liên tục của bàn tay đặt ở sau lưng cô . Cô đã ngừng chống cự , thử cố suy nghĩ , nhưng không thể bởi cô đang hoàn toàn xúc động , một lần sống khoái cảm mãnh liệt tràn ngập khắp người cô.

Gerard bất chợt nhấc bổng cô lên và bế cô đi vào phòng khách . Anh ngồi lên sofa , cô thấy mình đang nằm trong lòng anh , anh vẫn hôn cô , cô gần như không thở được... Cuối cùng khi Gerard nhấc đầu lên , cô vẫn nằm yên , đầu gối lên vai anh thả dài người trên sofa , cô cố mở mi mắt ra , gặp Gerard đang cúi xuống , anh chăm chú nhìn cô , “ Anh yêu em , hãy đồng ý làm vợ anh nhé?”. Anh nhắc lại giọng thô ráp. Stephanie biết mình chẳng còn có thể trốn vào đâu được nữa.

- Yêu tôi hay thêm muốn tôi , có thật anh muốn lấy tôi ? cô hấp tấp hỏi - Cái bữa ở trong khách sạn , khi dọa nạt ép buộc tôi phải đi với anh , anh đã nói anh thêm muốn tôi. Anh còn nói rõ là anh muốn trả thù , lúc đó anh đâu có đắn đo gì tới tình yêu . Vậy bây giờ tôi phải hiểu về anh như thế nào cho đúng đây ? Liệu có cần phải hiểu rằng , đây chỉ là một biến dạng của trò tống tiền không ? Cốt chỉ nhằm thuyết phục tôi ngủ với anh có phải không?

- Hôm đó anh quá tức giận và ghen tuông để có thể sẵn sàng thú nhận là anh vẫn còn yêu em . Tối hôm trước anh đã thấy em đi với Cameron , em nhớ chứ . Nhìn thấy hai người tay trong tay , em thì có vẻ hạnh phúc trong vòng tay của anh ấy, anh sợ, sợ sẽ mất em, sợ em sẽ nhận lời lấy anh ấy. Anh không muốn sau bao năm tưởng như đã mất em vĩnh viễn , bây giờ đây khi có thể có lại được em anh không muốn tuột mất cơ hội ấy, dù em có thù ghét anh đi chăng nữa nhưng ít ra em vẫn ở bên cạnh anh. Vì vậy anh đã phải dùng những từ đao to búa lớn , thậm chí uy hiếp em, bắt em phải rời khỏi, miễn là cắt mọi cơ hội mà em có thể nhận lời lấy anh ta. Anh không tin mình có thể thành công để có lại được tình yêu của em, nhưng anh vẫn muốn thử, và không hiểu sao anh vẫn luôn tin rằng em chưa thôi hết yêu anh . Anh tin chắc em vẫn thuộc về anh , cái giây phút nhìn thấy em ở buổi lễ hứa hôn , anh lại cảm thấy như vậy . Đó là sự cuốn hút giữa hai ta, sự cuốn hút ấy không ai có thể thay thế được, dù đã biết trước sẽ có sự xuất hiện của em nhưng anh vẫn không tin vào mắt của mình và ngạc nhiên hơn là hình ảnh xinh đẹp, dịu dàng của em tuy chín hơn so với 5 năm về trước nhưng vẫn làm trái tim anh bắn loạn như lần đầu được yêu vậy, trong khoảnh khắc đó

anh đã hiểu : 5 năm trước anh đã bị em chinh phục vì sự ngây thơ, trong trắng , năm năm sau em vẫn thu hút anh vì sự trưởng thành theo thời gian nhưng vẫn không mất đi sự dịu dàng , trong trắng của 5 năm về trước , một khoảng khắc bùng lên của nhận thức . Đứng! Em đừng nói là em không cảm thấy điều đó , Stephanie , bởi vì anh sẽ không tin . Chúng ta cùng thu hút đối phương ngay từ lần đầu tiên , chúng ta sinh ra là để cho nhau , em có biết không , em cũng cảm giác giống như anh vậy , anh đọc được điều đó trong mắt của em.

Không cần đợi anh phải nói cô cũng đã biết cô là thuộc về anh - mãi mãi là như vậy. Chỉ là cô không biết anh có cùng cảm nhận giống cô hay không. Bây giờ đây chẳng phải anh đã thừa nhận sự lệ thuộc lẫn nhau đó sao? Dù sau bao năm xa cách nhưng tình cảm ấy vẫn tồn tại trong anh không hề thay đổi . Vậy cô còn e ngại gì nữa mà không cùng anh tiếp nhận cái tình cảm của “Định mệnh” chứ? Nhưng cô vẫn run rẩy chống chế: “Thế ra đó là tình yêu đấy? Xem ra thứ ấy cần thật chứ nhỉ?”

Cô nghe thấy tiếng thở gấp, Gerard hôn vào cổ cô , gấp gấp say mê:

- Rất cần , đúng đấy em yêu , đúng là như thế đấy, những tình nhân đều cần biểu lộ cái mà họ cảm thấy . Khi anh gặp lần đầu em mới chỉ là một cô gái trẻ. Lúc đó anh nghĩ rằng anh yêu em đơn giản vì em vùng dại và ngây thơ biết bao, nhưng anh đã nhầm . Giờ đây anh yêu em say đắm bội phần , em có cảm thấy nó mãnh liệt hơn trước nhiều không , cái cảm giác giữa chúng ta đấy? Mỗi tiếng đập của trái tim anh đang làm cho nó mãnh liệt hơn nữa - Anh ghì chặt cô vào mình , thân hình họ quện vào nhau - Như thế này này . Anh thì thầm vào tai cô - Chúng ta thuộc về nhau như thế này đây , em yêu. Trở thành một nửa của nhau , mãi mãi . Anh nói đúng cô biết ngay từ phút mới gặp lại anh ấy . Cô biết rằng anh là người đàn ông duy nhất mà cô đã yêu và sẽ còn yêu mãi mãi . Từ sau lúc ấy đối với cô , Euan trở thành một hình bóng mờ tối dù rằng trước đây cô đã gắng vun đắp tình cảm trong một thời gian khá dài . Chẳng có tác dụng gì hết , không một người đàn ông khác còn có thể có ý nghĩa gì nhiều đối với cô nữa . Năm năm trước đây , khi mà cô còn rất trẻ và dễ thay đổi , hình ảnh Gerard đã in vào trái tim cô , quá sâu đậm để không bao giờ có thể thay đổi.

Cô và Gerard thuộc về nhau . Cô không nói ra nhưng cơ thể cô đã đang nói cho anh biết điều đó . Đỉnh cao của ham muốn đang lan chảy trong cơ thể cô, đốt nóng các cảm xúc của cô. Bàn tay của anh nhận biết được điều đó. Cô nghe thấy anh thở dồn dập và cảm thấy má anh nóng hổi khi chạm vào má cô.

“Em yêu”, anh lại gọi ,anh đang yêu cầu cô chấp nhận điều đó và nói cho anh biết. Anh gấp gáp vì đã để lãng phí mất 5 năm, gấp gáp cũng như cô , bởi vì họ đang cần đụng chạm vào nhau, hoà nhập vào nhau, trở thành một.

“Em yêu anh”. Cô muốn anh nhận thấy điều đó – tình yêu của cô đối với anh là thật, không hề thay đổi, anh cần phải thấy, cô muốn anh đáp trả lại cơ thể đang rạo rực đòi hỏi cơ thể của anh. Anh cần phải biết anh là người duy nhất cũng là người cuối cùng , chỉ có anh mới có đủ sức hút làm cho cô quên mất đi chính mình. Anh có nhận thấy điều đó không nhỉ?

Thời gian trôi qua không biết trong bao lâu, hai thân thể quện lấy nhau, tiếng thở gấp gấp , hồi hã như muốn đền bù cho thời gian đã bị mất. Sau đó là một sự yên lặng , chỉ còn nghe thấy tiếng thở thật nhẹ, tiếng đập của con tim vì hạnh phúc vỡ oà.

- Ôi , em yêu! Thật hạnh phúc cho anh. Anh yêu em, anh yêu em.... Anh muốn cả thế giới này biết niềm hạnh phúc mà em đã trao cho anh.

Sau một hồi yên lặng. Stephanie ngược lên nhìn anh. Bàn tay không ngừng lên xuống trên vùng ngực rộng đầy đặn của anh. Sau những gì đã xảy ra, cô yêu anh biết bao, anh thật dịu dàng , từ tốn. Cô không hề hối hận vì sự buông thả này. Cho dù bây giờ , sau khi đã có được cô, anh muốn rời xa cô , cô cũng không hề oán trách anh.

- Em yêu anh. Có phải chưa bao giờ em nói câu này với anh không. Bắt đầu từ bây giờ em sẽ nói hoài nói mãi, chỉ mong anh đừng chán mà thôi. Em yêu anh.

- Anh cũng yêu em. Bây giờ anh đã chắc chắn có được em , được ở cạnh em. Thế này mới thấy anh thật là ngốc khi đã bỏ phí mất 5 năm vì ghen tuông, không tin tưởng em. Hãy hứa với anh, phải tin tưởng anh, anh là một người đa nghi vì đó là bệnh nghề nghiệp, lại hay ghen tuông nhưng đó là vì anh quá yêu em. Ngoài

hai điều đó ra em có thể tin anh tuyệt đối, từ phút giây này chúng ta sẽ cùng nhau đối diện với mọi vấn đề. Bạn bè , gia đình đó là những vấn đề nhạy cảm mà em thì lại là người sống quá tình cảm, hãy để những chuyện đó cho anh lo, có được không em? Anh không muốn em phải hối hận vì đã chọn anh. Stephanie, chúng ta lấy nhau nhé? Em thấy sao?

Stephanie làm thinh. Nhận lời lấy anh là nhận lấy sự thách đố của dư luận , của phản đối từ gia đình. Nhưng như anh đã nói cô phải tin tưởng anh, mà chuyện này thì cô hoàn toàn tin tưởng anh một cách tuyệt đối. Anh là người đàn ông quyết đoán và dứt khoát. Là chỗ dựa vững chắc cho các cô gái .

Thấy Stephanie làm thinh, Gerard cúi xuống nhìn cô, thấy vẻ ưu tư trên gương mặt nhìn nghiêng của cô. Ôm cô vào lòng, anh trấn an : “Anh biết em đang lo lắng về vấn đề gì. Nhưng em không cần lo, mọi chuyện cứ để anh ứng phó. Chỉ cần phải tin tưởng ở anh, chuyện duy nhất em cần phải lo là chuẩn bị làm vợ anh.”

Nói xong anh ôm cứng lấy cô và cười ngất, tiếng cười ấy như khẳng định một lần nữa lòng tin của cô đối với anh, đối với tình yêu của hai người. Cô cũng ôm xiết lấy anh như ôm xiết cái tương lai của cô , sau bao năm chạy trốn cái quá khứ đen tối , luôn lo sợ , không hề biết đến tương lai thì nay, có anh có tình yêu của anh tức là cơ hội có lại tương lai của mình.

- Được, em đã là vợ anh rồi , anh không biết sao . Anh từ nay chỉ còn được biết mỗi mình em mà thôi, như vậy có làm khó anh không?

- Anh đồng ý.- Mắt thì nhắm, cầm tựa lên đầu cô, hai bàn tay anh lười biếng đưa lên đưa xuống hai bên cánh tay cô. Trong đầu anh hiện lên khung cảnh của trang lễ nhà thờ, Stephanie xinh đẹp trong chiếc áo cưới màu trắng, miệng đang toe toét cười với anh. Một ngôi nhà với đầy ắp tiếng cười của anh, của cô và tiếng bi bô của những đứa bé... Ôi , cuối cùng sau 35 năm anh đã nắm lấy được hạnh phúc mà anh hằng mong ước... Anh yêu em , tình yêu của anh!

Miệng lẩm nhẩm anh chìm vào giấc ngủ từ từ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-trong-bong-toi>